

VOLÁNÍ TEMNOTY

J. B. ZMEK

Volání temnoty
J.B. Zmek

Vydal Jan Brožíček v Praze roku 2024

Číslo publikace 1

První vydání. Počet stran 175

ISBN 978-80-11-04235-6 (pdf)

ISBN 978-80-11-04236-3 (ePub)

ISBN 978-80-11-04237-0 (Mobipocket)

www.jbzmek.cz

Poděkování

Milý čtenáři/čtenářko, v první řadě bych ti chtěl poděkovat, že jsi zakoupil/a můj e-book. Doufám, že se ti povídky budou líbit a jejich čtení i atmosféru si náležitě užiješ. Dílo, které se právě chystáš číst, jsem totiž průběžně tvořil řadu let (jednu z povídek jsem napsal na vysoké škole, byť ve své nedokonalé a nerevidované podobě) a neméně dlouhou dobu se odhodlával vyjít s ním na světlo. Člověk si zkrátka nikdy nepřipadá dost dobrý a těžko lze hledat ten "pravý" okamžik. První impuls přišel až ve chvíli, kdy jsem dal ke korekturám první povídku osobě, která tento žánr vůbec nevyhledává, a vrátila se mi kromě opravených chyb také nadšená zpětná vazba s tím, že jsem získal novou fanynku. Řekl jsem si proč ne. A tak teď držíš dílo, které jsem stvořil a na které jsem náležitě autorsky hrdý, byť se zde jistě pro mnohé najde spousta nedokonalostí. Ale to již nechám na tobě.

Seznam povídek

Afraid of the dark.....	4
Kdo přivedl prasátka na porážku.....	50
Smrt je jediným východiskem.....	63
V kleci.....	87
Strom z kostí.....	114
Dopis.....	116
Planina.....	120
Jelení vrch.....	129
Víla.....	153
Poslední den na Zemi.....	166

Afraid of the dark

1.

Policejní siréna vyřvávala do nočního ticha a rozléhala se liduprázdnými ulicemi. Katherine se do sebe rychle snažila dostat kafe, zatímco její part'ák Derek jel s plynem sešlápnutým až na podlahu. V domě, ve kterém bylo nalezeno tělo oběti, totiž bydlela i Derekova mladší sestra Joy, a tak se nedivila, že uhání jako o život. Byl viditelně nervózní a čelo měl úplně zbrocené potem. K obavám měl však důvod, protože se před týdnem Katherine svěřil, že jeho sestra nejspíš v něčem jede. Podezření pojal asi dva měsíce zpátky, kdy mu každý večer jeho sestra celá vystrašená volala a nesouvisle drmolila, že ji někdo sleduje, nebo že je s ní někdo v bytě. Ze začátku vyrážel svou malou sestřičku chránit, ale poté, co se její psychický i fyzický stav rychle zhoršil, ji začal podezřívát z toho, že začala něco brát. A jestli něco nesnášel, tak to byli feťáci. Během pouhého měsíce se přímo před jeho očima z energické mladé dívky stala doslova troska. Vypadala jako bleďá, vyhublá zombie, která se jenom ploužila po bytě a nebyla schopná dát dohromady souvislou větu. Sice u ní nikdy nic nenašel, ale to neznamenalo, že nic nebere. Přece jenom byl policajt a na tyhle věci měl čich.

Zastavili před domem. Než se stihla odpoutat, Derek už za sebou zabouchl dveře od auta a utíkal ke strážníkovi hlídkujícímu před vchodovými dveřmi. Čumilů tu sice v tuhle hodinu moc nebylo, ale jakmile se taková zpráva rozkřikne, což v dnešní době bylo otázkou maximálně několika desítek minut, sjedou se sem hyeny z celého města a budou se snažit vyfotit cokoliiv zajímavého, popřípadě z někoho vytáhnout alespoň náznak zajímavé informace, ze které vytvoří vymyšlený senzační článek. Je jedno, že se za něj později omluví, jde prostě o to vyvolat senzací a mít návštěvnost. Seriózní média stejně

v tomhle městě čte málokdo. Každého v Hawk Fieldu zajímají beztak jen skandály, drogy a mrtvoly.

Katherine se k oběma mužům připojila právě ve chvíli, kdy strážník jejímu parťákovi sděloval číslo bytu, kde bylo nalezeno tělo. Bohužel se jednalo o byt jeho mladší sestry a jím to viditelně otřásl. Vyběhli po schodech do třetího patra, kde už jejich kolegové zajišťovali stopy a vyslýchali sousedy. Z bytu právě vyšel detektiv John Kowalski a oba na chodbě zastavil.

„Ahoj Dereku, je mi to strašně líto, ale víš, že tam ani jeden z vás nemůže. Byla to tvoje sestra a s vámi oběma se velmi dobře znala. Případ přidělili mně s Henrym, ale slibuju, že uděláme všechno, co je v našich silách, abychom přišli na to, co se stalo.“

Derek očima plnýma slz hleděl skrze něj a chtěl ho obejít, v čemž se mu detektiv snažil rukou zabránit.

„Byla to moje sestra, do hajzlu!“

„Já vím, ale předpisy jsou prostě předpisy. Kdyby se to domáknul někdo z těch čmucharů, tak náčelníka média ugrilujou zaživa. To snad chceš?“

„Musíš mě tam pustit. Nebudeme se vám do toho motat, ale prostě ji musím vidět. Máš moje slovo.“

„Hele, mrkneme se tam a hned zase jdeme, jasný? Známe ten byt dobře a oba jsme tu byli hodněkrát. Jestli tam bude cokoliv neobvyklého nebo podezřelého, co by s její smrtí mohlo nějak souviset, tak vás na to upozorníme. Může vám to dost ulehčit práci, ne?“ přidala se k němu Katherine.

John se ostražitě rozhlédl po chodbě. Všichni sousedi byli buď s jeho kolegy, nebo ve svých bytech.

„Tak dělejte. Ale jen proto, že to byla tvoje ségra. Někoho jiného bych s tím poslal víc kam,“ spiklenecky mrknul jedním okem a uvolnil jim prostor, kterým oba rychle vklouzli do bytu.

Derek byl za sestrou naposledy před třemi týdny a už v té době působil její malý dvoupokojový byt neudržovaným dojmem. Nyní však připomínal něco mezi skladištěm boxů od jídel z donášky, s plechovkami od energy drinků a

kontejnerem pro vyhazování přebytečného oblečení, které se válelo úplně všude. Lednice zela prázdnotou a ve dřezu bylo naházené špinavé nádobí se zbytky jídla, které se zde povalovalo už při jeho poslední návštěvě. To nebylo Joy vůbec podobné. Vždycky byla posedlá čistotou a nikomu by nedovolila položit si skleničku na stůl bez podtáčku.

Obývacím s kuchyňským koutem prošli do ložnice, kde v posteli leželo její tělo. Bylo podivně šedé a úplně vysušené. Ležela schoulená na boku v embryonální pozici, v ruce měla sevřenou baterku a ve tváři vyděšený výraz. Okolo postele byly rozmístěny kolem dokola lampičky a vyhořelé svíčky. Celá ta scéna působila zvláštním, skoro až rituálním dojmem.

Derek s Katherine se snažili zachytit cokoliv podezřelého, ale ničeho, kromě bordelu a podivně rozmístěných světel okolo postele, si nevšimli. Ani známka po tom, že by tady byl někdo cizí. Žádné stopy po zápasu, prostě nic. Nešlo jim to do hlavy.

Vrátili se ke dveřím za Johnem, aby zjistili, kdo zavolal policii. Tu podle všeho uvědomili sousedé, kteří slyšeli křik vycházející z bytu. Dveře se jim ovšem nepodařilo vyrazit, a tak vyčkali příjezdu strážníků. Všichni do jednoho shodně vypověděli, že z bytu mezitím nikdo neodešel, ani do něj nikdo před policisty nevstoupil.

Sešli po schodech dolů do přízemí a vchodovými dveřmi zpět na chladný noční vzduch. Derek si zapálil cigaretu a sledoval novinářské hyeny, jak se snaží procpat svůj fotoaparát okolo stojících policistů v naději, že stihnou vyfotit něco zajímavého. Všiml si několika známých tváří, ale tu, kterou hledal, nikde nenašel. S úlevou dokouřil cigaretu, zašlápl nedopalek a řekl Katherine, že na ni počká v autě. Zrovna když se protahoval okolo strážníka střežícího vytyčený prostor, vynořil se z hloučku Peter Sanders se svými drzými a provokativními otázkami. A to už si Derek myslel, že setkání s ním unikne. Zvláště dnes v to upřímně doufal.

Znal se s Peterem od svých deseti let. Nebyli to žádní velcí kamarádi, ale když vyrůstáte v chudinské čtvrti, kterou River rozhodně byl i dnes, znáte se

téměř s každým ze svých vrstevníků. Všichni tu znají všechny, tak to tu prostě chodilo.

Konflikt mezi nimi však vznikl až v době, kdy se z Dereka stal novopečený detektiv. Peter, který už tehdy pracoval v redakci místního plátku, ucítil svou šanci dostat se k dobrému zdroji u policie. Několikrát se tedy s Derekem přátelsky sešel a doufal, že po pár pivech začne být hovornější, méně obezřetnější a třeba mu omylem vyklouzne nějaká ta zajímavá informace, kterou by pak mohl dobře zúročit. Z Derekovu pohledu samozřejmě nepřicházelo v úvahu, aby se s ním o jakémkoliv aspektu své profese bavil a kdykoliv se snažil Peter stočit téma na práci, podařilo se mu buď ho něčím odbýt, nebo si odskočil na záchod a po návratu hned nahodil zcela jiné téma. Když bylo více než zřejmé, že z něj touto cestou žádné informace nedostane, zkusil to na něj natvrdo postaru. Přes peníze.

Nebylo tajemstvím, že platy u policie nejsou žádné terno. Proto když měli možnost, tak si její členové přivydělávali nejrůznějšími způsoby. Braní úplatků bylo pro některé denním chlebem, jiní zašli i dále. O několika členech protidrogového oddělení se povídalo, že zabavené drogy vracejí přes své dealery zpět na ulici, ale nikdy se jim nic nedokázalo. Ti méně odvážní pak prodávali alespoň informace. Peter doufal, že se mu podaří Dereka přesvědčit ke spolupráci, ovšem dopadlo to úplnou katastrofou. Po pár pivech otevřel téma peněz a prodávání informací a o pár panáků později se mezi nimi kvůli tomu strhla pořádná hádka, která skončila roztržkou a pár stehy na Peterově obočí. Ten podal na Dereka trestní oznámení kvůli napadení. Bohužel si Peter vybral špatný bar, neboť v něm všichni věděli, že je krysa, která by pro peníze prodala i vlastní mámu. Svědci včetně personálu vypověděli, že Peter byl agresorem, který konflikt vyvolal a Derek se pouze bránil. Od té doby bylo při každém jejich setkání ve vzduchu cítit napětí a téměř vždy došlo k nějaké slovní potyčce.

K té se schylovalo i nyní. Lépe řečeno, Peter ji ihned svými dotazy vyvolal.

„Detektive Collinsi, co se zde stalo? Nebydlí náhodou v tomto domě také Vaše sestra? Je ona tou obětí?“

Sanders útočil přímo, ale Derek se nechtěl pouštět do žádných velkých rozhovorů, a tak ho jednoduše odbyl odpovědí, že nemůže sdělovat žádné informace související s vyšetřováním.

Reportér se ovšem s takovou odpovědí nespokojil a když se detektiv procpal mezi všemi a mířil k autu, vyštěkl na něj ještě další salvu otázek.

„Můžete nám prosím potvrdit, že je Vaše sestra obětí? Nebo to mám udělat sám?“

Po poslední otázce se Derek zastavil a otočil zpět k Peterovi.

„Co jsi to řekl?“

„Ptal jsem se, zda nám potvrdíte totožnost obětí, nebo to mám udělat já sám, detektive.“

„A jak byste mohl znát totožnost obětí?“

„Mám své zdroje, ale do těch vám nic není.“

Peter se otočil k hloučku reportérů a fotografů, s rukama roztaženými v mesiášském gestu.

„Ano, slyšeli jste dobře kolegové, obětí je sestra detektiva Collinse. A přesto, že vnitřní předpisy policie jasně stanoví, že detektivové nesmí vyšetřovat a pracovat na případech týkajících se jejich rodinných příslušníků, hle, zde jej máme, přímo na místě činu.“

Peter se začal otáčet zpět k Derekovi, který už rychlým krokem mířil k němu.

„Jaké to je, vědět, že jsi nedokázal ochránit vlastní sestru, Dereku? Jaké to je....“

Poslední otázka zůstala nevyřčená, neboť ji ukončila přesně mířená pravačka, která poslala Petera k zemi. Na vteřinu zavládlo ticho a hned poté se spustila lavina blesků fotoaparátů. Derek se beze slova otočil a odešel se zavřít do auta. Věděl, že to přímo grandiózně posral, ale to zadostiučinění ho hrálo v celém těle. Konečně mu tu klapačku na chvíli zavřel.

Katherine celou scénu sledovala od vchodových dveří a nemohla uvěřit svým očím. Její parťák byl ten nejvyrovnanější člověk, kterého znala a uměl se dokonale ovládat za každé situace. Tušila, že má na toho reportéra pifku, i když

nevěděla proč, ale nikdy by jí ani nenapadlo, že by po něm mohl takhle vystartovat. Všechno, co řekl, bylo za hranou, ale jejich kapitán to zítra určitě uvidí jinak. Bylo jí jasné, že Derek bude suspendován, a možná ho vyhodí na dlažbu.

Práce u policie nebyla pro Dereka jen zaměstnáním, byl to jeho životní úděl a to jediné, co mu v životě kromě sestry zbývalo. Žádná žena, ani děti či koníčky, na nic jiného už nebylo místo. A jako by nestačilo, že dnes ztratil sestru, zítra pravděpodobně ztratí i práci.

Pozorovala, jak Derek odchází do auta, když vtom si všimla muže stojícího na druhé straně ulice, schovávajícího se ve stínu u kmene jednoho ze stromů lemující ulici. Byl oblečený v černém a do obličeje mu díky nasazené kapuci nebylo vidět. Stál tam zcela nehybně a pozoroval nastalý rozruch. Po chvíli vytáhl fotoaparát a začal si fotit Dereka sedícího v autě. To, co se odehrávalo před domem, ho evidentně vůbec nezajímalo.

Sešla ze schodů a snažila se protáhnout hloučkem lidí, kteří se jali ošetřovat Petera. Musela se prodrat i skrz reportéry a fotografy, kteří skočili po své příležitosti. Fotili Petera o sto šest a přetlačovali se o to, kdo s ním jako první udělá rozhovor.

Když se konečně protlačila na druhou stranu, nikdo už u stromu nebyl. Rychle se rozhlédla na obě strany ulice, ale nikde neviděla žádný pohyb. Došla k místu, kde ještě před chvílí stál neznámý muž, když vtom jako by se prudce ochladilo. Od pusy jí začala stoupat pára, vyskočila husí kůže a chloupky vzadu na krku se naježily, až si musela kabát přitáhnout k bradě a pořádně se do něj zabalit, aby se trochu zahřála. Obešla strom kolem dokola a neustále se při tom soustředila, zda nezaregistruje periferním viděním náznak pohybu v okolí. Nikde nic. Jediné, co po cizinci zůstalo, než zmizel, byl otisk pracovních bot v hlíně.

Neměla čas se tím dále zabývat, navíc se určitě jednalo o dalšího z fotografů, který se pouze v příhodné chvíli schoval poté, co si všiml, že se o jeho přítomnost začala Katherine zajímat. Ještě jednou se rozhlédla a vyrazila zpět do

auta za svým partákem, aby se mohli vydat na cestu domů a trochu se vyspat před zítřejším vysvětlováním dnešního Derekovy zkratu.

Kdyby Katherine věděla, že je to jedna z posledních příležitostí, kdy ho vidí naživu, určitě by domů tolik nespíchala.

V následujících týdnech se Katherine a Derekovi otočil život vzhůru nohama. Derek byl suspendován s tím, že na něj Sanders podal trestní oznámení za napadení. Derek na to zareagoval po svém. Řekl kapitánovi, že má jít někam, práskl dveřmi a odešel se zavřít do svého bytu. Se všemi ze stanice přestal komunikovat, vyjma Katherine. S tou komunikaci udržoval, byť jen občas a většinou pouze formou krátkých smsek.

Katherine byla nucena trávit službu v kanceláři a čekat, než jí přidělí nového parťáka, protože do terénu nesměli policisté sami.

Co se týče vyšetřování úmrtí Derekovi sestry, bylo vyloučeno zavinění cizí osoby a v laboratoři neodhalili žádné látky v jejím těle, které by mohly způsobit smrt, ani skutečnost, že by trpěla nějakou chorobou. Vše nasvědčovalo tomu, že si lehla do postele, stočila se do klubíčka a zničeho nic zemřela.

V bytě se také nenašlo nic, co by ukazovalo na příčinu smrti. Jediné, co lámalo vyšetřovatelům hlavu, byl fakt, že všechny žárovky ve světlech byly popraskané a rozvody elektřiny uvnitř zdí byly zcela zničené a nefunkční.

V následujících třech týdnech viděla Katherine svého bývalého parťáka pouze jednou jedinkrát a okamžitě si o něj začala dělat velké starosti. Vypadal, jako kdyby pár dní nespal a jen flámoval. Tváře měl zarostlé a oči unavené. Navíc byl lehce dezorientovaný a ani nevěděl, co je za den. Shodil, dle jejího odhadu, tak 10 kilo a pořádně zestárl v obličejí. Smrt sestry jím viditelně otřásla.

Vždy na ni působil jako tvrdý, nekompromisní chlap, který se s ničím moc nemaže. Teď připomínal zlomeného starce.

Den za dnem utíkal a Derek se stále více nořil do své deprese.

„Ahoj Katherine, prosím tě, můžeš za mnou přijet?“

„Aaaah Dereku, víš, kolik je hodin? Stalo se něco?“

„Jsou všude kolem. Slyším je.“

Derekův hlas se ztišil a přešel až téměř do šepotu.

„Kdo je všude kolem? Dereku, co se děje?“

„Promiň, musíš si myslet, že jsem totální šílenec. A možná mi už trošku hrabat začalo. Přijedeš prosím?“

Katherine byla ráda, že se jí konečně ozval. Sice by byla raději, kdyby to nebylo zrovna v půl čtvrté ráno, ale měla o něj starost, protože od něj pár dní nedostala žádnou textovku.

„Jasně, hodím na sebe něco a hned vyrazím.“

„Díky.“

Jeho hlas zněl unaveně a naléhavě. Katherine doufala, že se Derekovi něco nestalo, nebo nedej bože, že se nevydal za Sandersem sám s nějakým osobním vzkazem.

Rychle si opláchla obličej, oblékla džíny, tričko a koženou bundu. Seběhla dolů na ulici, kde ji do tváře udeřil noční chlad. Bylo cítit, že co nevidět začne tuhá zima. Zastavila u dveří automobilu a její pohled spočinul na chátrajícím komplexu, tyčícím se na kopci za městem. Ve svitu měsíce působil jako tichý strážce, který zpozvzdálí pozoruje své chráněnce. Ale každý, kdo tu žil, věděl, že místo ochrany nabízí pouze smrt.

Big Hall byl opuštěný tovární komplex, kdysi sloužící pro výrobu pesticidů. Pro místní to však byla pouze smutná připomínka tragédie, která se zde před více než 70 lety odehrála. Většina lidí dnes dokonce věřila, že je místo prokleté. V minulosti se pár jedinců pokusilo k místu vydat, ale většinou se vrátili s tím, že v sobě nenalezli dostatek odvahy překonat plot a vstoupit do areálu. Těch pár výjimek, co odvahu našlo, už nikdo nikdy nespatriil.

Katherine nasedla do auta a nočními ulicemi bez provozu vyrazila za Derekem. Cítila, jak je slabá a rozespalá. Párkrát měla co dělat, aby udržela oči otevřené. K Derekovi to bylo sice jen půl hodiny, ale stejně se raději zastavila u benzínky pro kafe, které si vzala ven, aby si na chladném vzduchu trochu vyčistila hlavu. Myšlenky se jí opět stočily zpět k Big Hall, a tak, se zády opřenými o bok automobilu, zamyšleně pozorovala kopce vyčnívající nad městem, na nichž se tyčily budovy bývalého průmyslového areálu.

Přemýšlela, jak se musely cítit všechny ty rodiny, které dodnes nedostaly odpověď na otázku, co se tam vlastně stalo. Co stálo za smrtí téměř patnácti set lidí? Během dospívání se o to místo hodně zajímala a přečetla spousty článků o jeho historii. Věděla, že kdyby nedošlo ke shodě nešťastných okolností, počet obětí mohl být daleko menší. V době tragédie probíhala výměna směn v největší z budov a zároveň v továrně probíhala exkurze jedné z místních základních škol. Vznikla spousta teorií a diskuzí o tom, co se tehdy stalo, ale pravdu se nepodařilo nikdy zjistit. Jediné, co se ví, je, že díky několikadenní silné bouři došlo k mohutnému výpadku proudu, který postihl včetně komplexu také polovinu města. Počasí tehdy bylo prý tak špatné a obloha zatažená, že po výpadku nastala v postižených oblastech tma, jako by byla noc. Po obnovení dodávek elektrické energie se z továrny nikdo nehlásil, a tak byla na místo vyslána jednotka složená z policistů, zdravotníků a dobrovolných hasičů, kteří po vstupu do areálu našli pouze těla všech osob bez známek života.

V pubertě sama několikrát zvažovala, že místo navštíví, ale nikdy se k tomu neodhodlala. Možná to souviselo se strašidelnými historkami, které tvrdí, že těla obětí jsou stále uvnitř a že všichni členové záchranné skupiny buď záhy zemřeli, nebo spáchali sebevraždu.

Vytěsnila z hlavy myšlenky na tragédii, dopila kávu, skočila do auta a vyrazila směrem k Derekovi. Doslova letěla ulicemi města s pedálem přimáčknutým až na podlahu. Sjela z městského okruhu výjezdem na River a po pár odbočeních se dostala do oblasti, kde panovala tma. Zřejmě další výpadek elektřiny, pomyslela si Katherine. Poslední dobou k nim docházelo každou chvíli.

Zaparkovala před domem a během vystupování z auta rovnou prozvonila Dereka, aby věděl, že už je před domem. Měla klíče od domu i jeho bytu, stejně tak jako měl on klíče od jejího. Byli partáci a měli k sobě naprostou důvěru, kterou nenarušil ani jejich krátký milostný románek v minulosti.

Vstoupila do domu a na cestu si svítila telefonem. Opatrně našlapovala na každý schod, a když se doploužila do druhého patra, elektřina opět naskočila. Chodbou se rozlilo jasné světlo, které ji zabořilo do očí. Po chvíli si na něj zvykla a pokračovala až do čtvrtého patra. Žárovka v patře nejspíš dosluhovala, neboť v dlouhých intervalech jen nervózně problikávala. Chodbou s šesti byty konečně dorazila k tomu, který patřil jejímu partákovi. Několikrát zaklepala, ale nedostalo se jí žádné odpovědi, a tak zkusila strčit klíče do zámku. Normálně je Derek nechával v zámku zastrčené a pootočené, ale tentokrát na to asi zapomněl. Vešla do bytu, ve kterém panovala tma a hrobové ticho.

„Dereku?“ zavolala do tmy. „Haló, Dereku?“

Zkusila rozsvítit světlo, ale bez úspěchu, pojistky byly nejspíše vyhozené. Vyndala opět svůj telefon a zapnula na něm svítilnu. Pomalu prošla předsíní do obývacího s kuchyňským koutem, kde našla skladiště prázdných lahví od alkoholu.

„Dereku, to jsem já, Katherine, jsi tu?“

Napnula uši, zda nezaslechne oddechování nebo chrápání, ale jediné, co slyšela, byl vlastní dech a zrychlující se srdeční tep.

Proplouvala skleněným mořem směrem ke dveřím do ložnice, když vtom zaslechla tiché zašeptání. Bylo tak tiché, že nerozuměla jednotlivým slovům. Prudce se otočila směrem, odkud zaslechla slova přicházet a vyděšeně sáhla po své zbrani.

Nic, jen tma. Žádný pohyb.

Zhluboka se nadechla a už si začínala myslet, že si s ní pouze hrají její smysly, když vtom znovu uslyšela zašeptání. Tentokrát však z rohu, ke kterému stála zády. Opět se rychle otočila.

„Kdo je tam? Dereku, jsi to ty?“

Její otázka zůstala bez odpovědi. Ještě několikrát přešla celou místnost kuželem světla a čekala, zda nezaslechne sebemenší náznak pohybu. Pak se vydala do ložnice. Posvítla na postel, ale Derek v ní neležel. Byla rozestlaná a zvalchovaná, jako by si během spánku odskočil na záchod. Šatní skříň byla pootevřená. Zvědavost jí nedala a šla se k ní podívat. Otevřela posuvné dveře, ale nenašla nic kromě perfektně vyžehlených košil, pověšených na ramínkách. Otočila se zpátky směrem k odchodu a celá ztuhla. Krk se jí sevřel a srdce jí úlekem skoro vyletělo skrz hlavu někam do stratosféry.

Derek tam seděl s hlavou otočenou jejím směrem. Okolo krku měl uvázanou smyčku vedoucí ke klíče od dveří.

Okamžitě se jí rozklepaly nohy a oči zalil příval teplých, slaných slz. Její mysl zachvátila úzkost a panika.

Katherine seděla na schodech před domem, zabalená v dece a plakala. Byla sice v bezpečné zóně od všech zvědavých návštěvníků, ale přesto na ni čas od času některý z reportérů zakřičel otázku a vehementně se dožadoval odpovědi. Byl tu i Sanders, ale vypadal, že dneska není úplně při chuti lovit senzace. Zdálo se, že je situací otřesen a kdykoliv se jejich pohledy střetly, na tváři mu naskočil skoro až provinilý výraz. Sice to byl parchant a hajzl, ale evidentně měl někde pod tou odpornou slupkou taky srdce.

Ve stejné pozici seděla už dobrých 30 minut téměř bez hnutí. Přemýšlela proč. Proč se Derek rozhodl zrovna k tomuhle řešení. Nebyl ten typ, co před problémy utíká a sebevrahy vždy opovrhoval. Co se asi muselo stát?

Ze zamyšlení ji vytrhlo vzdálené, ale zcela zřetelné zašeptání jejího jména.
„Katherine...“

Nebyla schopna identifikovat směr, odkud zvuk přichází. Byl všude kolem ní. Veškerý hluk z ulice, novináře i jejich otázky, jako by někdo ztlumil a nechal hlasitost na minimum, jen jako lehký podkres. Všechno kolem ní se zahalilo do podivné mlhy.

„Katherine, jdeme si pro tebe.“

Přímo za sebou zaslechla šouravé kroky a dětský smích. Byla paralyzovaná a byť se sebevíc snažila, nemohla donutit svou hlavu, aby se otočila a podívala se přes rameno. Kroky se přibližovaly a bylo jich čím dál víc. Smích nabíral na intenzitě, až po chvíli přešel do pisklavého skřeku, ze kterého jí třeštila hlava. Srdce jí tlouklo jako o život. Vnímala každé jeho zapumpování, při kterém se obraz začal postupně zamlžovat a upadat do tmy.

„Katherine...“

Šepot postupně sílil. Náhle s ní kdosi zatřásl. Otevřela oči a nad ní stál John Kowalski.

„Katherine, Katherine, jsi v pohodě?“

Zmateně se začala rozhlížet okolo sebe.

„Co, co se stalo?“

„Omdlela jsi. Z ničeho nic jsi se sesunula na zem. Ještě, že jsi seděla a nerozbila sis hlavu.“

Cítila, jak má celé tělo ztuhlé a začal jí prostupovat chlad. Postavila se s Johnovou pomocí na nohy a neustále se rozhlížela kolem sebe.

„Běž se domů vyspat. Máš toho evidentně plný kecky. Mám někoho požádat, ať tě odveze?“

„Ne, to ne, díky, budu v pohodě. Máš pravdu, asi jsem přetažená, pojedu se trochu prospat.“

„Fakt to zvládneš sama?“

„Jo, v pohodě, nedělej si starosti, Johne.“

Promnula si oči a vyrazila v doprovodu kolegy k autu. Ten jí protáhl stranou od reportérů, aby se na ni nesesypali a nerozhodili ji ještě víc. Už tak mu připadala docela mimo. Jediný z davu, kdo si jí všiml, byl Peter Sanders, ale ten si nechal vše pro sebe, a aniž by na její přítomnost jakkoliv poukázal, otočil se a prodral se davem pryč zpět do ulice.

Poděkovala Johnovi za pomoc a odemkla auto, když vtom jí tělem projel další závan chladu. Zaslechla cvakání fotoaparátu, ale ne ze směru, kde stál dav reportérů. Zvuk přicházel odjinud. Rozhlédla se a ihned jeho zdroj lokalizovala. Byl to ten stejný fotograf, kterého viděla před domem u Joy, byla si tím naprosto jistá. Stál opět schovaný ve stínu, ale tentokrát si ho stihla lépe prohlédnout. Byl to mladý kluk, tak okolo 20 let. Oděn byl celý v černém a na sobě měl černé kotníkové pracovní boty, které kdysi nosili dělníci. Přesně takové, jaké nosil do práce její táta. Ale nedivila se, retro bylo teď dost v módě. Všichni najednou šileli po věcech, které byly in tak před třiceti lety. Přišlo jí úsměvné, kolik byli lidé ochotni zaplatit za napodobeniny tehdy laciných věcí.

Chvíli ho pozorovala, než si uvědomila, že ten kluk nefotí dům, policisty nebo cokoli jiného. Fotí si jí.

Obešla auto a nečekaně se rozběhla směrem k fotografovi. Hodlala zjistit, co je zač a proč se nenápadně potuluje už okolo druhého místa činu. Její plán

ovšem nebyl tak překvapivý, jak si myslela, neboť nestihla udělat ani dva rychlé kroky, když se fotograf bleskově postavil a dal se na útěk. Katherine přešla do sprintu, díky čemuž zabočila za roh přesně v momentě, kdy pronásledovaný zaběhl do malé postranní uličky mezi domy. Následovala jej, ale hned na jejím začátku se zastavila. Panovala v ní úplná tma. Oba činžovní domy byly sedm pater vysoké a bránily tak proniknutí zbytkům měsíčního světla, které se prodralo skrze napůl zataženou oblohu. Navíc veřejné osvětlení v blízkosti také nebylo.

Neměla jinou možnost než vytáhnout telefon, zapnout si na něm svítilnu a do druhé ruky vzít pro jistotu pistoli.

„Vylez, vím že tu jsi. Chci si s tebou jen o něčem promluvit, jasný?“

Odpovědí jí bylo pouze ticho a ševlení spadaneho listí, unášeného do neznáma nočním větrem.

Postoupila o pár kroků vpřed, aby mohla nahlédnout i za popelnici, ale nikdo se za ní nekrčil. Náhle ji rozbolela hlava a svět se lehce rozmlžil.

„Katherine....“

Zase to tajemné šeptání. Snažila se postoupit ještě o kousek dále uličkou, aby mohla osvětit i zadní rohy, ale nohy jí vypověděly službu a odmítly se podřídít jejímu rozkazu.

Šepot přešel v nesrozumitelné drmolění, ve kterém občas rozeznala pár jmen. Zřetelně zaslechla Patricie, Peter, Joy a Derek. Poté šepot na chvíli utichl, aby se vrátil v plné síle a přešel v uši trhající pištění. Chtěla nahlédnout do rohů a najít zdroj, stejně jako se chtěla schoulit do klubíčka a zacpat si uši. Její tělo ovšem bylo zcela ochromené. Náhle ji zezadu popadly něčí ruce. Vyděšeně vykřikla a málem upustila telefon na zem.

Byl to John. Chytil ji za ramena, otočil k sobě a zatřásl s ní, aby se probírala z transu.

„To jsem já, John, neboj se. Neboj se Katherine.“

Zírala na něj s otevřenou pusou a nechápala, co se právě stalo.

„Kde ses tu vzal?“

„Viděl jsem tě, jak jsi někam zmizela, tak jsem vyběhl za tebou. Mám o tebe starost. Vážně jsi v pohodě?“

„Já nevím, je mi trochu divně. Viděla jsem nějakýho chlapa, jak si mě fotí, a tak jsem ho sledovala, abych se ho zeptala, zda něco neví, ale začal přede mnou utíkat.“

Nechtěla mu říkat, že ho viděla i u Joy a už vůbec ne, že by mohl mít s oběma případy něco společného.

„Zaběhnul sem do uličky a pak...“, Katherine se na chvíli odmlčela, jako by hledala ta správná slova. „Pak vlastně nevím. Asi to bude znít bláznivě, ale něco jsem zaslechla, takový divný hlasitý pištění. Ty jsi nic neslyšel?“

„Ne, to je zvláštní. Když jsem doběhl sem do ulice, tak jsi akorát vstupovala se zbraní v ruce do uličky. Vypadalo to, jako bys na někoho mířila.“

Až nyní si uvědomila, že v ruce nedrží zbraň. Rukou si sáhla na pouzdro, jestli ji ve stresu neuklidila, ale to bylo prázdné. Udělala pár kroků zpět do tmy mezi domy a našla ji ležet na zemi hned vedle popelnice. Nevzpomínala si, že by jí pistole vypadla z ruky, nebo že by ji položila na zem. Posvítla si do obou zadních rohů, ale byly prázdné. Nechápala to.

„Kam sakra mohl zmizet?“

John jen stál a pozoroval, jak Katherine pobíhá uličkou a zmateně si u toho povídá sama se sebou. Vrátila se zpět a nevypadala zcela ve své kůži, byla vyděšená a hlas se jí třásl.

„Asi máš pravdu, bude lepší, když mě hodíš domů. Klidně na tebe chvíli počkám.“

Přitáhl Katherine k sobě a objal ji. „Jasně, že tě odvezu. Můžeme hned jet, já už mám hotovo.“

Přitiskla se k němu a položila si hlavu na jeho rameno. Věděla, jak tohle skončí, vždycky to tak skončilo. Nevadilo jí to. Dnes nechtěla být sama.

Katherine spala tvrdě jako špalek a když se probudila, John dělal v kuchyni míchaná vejíčka. Koukla na telefon a zjistila, že už je spíš čas oběda než snídaně, ale co už. K Johnovi dorazili až se svítáním a dneska měli oba volno, tak proč se půl dne jen tak neválet. Oba sice už dávno věděli, že jejich vztah je slepá ulička, ale občas do ní ráda zabloudila.

Zkontrolovala si email a našla v něm novou příchozí zprávu od Petera Sanderse.

„Co ten hajzl může chtít,“ přemýšlela Katherine nahlas.

„Cože?“ ozval se z vedlejší místnosti John, který už chystal jídlo na stůl.

„Ale nic, jen tak si tu pro sebe povídám.“

Vstala z postele, hodila na sebe tričko, zhltna tři míchaná vejce a zapila je sklenicí džusu. John měl sice volno, ale musel zajet na stanici kvůli nějakému papírování. Katherine bylo jasné, že tím pádem už s ním dneska žádná zábava nebude a souhlasila s nabídkou, že ji hodí k Derekovi, aby si vyzvedla auto. V hlavě jí navíc stejně vrtal email od Sanderse a doma se na něj bude moct lépe soustředit, ať už v něm bylo cokoliv. S Johnem se dohodli, že ji vyzvedne, až pojedje ze stanice a zaskočí spolu na večeři. Ne protestovala. Líbilo se jí, že se o ni John konečně zajímá a chce s ní trávit čas i jinde než v posteli, což dříve nikdy neudělal. Možná se mezi nimi začne i rýsovat něco jako vztah, kdo ví.

Nasedla do svého auta a po cestě domů nebyla schopná myslet na nic jiného, než na Dereka a na to proč. Proč musel zvolit tohle řešení. Nešlo jí to do hlavy. Dorazila domů, převlékla se do domácího a otevřela laptop. Přihlásila se do svého e-mailu a kliknula na příchozí zprávu od Sanderse.

Dobrý den Katherine,

vím, že jsem teď asi ten poslední, s kým byste chtěla mluvit, ale musím se s Vámi nutně sejit. Mám informace, které Vás budou určitě zajímat a souvisí jak s Joy, tak s Derekem. Podívejte se na odkaz níže a pochopíte.

<http://www.afraidthedark.com>

To, co se stalo Derekovi, mě velmi mrzí. Sice jsme poslední roky neměli nejlepší vztah, ale v této situaci hodí člověk všechny spory z minulosti za hlavu. Budu celé odpoledne pracovat na novém článku v kavárně Rico na rohu páté a deváté avenue, tak doufám, že dorazíte.

S pozdravem

Peter Sanders

První reakce, která se jí spontánně vydrala ven z pusy byla „Jdi do prdele, kreténe,“ a chtěla email smazat, ale neudělala to. Místo toho si skočila udělat kafe a pak klikla na odkaz v emailu.

Kolečko prohlížeče se roztočilo a začalo načítání stránky, které chvíli trvalo. Jakmile se dokončilo, Katherine zkoprněla a přemýšlela, jestli se jedná o nějaký blbý Sandersův vtip. Vyskočil na ní velký červený nápis.

UPOZORNĚNÍ: Tyto osoby jsou v ohrožení!

Pod upozorněním pak bylo umístěno několik fotek, vždy po třech v každém řádku. První dvě patřily Derekovi a Joy. Byly černobílé a červeně přeškrtnuté. Dalo se na ně však kliknout a dostat se tak na další stránku webu.

Nejprve tak učinila u Derekovy fotky a objevila se v sekci, která byla celá věnována pouze jemu. Velká fotografie, křížek se včerejším datem a video. Klikla na ikonu přehrání a to, co viděla, ji nad míru rozrušilo.

Záběry pocházely z Derekovy bytu, to poznala na první pohled. Kamera se nacházela zhruba v místech, odkud včera spatřila jeho tělo. V pokoji byla tma, a i když kamera evidentně neměla noční režim, díky rozsvícenému světlu v obýváku byla část pokoje osvětlena. Na klíce od dveří se houpala připravená smyčka a Katherine došlo, co bude následovat. Do očí jí vyhrkly slzy a rukou si musela zakrýt doširoka otevřenou pusou. Do záběru vstoupil Derek s lahví v ruce a něco si nesrozumitelně drmolil. O kameře neměl nejmenší tušení, protože se párkrát podíval přímo jejím směrem, aniž by ji zaregistroval. Měl vyděšený a lehce opilý výraz. Loknul si z poloprázdné lahve a mrštil s ní do protějšího rohu, načež si sedl ke skříni, oběma rukama se chytil za hlavu a zakryl si uši.

„Už sakra buďte ticho!“ zařval do ticha Derek. „Ticho! Běžte už do hajzlu!“

Jeho hlas zněl našťavaně a zároveň z něj byl cítit strach. Udeřil pěstí do skříně a poté ještě několikrát hlavou. Ruce měl přitom opět přitisknuté na uších a z úst se mu draly zuřivé výkřiky. Žárovka v obývacím pokoji začala problikávat a obraz videa díky tomu působil trhaným dojmem. Derek se otočil ke dveřím do obýváku a vypadal, že ho zachvátila panika. Skočil ke dveřím, popadl smyčku, přetáhl si ji přes hlavu a bez jakéhokoliv rozmýšlení se pokusil posadit na zem a natáhnout nohy, čímž se mu smyčka utáhla okolo krku a začala ho dusit. Ruce sevřel do pěstí a jeho tělo se začalo prudce škubat. Žárovka dosloužila a praskla. Závěrečná scéna, ve které uvidíme nehybné tělo, se tak nekonala.

Katherine seděla a s otevřenou pusou zírala na monitor, aniž by byla schopná jediného pohybu. Po tvářích jí stékaly slzy a spodní ret jí vibroval.

„Panebože.“

To byla jediná reakce, na niž se zmohla. Chvíli trvalo, než přinutila tělo k nějakému pohybu a vstala ze židle. Přinesla si z kuchyně skleničku a láhev vodky. Ještě ji čekalo video Joy a ona tušila, že ho bez sklenice alkoholu

nezvládne. U Dereka alespoň věděla, že spáchal sebevraždu, ale vůbec netušila, co ji čeká u videa jeho sestry.

Pořádně se napila vodky, zhluboka se nadechla a spustila video.

Na obrazovce se objevila postel obestavená svíčkami. Na ní seděla Joy a v ruce držela baterku. Stejně jako Derek, i ona si něco nesrozumitelně drmolila. Jedna ze svíček zhasla, Joy se k ní ihned naklonila a zapalovačem znovu zažehla plamen. Zapalovač ale evidentně mlel z posledního, protože chytil až na třetí pokus. Náhle zhasla další svíčka a hned po ní další. Joy se k nim vyděšeně vrhla, jednu se jí podařilo zapálit, ale za tu dobu zhasly další dvě. Mrskla zapalovačem o stěnu a nervózně těkala baterkou po místnosti. Svíčky jedna za druhou zhasínaly, až jediný zdroj světla představovala baterka. I ta zničehonic začala problikávat, a když nadobro zhasla, byl slyšet jen nelidský řev, plný bolesti a utrpení, který se Joy vydral z hrdla a tím video skončilo.

Seděla na židli s naskočenou husí kůží a tvářila se zmateně. Video jí v podstatě neukázalo vůbec nic. Nic neobjasnilo. Nic nevysvětlilo. Jen jí neskutečně vyděsilo.

Hodila do sebe zbytek vodky rovnou z lahve a oblékla se. Teď už jí bylo jasné, že se Sandersem musí za každou cenu sejít.

„Co to má kurva znamenat?“

Posilněná vodkou na Petera rázně nastoupila.

„Katherine. Jsem rád, že jste dorazila,“ odpověděl s klidem.

„Sedněte si prosím, je toho víc, co musíme probrat.“

„Okamžitě mi řekněte, kde jste k tomu přišel! A ty videa? Měl jste tam snad skrytý kamery, nebo co?“ začala na něj hystericky řvát. „Všechno mi tady hezky vyklopíte, jasný?“

„Všechno, co vím, vám rád povím, to mi věřte. Ale chci, abyste pochopila, že já s tím opravdu nemám nic společného.“

Posadila se naproti a zabodla do něj svůj pohled. „Tak snad abyste začal.“

Sanders v klidu dopil svou kávu a pak spustil.

„Na ty stránky, které jsem vám zaslal, mě upozornila moje asistentka.

Narazila na ně celkem náhodou, když pro mě vyhledávala podklady pro jeden článek. Stejně jako vy jsem nejdřív netušil, co si o nich mám myslet. Začal jsem prověřovat vlastníka domény, ale sám jsem se k výraznějšímu posunu nedobral, a tak jsem tím pověřil svého známého. Dnes v noci, shodou okolností, když jsem byl před Derekovým domem, mi zaslal jméno. A tady budu potřebovat vaši pomoc Katherine, protože sám jsem nic nenašel. Určitě se můžete mrknout do vaší databáze a něco zjistit.“

„Dejte mi to jméno, nebo ho z vás, přísahám bohu, vymlátím. Jste asi blázen, když si myslíte, že vám pak řeknu, co jsem zjistila. Je mi jasný, že cítíte příležitost na super článek, který vás vrátí zpátky do hry, ale na to můžete zapomenout.“

Peterův výraz zvažněl a objevil se v něm náznak smutku.

„Nechci o tom psát vůbec žádný článek, jen chci vědět, co se stalo s Joy.“
Otočil k ní notebook. „Čtěte, pak pochopíte.“

Zkoumavě se podívala na monitor. Jednalo se o deník formou blogu, podle vzhledu nejspíš nějaké mladé dívky nebo ženy.

„Najděte si srpen minulého roku.“

Našla požadované období a zůstala ohromeně zírat na monitor. Nadpis článku hlásal: “Srpen, měsíc lásky”. Hned pod ním byla fotografie Joy s Peterem, která byla vsazena do rámečku ve tvaru srdce. Katherine oněměla a chvíli trvalo, než se zmohla na nějakou reakci.

„Cože, vy a Joy? Vy jste spolu chodili?“

„Je to k neuvěření, ale ano. Psal jsem reportáž z otevírací party jednoho klubu v centru a potkal jsem tam známého, který mě pozval k jejich stolu. Byla tam i Joy, která na mě samozřejmě koukala skrz prsty. Postupem večera a o pár drinků později však zjistila, že nejsem zase takový hajzl, jak o mě všude Derek vykládal a celkem příjemně jsme si popovídali. Pak jsme si párkrát vyšli a prožili dva měsíce zamilovanosti.“

„Proč jen dva měsíce?“

„Kvůli Derekovi samozřejmě. Na začátku jsme se snažili nebýt moc vidět, scházeli se potají, ale pak jsme si řekli ať si trhne nohou. Samozřejmě se to k němu rychle doneslo a absolvoval jsem velmi nepříjemnou návštěvu od vašeho bývalého parťáka. Abych to zkrátil, byl jsem zdvořile a s pistolí u hlavy požádán, abych se jeho rodině nepletl do života a obloukem se jí vyhýbal.“

„Tohle vám nežeru, o tom bych musela něco vědět.“

„Věřte si, čemu chcete detektive, mně je to vcelku jedno, ale co bych měl z toho, kdybych vám teď lhal? Každopádně jsem se pak nadále s Joy stýkat nemohl. Přeci jen oba víme, že Derek byl tvrdý chlap a neměl ve zvyku blufovat.“

Zamyšleně pokývala hlavou a vrátila se k deníku. Rychle se proklikala do období před cca čtyřmi měsíci. Bingo, našla poměrně dost příspěvků od té doby, napsala si tedy adresu blogu do telefonu, aby si ho mohla doma v klidu projít.

„To jméno Sandersi, hned!“ přikázala nekompromisně.

Peter na ni chvíli tiše civěl a pak ho ze sebe vyklopil. Vyběhla na ulici a vytočila Johnovo číslo.

„Ahoj, jsi ještě na stanici?“

„Jo jsem, něco se děje?“

„Omlouvám se, ale tu večerí asi budeme muset odložit, možná jsem na něco kápla. Potřebovala bych rychle prověřit jedno jméno a zjistit o něm co nejvíc informací. Víc ti řeknu večer doma, budu ráda, když přijedeš.“

„Přijedu neboj. Koho chceš prověřit?“

„Carl Jenkinson, ročník narození 1975.“

Katherine seděla s kávou u stolu a procházela si příspěvky na blogu Joy. Postupně se, přes randění se Sandersem, nadávání na Dereka a stížnosti na svou práci servírky, dostala ke dni, který hledala. Ke dni, kdy vše začalo. Jednalo se o den, kdy volala Derekovi.

Joy se pozdě večer vracela domů z práce a celou cestu měla velmi nepříjemný pocit, jako by ji někdo sledoval. Párkrát zaslechla, jak na ni někdo zavolal jejím jménem, ale ulice už v tu dobu byly liduprázdné a nebyl na nich nikdo, komu by hlas mohl patřit. Přidala do kroku a poté, co dorazila domů, si do misky udělala polévku, aby nešla spát s prázdným žaludkem. Když šla zatáhnout závěsy u okna, zahlédla stát na ulici postavu, která zírala přímo do jejího okna.

Lekla se tak, že upustila horkou polévku na zem a lehce si opařila oba nártý. Jen co se vzpamatovala, podívala se na ulici znovu. Byla prázdná. Zavolala proto bratrovi, který za ní přijel a přespal u ní.

Pod příspěvkem byla řada komentářů, většina z nich poukazovala na to, že byla určitě jen unavená, nebo se jí něco zdálo, což v diskuzi s ostatními čtenáři sama uznala jako nejpravděpodobnější vysvětlení.

V dalším příspěvku se opakovalo téměř to samé. Opět ten nepříjemný pocit při večerní cestě z práce, ale tentokrát se odehrálo ještě něco. Když před domem hledala v kabelce klíče od vchodových dveří, všimla si, že se na druhé straně někdo krčí vedle křoví. Rychle zalovila v kabelce, nahmatala klíče a pepřový sprej od Dereka. Odemkla si dveře do domu a stále se ohlížela přes rameno, zda nezachytí pohyb směřující k ní, který by byl impulsem k rychlé obranné reakci. Se sprejem v ruce se pak otočila zpět, ale nikoho už neviděla. Uklidnila se a zopakovala si, že si s ní nejspíš jen hraje její představivost ve spojení s únavou.

Katherine překlikla na další záložku, kde měla otevřenou stránku z emailu od Sanderse. Najela na profil Joy a klikla na její fotku, aby se zvětšila. Musela nepochybně pocházet ze zmiňované noci. Joy stála před domem s kabelkou v ruce, druhou ruku měla nataženou před sebe a něco v ní křečovitě svírala.

Mohla se pouze domnívat co, ale díky záznamu z blogu nabyla přesvědčení, že se jedná o pepřový sprej.

Další příspěvky na blogu už začaly být lehce zmatené a působily čím dál více paranoidním dojmem. Joy v nich dokola popisovala, že slýchá hlasy, které neustále volají její jméno, nebo jen nesrozumitelně drmolí. Jindy zase slyšela dětský smích a často zažívala stav naprosté fyzické paralýzy.

Až později Katherine došlo, jak povědomé jí tyto stavy připadají.

Joy vyzorovala, že všechny tyto příhody se dějí pouze během noci, pokud se ocitne sama ve tmě. A proto z ní začala mít přímo panickou hrůzu. Nakoupila si zásoby svíček, baterek a žárovek, aby mohla neustále udržovat světlo. Bála se tmy a toho, co se v ní skrývá. Popisovala v několika příspěvcích, jak jí žárovky z nepochopitelného důvodu praskaly a každý večer je musela měnit. Doufala, že jí pomůže Derek, ale ten ji místo toho zavrhl a díval se na ni jako na nějakou feťáckou trosku.

Ke konci už své zápisy omezovala jen na pár vět, které se všechny vesměs točily okolo stavů či halucinací, kterými procházela. Nebo se jednalo o krátké příspěvky obsahující nesouvislý text se zmínkou, že si pro ni přichází temnota. Že na ni ve tmě něco číhá. A volá ji to k sobě.

Bytem se rozeznělo řinčení zvonku a Katherine sebou cukla, až málem spadla ze židle. Dlouhým výdechem se uklidnila, pak vstala a došla zvednout sluchátko interkomu. Byl to John, konečně dorazil zpět ze stanice. Přivítali se obětím a polibkem, on si odložil bundu a hned vytáhl z brašny složku s papíry.

„Tak jsem ti prověřil toho Jenkinsona, jak jsi chtěla.“

John složku položil před Katherine, která se mezitím posadila zpět k notebooku.

„A našel jsi něco zajímavého?“

„Nevím, co spáchal, ale pokud jsi to zjistila až teď, bude mu to asi už celkem jedno. Před patnácti lety byl prohlášen za mrtvého.“

Nechápavě se na něj otočila.

„Cože?“

„Jo, byl to jeden z těch magorů, co se rozhodli vyrazit na soukromou exkurzi do Big Hall a nikdy se nevrátili,“ řekl pobaveným tónem. „Teda nikdy jsem tyhle týpky nechápal. Co je tam táhne a proč sakra tolik riskují? Ale musím uznat, že tenhle kluk měl asi důvod tam jít. Byl to celkem dost nadějný fotograf a umělec.“ Položil před Katherine pár vytištěných fotografií. „Měl fakt talent, podle mého názoru.“

Na všech obrázcích byly zachyceny opuštěné budovy nebo jejich interiéry. Bylo to působivé a zároveň depresivní, ale musela souhlasit s Johnem. Ten kluk měl opravdu talent.

„Myslím, že dneska se tomu říká urbex nebo tak nějak, ale tehdy to žádný název nemělo. Měl pár výstav a vypadalo to, že jeho jméno stoupá vzhůru. Ale pak se vydal udělat fotky Big Hall a prostě se vypařil. A po uplynutí pěti let ho prohlásili za mrtvého. Stejně jako všechny ostatní, co se tam vydali a došli až za plot.“

Katherine si stále fascinovaně prohlížela fotografie. Úplně ji ohromily. Ve složce byl vystřižený novinový článek, oznamující vyhlášení pátrání po jeho osobě, jehož obsahem byla i fotografie z doby zmizení.

„Panebože,“ vytřeštila oči na fotografii.

„Co se stalo? Přišla jsi na něco?“

Podala ústřížek článku Johnovi.

„To je on!“

„Kdo?“

„Toho jsem včera v noci honila u Dereka před domem. A taky jsem ho viděla motat se okolo domu Joy v tu noc, co zemřela.“

Katherine seděla v křesle s hrnkem a pozorovala Johna, jak klidně a spokojeně oddechuje. Spánek se jí dnes obloukem vyhýbal. Naštěstí Johnovi nevadilo nechat při usínání zapnutou lampu, a tak si mohla jít udělat bylinkový čaj, aniž by ho vzbudila.

Bylo to její přání, nechat trochu světla na spaní. Když zhasnuli, cítila prudký nával paniky a úzkosti, ze kterého ji rozbolelo břicho. Přišlo to tak najednou. Zkusili to několikrát, ale vždy po pár vteřinách musela rozsvítit.

Popíjela čaj a myslela na to, jak se dnes večer několikrát krásně a vášnivě pomilovali. I když si to ze začátku sama nechtěla připustit, něco k němu cítila. Už nešlo jen o sex, bylo v tom něco víc. A z toho, jak se na ni díval, pochopila, že to není jednostranné.

Zaslechla slabé, téměř neslyšitelné zaklepaní na dveře. Popadla zbraň a vydala se ke dveřím. Podívala se kukátkem, ale na chodbě panovala tma, takže v něm nic neviděla. Chvíli se odhodlávala, ale pak si vzala baterku a s namířenou zbraní pootevřela dveře tak, aby viděla škvírou ven a zároveň vpustila do prostoru přede dveřmi světlo z bytu. Nikdo za nimi nebyl. Už se chystala dveře zase zavřít, když uslyšela z chodby pomalé, šouravé kroky. Vyklonila se opatrně zpoza futer do chodby, v jedné ruce baterku a ve druhé namířenou pistoli.

„Haló? Je tu někdo?“

Nic, jen ticho. Pak uslyšela kroky znovu, ale na schodech v mezipatře.

„Katherine....“

Slabým zašeptáním ji někdo volal k sobě. Ten hlas zněl povědomě, určitě ho znala. Šourání nohou se vzdalovalo, a tak obezřetně vyrazila po schodech dolů.

„Pojď za mnou...“

„To přece nemůže být pravda,“ pronesla v duchu, když jí došlo, komu hlas patří. Byla si více než jistá, byť to nedávalo žádný smysl. Derek byl přece mrtvý.

„Katherine,“ přidal se další hlas, tentokrát ženský. Patřil Joy.

Zírala do tmy a přemýšlela, zda se jí to všechno jenom nezdá.

Kroky se vzdalovaly, a když zaslechla klapnutí vchodových dveří domu, rozeběhla se po schodech dolů a vyběhla na ulici. Venku byla úplná tma, lampy byly zhasnuté a jediný zdroj světla tvořila její baterka. Sešla schody a zničehonic se jí podlomily nohy. Spadla na kolena a zůstala paralyzovaně klečet. Všude kolem slyšela ty šouravé kroky, ale už se zase nemohla ani pohnout. Zrychlil se jí dech a rozostřilo vidění, když vtom si koutkem oka všimla, že se k ní někdo blíží. Nedařilo se jí rozpoznat, o koho se jedná, dokud nestál přímo před ní. Užasle na něj hleděla a v první chvíli se jí vlastně ulevilo, že ho vidí.

„Tak přeci jen nejsem blázen,“ prolétlo jí myslí.

Před ní stál Carl Jenkinson s kapucí nasazenou na hlavě. Vypadal stejně jako na fotografii, ani o den nezestárl. Byl zadýchaný a ve tváři se mu zračilo napětí, jako by před něčím utíkal. Neustále se ohlížel a snažil se na ni mluvit rychle, takže jí dělalo potíže zachytit vše, co říká.

„Katherine, jste ve velkém nebezpečí. Chci vám pomoci, věřte mi. Nemám moc času vám teď vše vysvětlit, ale pokud chcete vědět, co se s vámi děje, přijďte za mnou zítra do Big Hall. Za chvíli přijdou, ale pokusím se je odlákat pryč. Přijďte sama a hlavně přes den, abyste se stihla za světla vrátit do města. To je důležité, Katherine. Přijďte prosím.“

Jakmile domluvil, ohlédl se přes rameno, tiše zaklel a rozeběhl se pryč. Přišlo jí, že spolu s ním se okolo ní prohnal závan ledového větru.

„Katherine! Pane bože, co tu děláš?“

Otočila se. Najednou zase získala kontrolu nad svým tělem. Ve dveřích od domu stál John a vyděšeně na ni zíral.

„Já, já...“

Vydal se k ní, aby jí pomohl vstát zpět na nohy.

„Katherine, myslím, že by sis měla jít zítra promluvit s naším psychologem. Evidentně s tebou něco není v pořádku. Já nechci čekat a dívat se na to, jestli se

tvůj stav bude zhoršovat. Asi tě smrt Joy a Dereka zasáhla víc, než si sama připouštíš.“

Katherine na něj nechápavě hleděla a poté ho objala.

„Slib mi to Katherine, zítra si s ním zajdeš promluvit, ano?“

„Půjdu,“ slíbila, i když věděla, že to není pravda. Objala ho ještě pevněji a rozbřečela se.

Vyndala ze skříně batoh a zabalila do něj to nejnnutnější, co by dnes mohla potřebovat. Jídlo, vodu, náhradní baterky do svítilny a dodatečné oblečení. Zkontrolovala zásobník v pistoli, 3 zásobníky v pouzdře, nůž a pepřový sprej. Vše bylo v pořádku a připraveno k použití. Netušila, co ji tam nahoře čeká, ale chtěla být připravená na všechno.

Ráno se u snídaně skoro pohádala s Johnem, kterému musela znovu slíbit, že si zajde promluvit s policejním psychologem, jinak by jí nedal pokoj a hustil by do ní svoje moudra další hodinu. Prý posttraumatická stresová porucha. Ani hovno.

Včera večer mu ukázala stránku s videi od Sanderse a John alespoň na chvíli přiznal, že se kolem těch dvou úmrtí děje něco zvláštního. Slíbil, že se tomu dnes pokusí věnovat v práci a probere to s kolegy. Ale stejně se na ni ráno, po tom nočním incidentu, zase díval, jako by měla o kolečko navíc.

Seběhla na ulici, skočila do auta a vystřelila na okraj města. Do Big Hall už se v současnosti jinak, než po svých dostat nedalo. Zaparkovala před místem, které před tragédií sloužilo jako parkoviště pro zaměstnance továrny. Dnes už to byla jen zarostlá plocha, obehnaná rezavým plotem, který měl v sobě více děr než ementál. Na pozemku bylo množství rozpadajících se vraků aut, které nezadržitelně pohlcovala příroda a jež zde nechaly rodiny některých zemřelých, pro které by automobil byl jen další nešťastnou připomínkou minulosti. A tak zde zůstaly vydány neúprosnému působení času.

Ten dechberoucí pohled ji zcela uhranul. Musela se na chvíli zastavit a vychutnat si ho. Z toho místa sálala pomíjivost bytí i všeho materiálního. Donutilo ji to se zamyslet nad tím, proč se lidé neustále honí za tím, aby si koupili něco, co stejně nechají napospas přírodě nebo se toho sami zbaví. Přišlo jí to zcela nesmyslné. Místo toho, abychom si užívali čas s rodinou a svými blízkými, trávíme každý den vyděláváním peněz. Pořád dokola a dokola,

naprosto beze smyslu, jen aby se točila kolečka ekonomiky. Další z věcí, kterou jsme si sami vymysleli a stala se naší pomyslnou klecí. A to až do konce života.

Zahnala své depresivní a filosofické myšlenky týkající se smyslu bytí a vyrazila podél toho, co kdysi bývalo plotem. Tráva a ostatní rostliny zde dosahovaly výšky pasu a kdysi rušnou stezku do továrního komplexu by zde člověk hledal jen stěží.

Katherine se brodila porostem a houštím, kterým proklouzla pod ochranu vysokých borovic, táhnoucích se po celém svahu až ke vstupu do Big Hall.

Po zhruba půl hodině cesty lesem stanula na skalnaté vyhlídce nad městem. Naposledy se ohlédla, protože věděla, že teď již není cesty zpět a vydala se hlouběji do borového lesa. Čím více do něj pronikala, tím tíživější a depresivnější myšlenky jí vyvstávaly na mysl. V lese bylo ticho. Žádné všudypřítomné bzučení hmyzu ani štěbetání ptáků. Jako kdyby v něm nic nežilo. Také les se začal postupně měnit a okolní krajina působila čím dál více nehostinně. Zemi pokrývaly zčernalé zbytky mechu a travin. Stromy, z nichž zbyly jen zcela opadané, vyschlé a podivně pokroucené kmeny, prořídly do takové míry, že bylo vidět až na nejbližší budovy továrny.

„Celá ta krajina umírá,“ napadlo Katherine.

A skutečně tomu tak bylo.

Konečně stanula před cílem své cesty. Do svalů jí proudila kyselina mléčná a po nekonečném výstupu se musela chvíli vydýchat. Svým způsobem se jí splnil její teenagerský sen. Kolikrát fantazírovala a představovala si tento okamžik. Tu chvíli, než se rozhodne udělat první krok vpřed a projít branou.

Celým tělem jí probíhalo mravenčení. Nevěděla, co ji čeká, ale doufala, že je stále připravená na vše, co ji tu může potkat.

Spletla se.

Carl seděl uprostřed opuštěné haly a čekal. Cítil, že Katherine přichází, tak jako věděl, že není jediný, kdo na její příchod čeká. Slyšel, jak si o ní vzrušeně šeptají v jazyku, kterému nikdo jiný nerozuměl.

Přistoupil opatrně k oknu a stále ukryt ve stínu ji pozoroval. Stála před branou areálu a vydýchávala se. Vypadala nervózně. Přemýšlel, jestli byl stejně nervózní i on, než sem poprvé vstoupil, ale nevzpomínal si. Stejně jako si nevzpomínal téměř na nic ze svého života.

Katherine prošla okolo opuštěné strážní budky se závorou. Z lesa k ní vedla kdysi hojně využívaná a udržovaná cesta, kterou automobily vozily zásoby. Dnes však byla zarostlá natolik, že by zde i ten nejsilnější offroad se snahou projet nejspíš pohořel.

Jakmile vstoupila do areálu, pocítila prudký pokles teploty, a tak si zapnula bundu až ke krku a na hlavu natáhla kapuci.

„Haló, kde jsi? Chtěl jsi, abych přišla, tak jsem tady.“

V areálu panovalo ticho. Žádná ozvěna, jako kdyby se zde zvuk ani nešířil a místo toho ho v sobě vzduch, jako neviditelná hradba, dokonale pohltil. Chvíli se rozhlížela a pak se rozhodla jít do hlavní výrobní budovy. Bylo to pomyslné srdce celého komplexu. Vysoká a rozlehlá stavba, ze které vedlo snad tisíce potrubních cest k nejrůznějším nádržím a ostatním menším budovám, vypadala až podezřele zachovale.

To mohla ostatně Katherine prohlásit o celém tomto místě. Evidentně ani příroda nechtěla uzmout tento bohem zapomenutý kus země, protože veškeré stromy, křoviska i popínavé rostliny zakončily svůj růst na hranici oplocení pozemku. Za ním už pokračovala jen holá zem.

Vytáhla zbraň, ke které si doma zesponu připevnila speciálně vyráběnou taktickou svítilnu, a druhou rukou otevřela pravé křídlo skleněných vstupních

dveří. Ocitla se v prázdné recepci, ze které vedly tři chodby se směrovkami do výrobních hal, šaten pro zaměstnance a kanceláří.

Na to, že byla recepce před lety opuštěna během tragédie, působila pozoruhodně uklizeným dojmem. Přejela prsty přes odkládací desku recepce.

„Zvláštní, ani smítko prachu,“ pomyslela si.

Periferním viděním zahlédla pohyb v chodbě vedoucí do výrobních hal. Otočila se tím směrem s namířenou zbraní a snažila se zkrotit zrychlený tep. Do nejbližší části chodby dopadaly zbytky slunečních paprsků a svítilna neměla takový výkon, aby z této vzdálenosti pronikla až do tmy a odkryla to, co se v ní ukrývá. Katherine proto musela udělat pár kroků vpřed, než kužel světla začal plnit svou funkci na sto procent. Před ní se rozprostírala pouze prázdná chodba, v níž nezachytila žádný náznak pohybu. Postoupila opět o kus dál do tmy a ta ji začala pomalu obklopotvat ze všech stran. Z temnoty před sebou zaslechla hlasité zaškrábání o stěnu. Něco tam ni čekalo. Každá buňka jejího těla vysílala varovné signály, ale ona přesto udělala ještě pár dalších kroků vpřed. Od pusy jí začala stoupat pára. Cítila, jak se jí tma dotýká, olizuje ji svým jazykem, spojuje za jejími zády své ruce a tiskne ji blíže do svého nitra. Znovu se ozvalo zaškrábání, tentokrát o trochu blíže. Chodbou k ní doléhalo pleskání bosých nohou o podlahu a nesrozumitelné drmolení.

Zadržovala dech, aby mohla odhadnout, z jak velké dálky zvuky přicházejí, když vtom baterka zhasla.

„Kurva!“ vykřikla téměř hystericky. Nechápala, jak se mohla svítilna vybit, byla úplně nová a plně nabitá. Instinktivně začala couvat. Dva, tři kroky, pak deset. Už byla na konci chodby, byla si tím jistá, ale najednou měla za zády neviditelnou překážku, kterou nemohla překonat. Opřela se do nohou vší silou, ale ne a ne se vymanit ze sevření neznámé síly.

Několikrát poklepala stranou baterky o svou dlaň a na čtvrtý pokus se na malou chvíli rozblikala.

Sevření povolilo a Katherine, jež byla stále nohama naplno zapřená, ztratila rovnováhu a přistála na zádech před stolem recepce. Instinktivně zmáčkla dvakrát kohoutek pistole, ale nevystřelila.

Nechápavě zírala s namířenou zbraní do chodby, neschopná věřit tomu, co se právě odehrálo. Vážně se na ní něco z chodby řítilo? Vždyť nic neviděla.

V hlavě jí hučelo a vše, co zažila před pár vteřinami, jí najednou připadalo jako noční můra, která vystrčila své drápy z hluboko ukrytého trezoru její vlastní fantazie.

„Zvláštní, jak si s tebou dokáže hrát vlastní mysl, že?“ dolehl k ní povědomý hlas. Katherine se s leknutím rychle přetočila na břicho a namířila směrem, odkud hlas přicházel. Seděl tam Carl. Se zády opřenými o stěnu na ni klidně hleděl a ani nepohnul brvou, když na něj namířila zbraň.

„Nevím, jestli sis toho všimla, ale před chvílí jsi dvakrát vystřelila a nic se nestalo. Tyhle věci tady nic nezmůžou, ale pro mě za mě to můžeš zkusit znova.“

Zamířila o kousek vedle, aby ho netrefila a stiskla spoušť.

Cvak!

Nic se nestalo.

„Co to sakra,“ procedila skrze zatnuté zuby. Vysunula zásobník a zkontrolovala, že je plný.

„Je to zbytečný, věř mi.“

Postavila se zpět na nohy a pistoli nechala mířit na podlahu, nicméně se cítila jistější, když ji stále držela v ruce a nechtěla ji proto uklidit.

„Proč jsi chtěl, abych sem přišla?“

„Chtěl jsem, abys to tu viděla na vlastní oči. A chci ti taky říct pár věcí, který budou znít trochu šíleně a nebudou možná dávat smysl, ale kdybych ti vše řekl dole ve městě, tak bys mi nevěřila a měla bys mě za blázna. Stejně jako John, který ti nevěří a posílá tě za psychologem.“

„Jak o tom sakra víš?“

„To není podstatné, důležité je, že nejsi blázen. Všechny ty hlasy a podivné halucinace, děje se to doopravdy, Katherine. Nejen v tvój hlavě.“

„Jak...Jak to víš?“

Chtěla větu pronést našťvaně, přeci jen ji ten člověk nejspíš sledoval po nocích. Ale cítila v sobě jen podivný zmatek a odevzdanost.

„Už jsem vás zažil za ty roky nespočet. Vždy to má stejný průběh, jen každý vzdoruje jinak dlouho.“

„Jak to myslíš, nás?“

„Tebe, Dereka, Joy a mnoho dalších před vámi. A po tobě si přijdou zase pro další. A tak pořád dokola.“

„Počkej. Chceš mi říct, že ten, kdo má prsty v tom, co se stalo Joy a Derekovi, jde teď po mě? A má na svědomí ještě víc lidí?“

Zmatenost byla ta tam a dostavilo se podráždění a vztek. Přiskočila ke Carlovi a chytla ho za paži.

„Mám toho tak akorát, koukej mi vyklopit všechno, co o nich víš!“ rozeřvala se na něj.

Carl ji popadl volnou rukou za předloktí. Náhle se nemohla pohnout, celé tělo měla paralyzované. Sledovala, jak se mu zorničky začaly rozšiřovat a rozlévat do bělma, až mu celé oči úplně potemněly a zčernaly. Do hlavy se jí začaly promítat útržkovité obrazy. Nejdříve měla problém rozeznat co na nich je, ale po chvíli pochopila a celým tělem se jí začala šířit panika. Byla to těla. Stovky těl, možná i tisíce, válejících se ve výrobních halách, podivně schoulená a vysušená, stejně jako tělo Joy, když ji našli. Viděla Dereka, během posledních chvil před tím, než se oběsil. A taky Joy, jak se choulí v posteli tu noc, kdy zemřela.

Tentokrát ale nebyla všude tma, a tak spatřila, co se skutečně stalo po zhasnutí baterky, jako kdyby měla na očích přístroj pro noční vidění. Temné přízraky k ní ze stínů natahovaly své pařáty, plížily se k ní a nesrozumitelně drmolily. Poté se na ní vrhly, společně s jejím vyděšeným výkřikem z ní vyrvaly duši a v posteli zbyla jen schoulená, vyschlá a prázdná schránka.

Do očí jí vyhrkly slzy. Vidiny zmizely a ona opět stála na recepci. S otevřenou pusou zírala na Carla a klepala se, jak byla vystrašená.

„Co...co jsou ty věci zač?“

„Přízraky. Nemají jméno nebo jim ho alespoň zatím nikdo nedal, protože každý, kdo je kdy spatřil, zemřel. Kromě mě.“

Sednul si zpět na zem a s nepřítomným výrazem pokračoval. „Zajímalo by mě, proč zrovna já, ale to se asi nikdy nedozvím. Nějakým způsobem jsem s nimi propojený, stejně jako celý tohle podělaný místo. Kdybych se na to tenkrát vykašlal, netrčel bych teď tady.“

„Tak se vrať dolů do města se mnou.“

Pobaveně na ni pohlédl.

„A co se vlastně tenkrát před dvaceti lety stalo?“

„Pamatuji si jenom pár útržků. Vlezl jsem v noci do areálu a našel tady spoustu těl. Udělal jsem fotografie, celé to tu prolezl a zdokumentoval. Jakmile začalo svítat, chtěl jsem se vydat zpět. Ale nemohl jsem, to místo se rozhodlo mě tady držet jako svého vězně.“

„Jak?“

„Asi bude lepší, když ti to názorně ukážu.“

Natáhl ruku směrem k recepci, přímo do dráhy dopadajících slunečních paprsků. To, co nastalo, nedávalo žádný smysl. Z jeho kůže i rukávu mikiny se okamžitě začaly odlupovat kusy popela a poletovat po recepci.

Ucítila smrad spáleného masa a zvedl se jí žaludek.

Trvalo to jen chvíli, protože zase stáhnul ruku zpět do stínu.

„Kdybych zůstal na denním slunci mimo tenhle komplex, jednoduše by vítr roznesl mé tělo po okolí, jako popel z cigarety.“

Na chvíli ztichl a snažil se vybavit si další vzpomínky. Čím déle tu byl, tím méně mu paměť sloužila. Po chvílce usilovného přemýšlení však spustil dál.

„Brzy jsem zjistil, že v areálu nejsem sám. Když přišla noc, ze všech stínů vylezli Oni. Byl jsem totálně vyděšený, dokud jsem si neuvědomil, že o mě

nejeví vůbec žádný zájem. Jsme totiž svým způsobem stejní, uvěznění ve stínech tohoto místa. Už navždy.“

„A co ty stránky?“

„Byl to takový nápad. Slýchal jsem, jak každou noc vyrážejí do města na lov. Po nějaké době jsem se za nimi začal plížit ven a sledoval je. Zjistil jsem, že si jako své oběti vybírají jedince oslabené nějakým velkým stresem, nebo tragickým zážitkem. Pokusil jsem se je několikrát přímo varovat, ale zcela bezúspěšně. Většinou přede mnou začali utíkat, párkrát se mě pokusili napadnout, zvláště muži, a jedna holka už byla v takovém stadiu rozrušení a psychického rozkladu, že přede mnou prostě vyskočila z okna. Čímž si alespoň zkrátila trápení a zemřela o dost příjemněji než například Joy. Celkem hodně z nich nevydrželo všechny ty stavy a ukončili to raději sami. Tak jsem udělal stránky, které po nocích spravuji z jedné nonstop internetové kavárny a snažím se je alespoň nějak varovat.“

„Panebože, kolik jich za ty roky bylo?“

„Desítky, možná i stovka, přestal jsem je počítat.“

„A všichni umřeli?“

„Do jednoho. Hodně z nich se zabilo samo. A ti, kteří neměli dost odvahy na sebevraždu, trpěli až do poslední chvíle svého života. Vyrvali z nich jejich ubohou duši, kterou si vítězoslavně dotáhli sem, kde oslavovali a hodovali na ní, jako by to byl narozeninový dort.“

Katherine na něj jen překvapeně zamrkala a její mozek nechtěl uvěřit tomu, co jí povídal. Pomalu jí začaly hlavou vířit myšlenky a zachvacovala ji opět panika. Co bude dělat, vždyť ona je další na řadě.

Carl se jí zahleděl do očí a důležitým tónem jí sdělil, že pokud chce být v bezpečí, než spolu zkusí přijít celé věci na kloub, musí se bezpodmínečně zdržovat v dosahu světla a nesmí se ani na chvíli sama ocitnout ve tmě. Navrhl, ať se domluví s Johnem a jsou přes noc neustále spolu. Pokud je s jejich kořistí ještě další člověk, který není v psychicky špatném rozpoložení, troufnou si na útok jen zřídka. Jsou jako hyeny, napadají pouze slabé a osamocené kusy.

Katherine chtěla Johnovi hned napsat zprávu a požádat ho, aby u ní dnes v noci spal, ale neměla tady signál. Rozhodla se tedy, že mu napíše až dorazí k autu.

„Měla bys vyrazit zpátky, odpoledne se krátí a pokud přijde špatné počasí, je dost nepředvídatelné, kdy padne tma a oni za tebou vyrazí.“

„Děkuju,“ prohodila a naposledy se po něm podívala. Poté se vydala ke vchodovým dveřím odstartovat svůj závod s časem.

Venku se obloha zatahovala a šedá mračna se pomalu spojovala v jeden celek. Bude muset utíkat. A to hodně rychle.

John seděl v kanceláři a nervózně pozoroval své hodinky. Blížila se pátá odpolední, venku se začal den pomalu chýlit ke konci a Katherine se zatím stále neobjevila, a to i přesto, že mu dnes svou návštěvu u policejního psychologa slíbila. Zkusil vytočit její číslo, ale stejně jako před hodinou byla nedostupná.

„Sakra,“ tiše zaklel.

Celý den se ve volných chvílích vracel k té její webové stránce. Opakovaně se díval na videa, zda nezachytí nějaký pohyb v pozadí, nebo jakékoliv jiné vodítko. Projel si i historii případů, na kterých Derek pracoval a zkoumal, komu mohl šlápnout na kuří oko, ale nepřišel na nic. Jediný, s kým měl konflikty, byl novinář Peter Sanders, ale vzhledem k podané žalobě s celkem jasnými důkazy a vidinou finančního odškodnění byl asi ten poslední, kdo by ho chtěl dohnat k sebevraždě.

Telefon na stole zavibroval a on se po něm prudce vrhl, ale při pohledu na displej zjistil, že mu volá jen jeho matka.

„Ach jo, zase pravidelná kontrola,“ povzdechl si.

Jeho rodiče se odtud poté, co dokončil školu, odstěhovali do Kanady. Oba se do ní při dovolené na první pohled zamilovali, a tak při první příležitosti vzali nohy na ramena.

„Ahoj mami.“

Z telefonu se nejdříve ozvaly jen vzlyky a smrkání. „Ahoj synku,“ pronesla jeho máma a vzápětí se hned zase rozbřečela.

„Mami, co se děje? Stalo se něco?“

„Táta, Johne.....On měl infarkt a leží v kómatu.“

Propukla opět v pláč a když se jí podařilo alespoň trochu uklidnit, John jí slíbil, že ráno sedne na letadlo, aby s ní zítra mohl jít do nemocnice. Položil telefon a nezmohl se na nic jiného, než na tupé zírání z okna. Pozoroval, jak se čím dál více stmívá a celým tělem se mu začal šířit zvláštní neklid. Po chvíli se mu podařilo zkoncentrovat svou mysl zpět a hned si objednal a zaplatil letenku

na první ranní let do Vancouveru. Poté křížkem zavřel záložku prohlížeče a zobrazila se mu automaticky předchozí otevřená stránka s webem od Katherine. Zůstal sedět jako přimražený a málem mu vypadly oči z důlků.

Na stránkách se objevila na prvním místě její fotka.

Zvedl telefon a zkusil se jí znovu dovolat, ale marně. Byla pořád nedostupná.

„Kde sakra vězíš, Katherine.“

Pohlédl znovu z okna, kde již panovala tma. Jeho neklid byl čím dál větší.

Tušil, že se dnes něco stane.

Hlava ji bolela, jak kdyby měla v mozku zaražený hřebík a celé tělo se jí chvělo z prochladnutí.

„Kurva, co se stalo,“ přemýšlela nahlas. Běžela z Big Hall směrem k autu a pak nic, vzpomínky končily. Musela upadnout, napadlo ji.

Posadila se a měla co dělat, aby ji ruce udržely podepřenou. Rozhlédla se kolem sebe, stmívalo se. Tma, blesklo jí hlavou. Nesmí zůstat ve tmě. Pokusila se postavit, ale nohy nechtěly poslouchat. Napočtvrté se to však povedlo. V dálce zahlédla světla, nemohla být daleko od parkoviště, kde nechala své auto.

Posbírala poslední zbytky sil a dala se do pohybu. Celé tělo jí hořelo bolestí a v hlavě jí pískalo, ale nehodlala se vzdát. Ne, pokud je tak blízko k autu. Dobelhá se do něj a zavolá Johnovi.

Tma neustále houstla a k jejím uším začalo doléhat tiché, sotva slyšitelné a nesrozumitelné mumlání.

Bylo jí jasné, že nemá moc času, a tak zcela ignorovala píchání v pravém kolenu a posledních 100 metrů z lesa okolo bývalého parkoviště sprintovala, pokud by se to tak dalo nazvat. Svalila se na kapotu auta a sotva popadala dech. Plíce se jí v lačné touze po vzduchu div neroztrhly.

Sáhla si do kapsy pro telefon, ale nebyl tam.

„Kurva,“ zařvala a hned ji napadlo, že musel vypadnout z kapsy během pádu. Někde tam ležel a čekal na ni, ale nemohla se vrátit. Tma už pohlcovala všechno kolem a oni si pro ni vyrazili. Stala se lovnou zvěří.

Uklidnila rozpumpované srdce, skočila za volant a vyjela směrem ke svému bytu. Doufala, že John na ni čeká doma a ona tak nebude sama přes noc. Už nikdy nesmí být.

Zastavila před domem. Okno jejího bytu bylo stejně temné, jako přicházející tma. Ještě tu nebyl. Počká na něj uvnitř, určitě je na cestě. Uvaří něco k večeři a alespoň se u toho odreaguje.

Vybelhala po schodech nahoru, prošla celý byt a všude rozsvítila. Připravila si svíčky, baterky a náhradní žárovky. Vše, co našla, dala na jednu hromadu na stůl v obývacím pokoji a šla se podívat do lednice. Moc toho v ní nebylo, takže musela improvizovat. Naštěstí John nikdy nepohrdl vejci na jakýkoliv způsob. Vzala tedy tři do ruky a namířila si to s nimi ke sporáku. Udělá je natvrdo s chlebem, tak je měl nejraději.

Žárovka v obýváku se s hlasitým prasknutím odporoučela ze služby a Katherine s leknutím upustila vejce na podlahu. Nechala je tam ležet, popadla židli, náhradní žárovku a ihned světlo zprovoznila.

Nesmí zůstat ve tmě, za žádnou cenu.

Až po výměně se mohla věnovat nepořádku, který vajíčka nadělala. Došla pro nová vejce a tentokrát se vše obešlo bez komplikací. Dala hrnec s vodou na plotnu a počkala, až se voda začne vařit. Osolila ji a opatrně do ní vložila vejce za pomoci lžice.

Prásk. Tentokrát to odnesla žárovka v ložnici.

Podívala se zoufale na stůl, kde zbývala poslední žárovka na výměnu. Vůbec se jí do ložnice nechtělo, a tak si řekla, že si ji nechá do zásoby na výměnu té v obýváku. Zůstane hold celou dobu jen v jedné místnosti.

Voda bublala a vajíčka v ní neposedně poskakovala.

„Katherine....“

Šepot se jí pomalu vkrádal do mysli. Měnil hlasy a snažil se ji k sobě přilákat. Chvíli to byl Derek, pak zase Joy a poté hlasy, které nikdy neslyšela.

Nesměla se nechat pohlit a paralyzovat, znovu už ne. Dala si ruce na uši, začala si nahlas povídat, ale moc to nepomáhalo. Pořád tam byly a šimraly ji někde v zákoutí její mysli. Snažily se ji podmanit a přitáhnout k sobě.

Ani nevěděla proč, ale dlaní se udeřila do hlavy a pak znovu ještě několikrát. A měla pocit, jako by jejich sevření na malou chvíli polevilo. Hlavou jí prolétly všechny ty řeči o tom, jak je bolest užitečná, jak se díky ní cítíš stále naživu a pak se její pohled zastavil na hrnci s vodou. Přišlo jí to naprosto bláznivé, nikdy

v životě sama sobě neublížila, ale pokud jí to má teď pomoci, nebude váhat ani vteřinu.

Než si stihla vše promyslet, už měla levou ruku ponořenou ve vroucí vodě a do mozku se jí zabodl osten intenzivní bolesti. Podlomily se jí kolena a skoro se svalila na zem. Potácela se ke dřezu a pustila si na poraněnou ruku studenou vodu. Bolest se střídala s pocitem úlevy a náhle si uvědomila, že hlasy zmizely. Sice skoro omdlávala, ale prozatím se jí podařilo uniknout.

Když pohlédla na svou ruku, zděsila se, v jakém byla stavu. Až po zápěstí ji pokrývaly mokvavé puchýře.

„Do prdele,“ povzdechla si a málem omdlela. Byt se s ní náhle roztočil, když vtom začala žárovka problikávat. Během pár vteřin se jí do hlavy opět prodíraly vtíravé hlasy a snažily se ovládnout její mysl.

Nohy ji stále nechtěly naplno poslouchat, ale podařilo se jí dopotácet do koupelny a po cestě si vzít baterku a balení svíček. Zavřela a zamkla za sebou dveře přesně v okamžiku, kdy k ní dolehlo prasknutí žárovky.

Rozsvítila stropní světlo i zářivku nad zrcadlem, u kterého se většinou ráno malovala. Zkontrolovala baterku, že svítí, a vybalila pár svíček. Teprve teď jí došlo, že zapalovač nechala na stole vedle druhého balení. Počastovala se několika pepnými výrazy a pozorovala kliku od dveří, jak se pomalu začala hýbat nahoru a dolů.

Za dveřmi pleskaly bosé nohy o podlahu a škvírou pod nimi se snažila temnota pomalu prostrčit konečky svých prstů.

„Katherine, pusť mě dovnitř,“ lákal ji Derekův hlas. Nebo možná Johnův?

Nebyla schopná přesně určit, čí hlas si nyní temnota vypůjčila. Nesměla se ale nechat zlomit, stačilo ještě chvíli vydržet.

Vzala baterku a rozbila s ní zrcadlo na desítky malých střepů. Jeden z nich uchopila do pravé ruky a ve snaze vyhnat hlasy z hlavy ho lehce zařízla do levého předloktí.

„Otevři mi.“

Zase ten podivně zastřený hlas, jehož majitele nemohla určit. Opět se řízla, tentokrát o kousek hlouběji a z obýváku se ozvalo nelidské zavřeštění.

Klika se roztančila nahoru a dolů v děsivém rytmu a po chvíli začalo něco z druhé strany bušit a narážet do dveří s úmyslem je vyrazit. Žárovka problikávala a Katherine tušila, že svádí poslední bitvu. Bitvu, která se chýlí ke svému konci.

Zdalo se jí, že těsně předtím, než přišla další série nárazů, zaslechla Johnův hlas, ale to si s ní nejspíš jen nemilosrdně pohrávala její vlastní mysl.

Interval zhasínání světla se neustále zkracoval. Neměla moc času. Podívala se na střep ve své ruce a v momentě, kdy uslyšela praskot dveří vyrážených z pantů, věděla, že prohrála.

Mohla už pouze učinit poslední zoufalé rozhodnutí a zachránit alespoň svou duši.

John jel ulicemi, přeplněnými lidmi vracejících se z práce, jako o život a zběsile přejížděl z jednoho pruhu do druhého. Ostatní řidiči si klepali na čelo a zasypávali ho řadou nadávek, ale jemu bylo už všechno jedno. Šlo mu jen o to dorazit rychle za Katherine. Zkusil znovu vytočit její číslo, ale telefon byl stále nedostupný. Sešlápl plyn až k podlaze a téměř minul svůj sjezd. Naštěstí se na poslední chvíli stihl protáhnout mezerou mezi dvěma auty. Od sjezdu to byl jen kousek, párkrát zatočil a už vyskakoval před domem, kde Katherine bydlela.

Tentokrát měl její náhradní klíče, které mu ráno dala, a tak nemusel zvonit a rychle vyběhl schody. Odemkl dveře, ale nemohl je otevřít. Jako kdyby byly zevnitř zatarasené. Už měl před očima ty nejčernější scénáře s Katherine v bezvědomí ležící za dveřmi.

Zapřel se a zatlačil. Dveře povolily a vpustily jej do bytu. K jeho překvapení za nimi ovšem nic, co by jim bránilo v otevření, nebylo.

V bytě byla příšerná zima a tma. Zatažené žaluzie nepropouštěly ani paprsek světla z pouličních lamp a nebýt světla z chodby, neviděl by zhola nic. Zkusil vypínač, ale žárovka byla prasklá. Došel k oknům, vytáhl žaluzie a vrátil se zavřít dveře od bytu. Teď už zde bylo sice dost světla, ale ještě si pro jistotu přisvítil malou baterkou, kterou nosil vždy u sebe.

Až nyní si všiml problikávajícího pruhu světla pode dveřmi koupelny. Zkusil zalomcovat klikou, ale byly zamčené.

„Katherine, pusť mě dovnitř!“ zařval z plných plic, ale odpovědi se mu nedostalo. „Otevři mi!“

Zkusil narazit ramenem do dveří a vyrazit je. Po několikátém pokusu se mu to skutečně povedlo, ale místo úlevy přišla ledová sprcha, která ho donutila padnout na kolena.

V koupelně seděla Katherine s vyděšeným výrazem v očích a v ruce držela střepek z rozbitého zrcadla, kterým si prořízla hrdlo. Podlahu i její oblečení pokrývala vrstva čerstvé krve. Zmateně na něj naposledy pohlédla a poté se

bezvzádně sesunula k zemi. Neustále problikávající žárovka propůjčovala celé scéně ještě hrozivější nádech.

John sevřel její nehybné tělo v náručí a rozplakal se. Cítil se zlomený a naprosto bezmocný. Naposledy ji políbil na tvář, když vtom se ozvalo prasknutí a světlo zhaslo.

„Johne...“ ozval se z dálky její hlas.

Kdo přivedl prasátka na porážku

Dřevo v krbu praskalo a teplo sálající z ohně spolu s jemnou, podmanivou hudbou z přenosného repráku, vytvářelo přesně tu romantickou atmosféru, ve kterou Jason s Loganem při plánování víkendu doufali. Jejich protějšky mezitím popíjely kávu s notnou dávkou rumu a odkládaly si jednu vrstvu za druhou, jak postupně roztávaly. Venku sice ještě nemrzlo, ale po celodenní túře v sychravém podzimním počasí potřebovala jejich prochládlá těla pořádně zahřát.

„Tak co chlape, připravenej na svůj velkej okamžik,“ prohodil se spikleneckým mrknutím Logan směrem ke kamarádovi.

Ten si rukou nenápadně zkontroloval obsah kapsy, načež přehnaně tvrdějším hlasem odvětil „I was born ready motherfucker.“

To neušlo pozornosti ani jedné z dívek, zvláště pak Cassie, která nenáviděla jejich zálibu v citování hlášek z různých filmů. Připadalo jí to neuvěřitelně dětinské, nehledě na fakt, že si téměř vždy vybrali nevhodný okamžik. Třeba jako teď, když svým rádoby humorem pohřbili romantiku této chvíle. Logan jí prozradil, že se během víkendu chystá Jason vyslovit a požádat Emily o ruku. A ještě před několika minutami pro to panovala přímo ideální atmosféra, ale teď si podle ní bude muset další příležitost budovat od začátku. Ale možná to Emily vidí jinak, těžko říct. Už několikrát jí překvapilo, jak moc rozdílné jsou.

Kluci si s otevřeným pivem přisedli zpět k dívkám a objali je kolem ramen. Cassie si vychutnávala opojný pocit zamilovanosti, který z ní ani po letech vztahu nevyprchal, zatímco Emily se tvářila trochu rozpačitě a nervózně. Možná něco tušila nebo to pochopila z Loganových narážek. Nebo v ní nervozitu a obavy vyvolaly historky, které dnes kluci vyprávěli během procházky po okolí. Ať už se jednalo o báchorky spojené s čarodějnictvím, lidskými oběťmi přinášeny do podivných svatyní nebo o případ zmizelé turistky, která se v této divoké krajině před třiceti lety ztratila a jejíž tělo se nikdy nenašlo. Ani jedno určitě Emily na klidu nepřidalo. I ji samotnou ty příběhy nenechaly zcela

netečnou, a to většině strašidelných povídaček nevěřila. Vlastně by ji celkem zajímalo, jak Jason na tohle místo vůbec přišel. K těmhle úvahám si nemohla vybrat lepší okamžik, protože jakmile se do nich naplno ponořila, stropní žárovka zablikala, načež se srub ponořil do tmy a jediný ostrov světla nabízel prostor před krbem. Obě dívky vyděšeně vyjekly.

„V klidu, určitě jen vypadnul generátor,“ snažil se je uklidnit Logan. „Nebo možná došel benzín. Nebojte, dojdu to zařídit.“

Přehodil přes sebe bundu a s rozsvícenou baterkou zmizel vchodovými dveřmi pryč do tmy. Těch pár minut, než naskočila elektřina, jim připadalo jako celá věčnost a byli rádi za tu trochu světla z ohně v krbu, ke kterému se instinktivně stáhli.

„Jak jsem říkal, jen vypadnul generátor,“ vrátil se dovnitř jejich zachránce s triumfálním výrazem, ale dříve, než stihl větu doříct, světla znovu zhasla. To vyvolalo výbuch smíchu u zbytku osazenstva srubu.

„Kurva,“ procedil s povzdechem a opět se chystal vyrazit do tmy, ale cosi ho zadrželo a omotalo mu nohy nerozhodností k dalšímu pohybu.

„Co se děje kámo?“

„Pssst, něco jsem venku zaslechl.“

Jason si myslel, že jde o nějaký nevhodný žert a snaží se trochu postrašit holky. V tu chvíli se za jejich zády ozval tříštivý zvuk skla, následovaný tupým žuchnutím těžkého předmětu na podlahu a jemu došlo, že se o žádný vtip nejedná. Dívky začaly vyděšeně pištět, zatímco on stál přimražený na místě. Jediný, v kom nával adrenalinu probudil bojovný instinkt, byl Logan, který okamžitě zamknul vchodové dveře a vrhnul se ke svému batohu, aby z něj vytáhl zbraň.

„Co to má znamenat? On má u sebe zbraň? Je normální?“ rozječela se Emily na Jasona, jako kdyby za to mohl. Ve snaze ji ignorovat sebral odvahu a šel si prohlédnout, co to proletělo oknem a k smrti je vyděsilo. Jeho nově nabyté sebevědomí zmizelo stejně rychle, jako se objevilo. A to, když na podlaze spatřil cihlu, k níž byla lepící páskou přilepená rozříznutá mrtvola drobného ptáka,

jehož vnitřnosti byly vyskládány a přilepeny na cihle do kruhu kolem něj. Jasonův žaludek ihned zaprotestoval a vyzvrátil celý svůj obsah na podlahu za akustického doprovodu v podobě vyděšeného křiku obou dívek.

„Všichni se kurva na chvíli uklidněte,“ snažil se Logan sjednat si pořádek. Neúspěšně. Až když ostatní postřehli zbraň v jeho ruce, konečně na chvíli zmlkli. O nějakém uklidnění situace se ale nedalo hovořit. Sotva z Emily opadl prvotní šok, snažila se do něj vztekle strčit i když měl o dobrých 30 kilo více než ona. Její snaha působila trochu komicky, ale nikomu do smíchu nebylo. Po pár marných pokusech se vzdala a uraženě posadila na sedačku.

„Tak jo, všichni se uklidníme. Jenom se nás snažej vystrašit nějaký místní haranti nebo vidláci. Možná jim to přijde jako děsná zábava a něco jako zadostiučinění vůči lidem z města, protože sami žijou v takovýhle prdeli.“

To vyvolalo u Jasona s Cassie náznak úsměvu a uklidnění.

„Hele Emily, nechci tě provokovat nebo tak něco, ale nejsi zrovna v tuhle chvíli ráda, že má s sebou zbraň? Neříkej, že nejsi trochu klidnější,“ neodpustila si Cassie jedovatou poznámku.

„Jasně, jako by nestačilo, že nějaký psychopat pobíhá venku. Pro jistotu máme i svého vlastního.“

Chvilka pro rozhovory netrvala moc dlouho, protože vzápětí proletěla oknem další cihla, což Logana a jeho sebevědomí, podpořené zbraní v ruce, rozrušilo do nepřičetnosti. Zvláště, když oknem zahlédl postavu schovávající se ve stínu stromů před srubem.

„Tak fajn, to by kurva stačilo.“

Bez dalšího slova se otočil, odemkl dveře a se zbraní namířenou do míst, kde spatřil postavu, vyšel na verandu.

„Vylez ty sráči!“

Ve chvíli, kdy neznámý vystoupil ze stínu, zalitoval svých slov. Tohle nevypadalo na bandu pubertáků, ale spíš na totálního magora, jako vystřiženého z béčkového hororu. Vrávoravý pohyb, plátěné lacláče, pytlovina se dvěma otvory přetažená přes hlavu a v ruce sekera s dlouhým topůrkem.

„Co po nás kurva chceš?“ zařval Jason, tísnící se spolu s Cassie mezi futry za Loganovými zády. Odpovědi se jim nedostalo a i přes namířenou zbraň postupoval cizinec směrem k nim, aniž by jakkoliv odpověděl. Logan vystřelil do vzduchu, aby ukázal, že zbraň je opravdu nabitá a neblafuje. Efekt byl nulový, a tak se rozhodl pro jediné řešení, které mu v tu chvíli zbývalo. Střelit přibližujícího se útočníka do nohy. Sám chvíli pochyboval o tom, zda opravdu spoušť zmáčkne a vypálí na člověka, ale ve finále mu to přišlo snazší, než si myslel. K jeho údivu se neznámý nesvalil s bolestivým výkřikem k zemi, jak očekával, ale pokračoval ve vrávoravé chůzi dál, aniž by si snad povšiml střelné rány ve stehně.

Trochu znejistěl a otočil se ke zbytku skupiny pro ujištění, protože mu bylo jasné, že teď už musí střílet na horní polovinu těla. Nikdo z dvojice kamarádů neprotestoval a Emily, která seděla schoulená na sedačce, nejevila o venkovní dění sebemenší zájem.

Prásk!

Další střela zanechala cizinci v hrudníku otvor, ze kterého vyprskla černá tekutina, ale jeho pohyb opět pokračoval směrem k nim. Zbývalo mu posledních zhruba pět metrů a bude stát na verandě. Logan roztřesenou rukou zamířil na hlavu a kdyby ho Jason nepovzbuzoval, ať už kurva vystřelí, odvahu zmáčknout kohoutek ještě jednou by v sobě možná nenašel. Střela, která protrhla plátěnou masku a s hlasitým mlasknutím se zaryla do masa, konečně útočníka zastavila.

Úlevný oddech vystřídal pištivý jekot, který všem přítomným začal trhat ušní bubínky vyvolával v nich pocit, jako by se jim někdo pletací jehlicí šťoural v mozku. Jason a Cassie se pokusili zakrýt si uši a s bolestivými grimasami v obličejích se skoro sesunuli k zemi.

Logan v sobě zlomil veškeré zábrany a bez jediného zaváhání dokráčel k postavě, jež se zmítala v bolestivých křečích, a vpravil jí další tři rány přímo do hlavy. Děsivý jekot konečně utichl a veškerý pohyb ustal.

„Děláš si prdel? Ty seš asi fakt úplnej magor ne?“ vyřítla se na verandu Emily, která se probírala ze své letargie. Nikdo ovšem jejím slovům nevěnoval

pozornost. Zbývá trojice přátel jen v tichosti hleděla na mrtvolu ležící u Loganových nohou a nemohli uvěřit tomu, že se to opravdu stalo.

„Halóóó, vnímáte mě vůbec?“

Ignorace její osoby pokračovala, a tak se uraženě otočila a za přívalu nadávek se odebrala zpět do srubu.

„Je fakt mrtvej?“ prolomila mlčení Cassie poté, co ukončila Emily svůj hysterický výstup.

„Vypadá to, že jo.“

„Kurva,“ povzdechl Jason. „Co teď? Budeme se muset zbavit těla.“

„Můžeme ho zejtra zakopat v lese a pak z týhle prdele...“, snažil se dodat rozhodně Logan, zatímco stále křečovitě svíral zbraň, ale koutkem oka postřehl rychlý pohyb mezi stromy.

„Co se děje?“

Logan však zareagoval zvednutím ruky, aby ho umlčel a dál zkoumavě hleděl do tmy, kde jeden pohyb střídal druhý. Celé to působilo, jako kdyby temnota proplétala své prsty a číhala za hranicí dopadajícího světla.

„Logane, co se děje?“ přidala se i Cassie, jakmile začal beze slova couvat směrem k verandě. Vzápětí pochopila proč. Ze tmy se postupně začaly vynořovat desítky postav s maskami z pytloviny místo obličeje. V rukou třímaly sekery, nože, praky s kameny a cihly. Jejich pohyb už ale nebyl tak trhaný a pomalý jako u předchozího útočníka, jako by jim jeho smrt vlila novou energii do žil. Tíživá atmosféra opět probrala z netečnosti Emily, která se připojila ke dvojici stojící mezi futry a s rukou křečovitě svírající Jasona tiše přihlížela, co se bude dít.

Postavy kroužily kolem srubu, ale neustále udržovaly stejnou vzdálenost. Vyčkávaly na impuls, který je donutí zaútočit. Ten přišel vzápětí, a to, když Logan při couvání zakopl o kámen a svalil se na záda. Všechny postavy se jako jeden muž daly do pohybu a několika skoky překonaly vzdálenost, která je od něj dělila. První rána sekerou ho zasáhla do hrudníku a další následovaly hned vzápětí. Cizinci mu postupně usekli všechny údy, vyvrhli vnitřnosti a i poté

pokračovali v zasazování dalších ran, dokud z jeho torza nezbyla jen krvavá kaše připomínající vepřové ragů s mrkví.

Cassie, Jason a Emily celý masakr sledovali ze zápraží neschopni jediného zvuku či pohybu. Když aktivita útočnicků ustala, otočily se všechny pytlovité masky směrem k nim a nehnutě zíraly, aniž by vydaly jedinou hlásku. Ticho prolomila až Cassie, které se z hrdla vydral bolestný vzlyk následovaný dávením. Jason s Emily ji v tu chvíli popadli každý za jednu ruku, vtáhli ji do srubu a zamkli dveře.

„Kurva, co budeme dělat?“

„Sklep,“ pronesla až překvapivě rozhodně Emily. „Zavoláme policajty a zabarikádujeme se ve sklepe.“

Jason i Cassie na ni nevěřičně zírali, protože to poslední, co teď chtěli, bylo zůstat v tomhle srubu. Nejraději by vyběhli zadním vchodem do lesa a zkusili svoje štěstí, ale bohužel pro ně tu žádný zadní vchod nebyl. Když navíc oknem prolétla Loganova hlava, jen stěží byli schopni přijít s nějakým smysluplným protinávřhem. A tak za přísvitu mobilních svítilen následovali Emily po schodech, hned poté, co zavolala na policii, aby ohlásila napadení a předala strážníkům jejich polohu. Jason ji najednou skoro nepoznával, z té stydlivé a nerozhodné dívky se pod náparem stresu stala vůdčí osobnost, která byla schopna rozkazovat a řešit situaci. Zato Cassie se složila jako domeček z karet. Zvláštní, jak se v takových situacích lidé chovají zcela jinak, pomyslel si, když sestupovali do patra pod zemí.

Dveře od sklepení byly k jejich smůle dřevěné a zcela obyčejné, bez jakýchkoliv bezpečnostních prvků. Jediné, co jim tedy zbývalo, bylo otočit klíčem a zatarasit je zevnitř regálem se sklenicemi a zbytky dřevěného nábytku, který zde byl uložen. Pak se posadili do středu místnosti a nervózně naslouchali tlumeným zvukům, které k nim doléhaly z přízemí. Tříštění vchodových dveří, rozbíjení nábytku, dusání útočnicků prohledávajících srub, ale žádné hlasy. Žádné pokyny. Ani jediné slovo. Němý teror, který postupoval celým domem a ničil vše, co mu přišlo pod ruku.

Trojice v tichosti vyčkávala a někde ve skrytu duše všichni naivně doufali, že se cizinci nevydají dolů a prostě odejdou pryč. Samozřejmě se tak nestalo a jakmile zaslechli první kroky, které směřovaly do sklepa, Jason a Emily se rozhlíželi po čemkoliv, co by jim mohlo alespoň trochu posloužit jako zbraň, zatímco Cassie jen paralyzovaně stála a vyděšeně zírala na dveře.

„Mám kobercák,“ zaradoval se potichu Jason poté, co spatřil v jednom z šuplíků nůž. Holky ale z jeho nálezu nevypadaly tak nadšeně jako on, protože mu ani jedna nevěnovala pozornost. U Cassie ho to nijak nepřekvapilo, ale od Emily čekal nějakou reakci. Ta místo toho stála na místě a se zamyšleným výrazem osvětlovala koberec na podlaze. Až když stanul vedle ní a spatřil čtvercovou linii, která se pod ním rýsovala, pochopil.

„Myslíš si to, co já?“ pronesl nepřítomně, protože nemohl uvěřit, že jim svítla naděje dostat se pryč z tohoto domu. Odpovědi se mu nedostalo, protože než stačila Emily cokoli říct, Cassie vyděšeně vyjekla. Klika sklepních dveří se roztančila nahoru a dolů ve snaze otevřít. Ozvalo se několik tupých ran, jak se někdo na druhé straně snažil překážku vykopnout, následované prasknutím dřeva, když ostří sekery rozštíplo kus dveří. Vzniklou dírou nakoukla do místnosti pytlovitá maska a hned jak útočník spatřil ukrytou trojici, začal sekerou otvor zvětšovat.

Mezitím už Jason kobercovým nožem vyřízl díru, pod kterou objevil ukrytý dřevěný poklop, který ukrýval žebřík vedoucí do podzemní chodby. Netušil, kde se tu vzala a k čemu uprostřed téhle pustiny mohla sloužit, ale v tuhle chvíli mu to bylo úplně jedno. Popadl Cassie, dotáhnul ji k otvoru a lehce profackoval, aby se probírala z transu, do kterého šokem upadla. Ta sice chvíli protestovala, ale sotva spatřila ústí šachty, zmlkla a okamžitě s rozsvícenou svítilnou na mobilu sestoupila do tmy.

„Dělej Emily,“ přikázal, ale jakmile se střetl s jejím pohledem, tak mu došlo, že téhle záchranné akci nevelí on, nýbrž jeho přítelkyně. To ona je nahnala do sklepa ve chvíli, kdy ani jeden nevěděli, co dělat a bezradně stáli na místě. A tak

si přestal hrát na hrdinu a za zvuků praskání dřeva a skla poslušně vlezl na žebřík.

Vteřiny, které následovaly, ho budou pronásledovat do konce života. Hlavou byl akorát těsně na úrovni podlahy a těsně před tím, než mu zmizel výhled do místnosti, postřehl, jak první cizinec prolomil jejich improvizovanou hradbu. Emily mu pak místo toho, aby se za nimi vrhla do chodby a společně utíkali tmou ve snaze zachránit si život, věnovala omluvný pohled a víko za nimi zaklapla. Vrzání něčeho přímo nad jeho hlavou prozradilo, že ještě stihla přesunout nějaký menší kus nábytku, asi ve snaze zpomalit postup útočníků, načež se ozvaly tupé rány následované výkřiky plnými bolesti a utrpení.

Tentokrát musela z šoku vytrhnout Cassie Jasona, protože zůstal stát na předposledním stupni a křečovitě svíral postranní konstrukci. Emily jim svou obětí věnovala alespoň malou šanci na útěk a ona ji hodlala maximálně využít. Strhla ho z žebříku a pak na několikátý pokus strhla i samotný žebřík. Sice to byly odhadem jen tři až čtyři metry, ale i tak by si mohl jeden z pronásledovatelů poranit nohu při seskoku a zajistit jim tak zase o kousek větší náskok.

Uháněli tmou tak rychle, jak jen jim to omezené světlo telefonních svítílen dovolilo. Bylo tam chladno, vlhko a všude to odporně páchlo zeminou. Ze stropu místy prorůstaly slabé kořínky, které je občas něžně hladily po vlasech, jinde zase nepříjemně švihaly do obličeje. To, co je začalo po chvíli znervózňovat, byl fakt, že se chodba neustále svažovala. Ubíhala jen hloubš a hloubš místo toho, aby je dovedla k toužené svobodě otevřeného prostoru. Žádná odbočka nebo žebřík, po kterém by se dalo vylézt.

Stehenní a lýtkové svaly jim zaplavila kyselina mléčná a oni byly nuceni zpomalit a přejít do chůze. Alespoň na malou chvíli si museli ulevit a zvolnit, protože Cassie už se podlamovaly při běhu nohy.

„Poslouchej,“ zastavil se z ničeho nic Jason na místě.

„Co je?“ procedila přes funění a vrátila se ke své snaze se vydýchat.

„Slyšíš něco?“

„Neslyším, ty snad jo?“

„Právě že ne. Nepronásledují nás.“

„Možná, že se podzemí boje. Není to jedno?“

„A co když...Ale to je fuk,“ zahrál raději myšlenku, která mu prolétla hlavou do autu, aby ji ještě více nevystrašil. Jenže na to nemohl přestat myslet. Co když vědí, kam přesně ten tunel vede, a proto se za nimi nehali? Jenže zpátky stejně nemohli a jediná cesta vedoucí pryč je nutila pokračovat dál do temnoty s pocitem čím dál větší stísněnosti z narůstající masy, tyčící se nad jejich hlavami.

Čas i vzdálenost se v takové tmě daly jen stěží odhadovat. Netušili, jak dlouho šli a jak daleko, ale prostředí kolem nich se zcela změnilo, aniž to postřehli. Pryč byla vlhká hlína i šlahouny kořenů. Stěny najednou pokrývala černá břechka připomínající strukturou sliz nebo vodnaté bahno, která probublávala a vytlačovala ze svého nitra unikající plyn. Už to nebyla chodba vykopaná v zemi, tohle bylo na míle vzdálené čemukoliv, co mohl stvořit člověk. Působilo to na ně jako něco prastarého, co zde bylo od pradávna a zároveň v tom byl nádech něčeho cizího. Něčeho cizorodého, nepatřícího do tohoto světa, co příroda skryla před zraky ostatních hluboko do svého lůna snad proto, aby je nevyděsila.

Chtělo se jim řvát a začít utíkat směrem, odkud přišli, ale místo toho jen kladli jednu nohu před druhou ve strojovém tempu, protože nevěděli, kolik energie budou ještě potřebovat.

„Sakra,“ pronesla Cassie v momentě, kdy se jí vybil telefon a svítlna zhasla.

„Skvělý, mě zbejvá deset procent.“

Nezbývalo jim, než pokračovat a čekat až se vybije i druhý mobil, ale neuběhla ani minuta a ocitli se v úplné tmě.

„Neříkal jsi deset procent?“

Jason si povzdechl, schoval nepoužitelný přístroj do kapsy a chytil se s Cassie za ruku. Druhou ruku položili každý s notnou dávkou sebezapření na slizkou stěnu, aby s ní udržovali kontakt, kdyby narazili na odbočku a opatrně započali pohyb vpřed za doprovodu všudypřítomného bublání a praskání vzduchových kapslí. Když oči přivykly tmě panující všude kolem, spatřili někde v dáli před

sebou slabý přísvit naděje v podobě něčeho, co se zdálo být pronikajícím světlem z odbočky tunelu či zpoza jeho zatáčky. Přidali do kroku a čím blíže k osvětlenému místu byli, tím více se zintenzivnilo bublání a praskání tekutiny na stěnách, které posléze přešlo v nesnesitelnou kakofonii zvuků. Jako kdyby tunel negativně reagoval na jejich přítomnost. Neměli zde co pohledávat, to jim bylo oběma jasné, ale neměli jinou možnost než projít tímto zapovězeným územím.

Jakmile se začalo vyjasňovat, postupovali stále pomaleji a opatrněji. Na jednu stranu mohlo světlo znamenat naději na záchranu, na stranu druhou mohlo přinést další zmar a jejich zkázu. Tak či tak, osvětlená část tunelu je přitahovala jako žárovka můru a oni bez vědomí toho, co je čeká, následovali svůj přirozený pud. Protože světlo probouzelo ve většině jedinců pocit bezpečí.

Více se ovšem zmýlit nemohli. Sotva dorazili k místu, odkud spatřili jeho zdroj, strach a hrůza na ně zaútočily ze všech stran. Stanuli na jednom z řady balkonů, pod kterými se rozprostírala rozlehlá kruhová síň v jejímž středu se konalo jakési shromáždění. Desítky postav s pytlovitými maskami se tísnily okolo improvizovaného pódia, na kterém postávalo několik lidí promlouvajících k nim řečí, kterou nedokázali přiřadit k ničemu, co kdy zaslechli. Cassie už málem vykřikla, protože v jedné z nich poznala Emily, ale cosi ji zadrželo. Nevypadala totiž vůbec vyděšeně. Působila naprosto spokojeně, jako kdyby tam patřila. Jako kdyby věděla, o co tady jde. Zvedla se v ní vlna vzteku a nejraději by ji doběhla praštit do toho jejího perfektně nalíčeného obličeje. Stejný vnitřní boj podle všeho sváděl i Jason, který se pokusil nahmatat kobercový nůž, ale vzápětí mu došlo, že jej nechal položený na podlaze sklepa.

Prostorem se celou dobu neslo vysoké pištění, podobné tomu před srubem, nejspíše jako reakce na dění v jeho čele. Náhle však ustalo a všechny postavy v síni, včetně těch na pódium, upřely svůj zrak bez jediného zvuku jejich směrem. Nastalo ticho, které prolomila až Cassie, která si všimla postav stojící za nimi a pytlovitých masek, které na ni zíraly.

„Kamarádi, už jsme na vás čekali,“ pronesla Emily jemným a klidným hlasem, jako by se nic nedělo. Následovalo pár slov v podivném jazyce, kterému

ani jeden nerozuměli a až v momentě, kdy je popadly postavy stojící kolem nich pochopili, že to byly příkazy.

Pád z balkonu byl rychlý, ale ke svému překvapení jej oba přežili bez úhony, neboť pod ním čekali ruce desítek dalších němých sluhů, které je zachytily a donesly až před Emily. Teprve zde dopadli na zem. Jason se postavil na nohy jako první s výrazem vzdoru a znechucení.

„Ty svině, přivedla si nás sem jako prasata na porážku,“ rozeřval se a rychlým pohybem nahmatl krabičku, kterou měl stále v kapse a bez rozmýšlení ji po Emily mrštil. Ta ji za letu chytila a když viděla prstýnek uvnitř, rozesmála se.

„Ale, ale, ale, tady se nám někdo vážně zamiloval,“ pronesla pobaveně. „Mimochodem celý tenhle výlet jsi vymyslel ty, pokud si dobře vzpomínám. Není to tak Cassie? Vždyť pro mě to bylo obrovský překvapení. Takže milý Jasone, kdo skutečně přivedl prasátka na porážku?“

Cassie na něj zmateně pohlédla a její udivený výraz naznačoval, že očekává vysvětlení.

„To ty. Ty jsi mi vyprávěla o tomhle místě. Jednou v noci, chvíli po tom, co jsme spolu začali chodit. Že prej jsi viděla fotky na internetu a strašně by sis přála se sem jednou podívat. Moc dobře si to pamatuju, proto jsem vybral tohle místo. Takže se to nesnaž hodit na mě.“

Dav okolo nich postoupil o krok dopředu a zmenšil svůj odstup od dvojice, jako smyčka stahující se okolo krku své oběti. Emily do Jasona s předstíraným úsměvem zabodla chladný pohled a místo jakékoliv odpovědi se začala svlékat. Jenže nezůstalo pouze u oblečení. Jakmile bylo dole i spodní prádlo, zajela rukou do vlasů a spolu s podivným cvaknutím jí povolila kůže na obličeji. S dalším cvaknutím kůže povolila i na celém těle a s tím posledním se kůže spolu s tkání uchycenou v podkoží zhroutila na zem, jako dobře padnoucí oblek.

Výjev, který se jim naskytl, nemohl být uvěřitelný pro žádnou racionálně smýšlející bytost, ale přesto jej měli přímo před očima. Tam, kde ještě před chvílí stála Emily, se nyní nacházela odporná humanoidní bytost, která za žádných okolností nemohla pocházet z tohoto světa. Čtyři páry očí připomínající

pavouka v nich vyvolávaly odpor, zatímco tlama plná ostrých zubů i zahnuté drápy na rukách jen strach a hrůzu. Nejpodivněji působil střed těla, jemuž dominovalo oranžovo žluté světlo prosvítající z břišní dutiny, překryté jakýmsi stínem. Když se stín pohnul a Jasonovi došlo, co to znamená, vyzvracel poslední zbytky obsahu svého žaludku. Udělalo se mu špatně ze sebe samotného a z myšlenky, že nevědomky napomohl stvořit věc, která se právě probudila k životu. Jeho vlastní dítě, pokud mohl něco tak odporného skutečně nazvat dítětem.

„Ale copak, vždyť se ti to se mnou vždycky tak líbilo,“ rozesmála se Emily, ale vzápětí se popadla za břicho a z jejího hrdla se vydralo několik bolestných výkřiků. Stín v břiše se pohyboval stále rychleji až náhle zcela ustal. Pronikavá záře z nitra nabrala na intenzitě a na břišní tkáni se objevily první trhliny, jak se stvoření uvnitř začalo prořezávat ven. Byla to odporná, ale zároveň úchvatná podívaná. Jedinečný rituál zrození tak, jak ho nikdo z lidského pokolení v celé své historii předtím nezažil.

Nově zrozený tvor vypadl na zem, aby před všemi přihlížejícími stanul v celé své kráse. Udělal jeden nejistý krok na roztřesených nohách, poté další a jakmile dostal své tělo pod kontrolu, rozeběhl se směrem k Jasonovi, aby se na něj mohl vrhnout. Výškou mu stvoření sice sahalo sotva nad kolena, ale to mu neubralo nic na síle. Proto měl Jason jen pramalou šanci na to útok odrazit, jestli vůbec nějakou. Ostré tesáky pronikly jeho kůží na krku a rozervaly mu hrdlo během několika málo vteřin,

„Děťátko se musí krmit. A až vyroste, dostane krásně padnoucí oblek,“ dodala pobaveně bytost s pohledem upřeným na Cassie poté, co hlavou pokynula svým služebníkům bez tváře. Ti ji popadli za ruce a táhli pryč ze síně, zatímco stvoření krmící se Jasonovým masem s každým soustem nabývalo na velikosti a doslova rostlo před očima.

Emily si se zájmem a pobavením prohlížela Cassie, která zoufale volala o pomoc.

„Nikdo nepřijde má milá, vůbec nikdo,“ rozesmála se.

Poslední, co Cassie viděla, byly prázdné pohledy zástupu pytlovitých masek. Pak ji obklopila neprostupná temnota a chlad. Jediným zvukem, který k ní doléhal, bylo nikdy nekončící bublání bahna pokrývající stěny cely, v níž čekala na svůj konec.

Smrt je jediným východiskem

1.

„Pojď sakra. To jsme museli dostat do party zrovna tohohle debila? To je snad za trest,“ prohodil posměšně Petr.

„Tak ho necháme někde v lese a budeme mít klid,“ přitakal Milan a oba se rozesmáli.

„Nechte toho kluci,“ napomenula je Klára. „Seš v pohodě Fílo?“ otočila se k němu s přátelským úsměvem.

Filip se zvedl ze země a oklepal ze sebe jehličí. Stačila chvilka nepozornosti, podkopnutí nohou a hned se do něj ty dva pustili. Z hloubi duše je nesnášel. Byli to takový ty libový frajírci a největší machři ve třídě. Pro něj to však byli jen dva idioti, co jsou zlí na ostatní a oni je za to ještě obdivují. Paradox.

„Jo jsem. Děkuju,“ usmál se na Kláru, ale vzápětí toho zalitoval.

„Na koho se kurva usmíváš? Ale, ale. Tobě se tady Klára líbí, že jo?“ pustil se do něj hned Petr a objal Kláru okolo ramen, aby dal jasně najevo, ke komu dívka patří.

Denní světlo už se pomalu vytrácelo a nadvládu přebírala noc. Měsíc, který byl Zemi nejbliže za posledních 20 let, jim zářil na cestu, a tak mohli nechat telefony se svítilnami uklizené v kapsách.

„Ježiši, nechte ho na pokoji a pojd'te už, nebo do cíle tý trapný bojovky nikdy nedorazíme. To je fakt kurevská nuda tohleto, si myslej že je nám deset, nebo co?“ Kristýna demonstrativně pochodovala dál do houstnoucej tmy, aby dala najevo, že už chce mít tohle noční dobrodružství za sebou a těší se zpět na pokoj. Ne proto, že by se snad bála, ale nevzala si s sebou dost trávy. Dva jointy stihla s klukama vyhulit už po cestě a v kapse jí zbýval poslední.

Zbytek skupiny se vydal urychleně za ní. Přeci jen kdyby se nevrátili všichni, tak by měli dost veliký problém. Už takhle byl Petr i Milan pod drobnohledem

vychovatelů a učitelů. Petra už málem včera poslali domů, ale nakonec dostal milost, neboť zítra stejně odjíždějí.

„Poslední večer a my musíme místo diskotéky plnit nějakou přiblblou bojovku, kdo to sakra vymyslel?“ pronesl podrážděně Petr.

„No, řekla bych, že nám to napálila třídní za trest. Po tom, jak si na ni včera byl drzej, bych se ani nedivila. Musí jí bejt úplně jasný, že jsme se na závěrečnou diskotéku těšili, takže jsi nám to v podstatě posral. Děkujeme pěkně.“

„Drž hubu ty krávo!“

„Petře, nech toho,“ snažila se ho uklidnit Klára.

„Co je? Vždyť se na diskotéku těšila stejně jenom proto, aby tam mohla očumovat holky. Lezba...“ Dál už nestihl nic dodat, protože ho umlčel Kristýny pravý hák, který zasáhl jeho nos. Netrefila se moc dobře, ale na to, aby zmlknul, to stačilo. Vstal a hned se napřahoval, že jí ránu vrátí, ale Klára ho zastavila.

„Vykašli se na to, budeš mít akorát další průšvih.“

Otřel si krev pod nosem a rozhlédl se kolem. „Řekl bych, že nás tady kapitánka týmu ztratila. Kurva, vždyť se tady už hodinu motáme uprostřed ničeho. Kdybyste poslouchali mě, a ne tady slečnu chytrou, tak už jsme mohli bejt dávno zpátky.“

Kristýna se na něj dál drze usmívala a chtěla mu něco sarkasticky odpovědět, ale Klára je z jejich přestřelky vyrušila.

„Hele, kde je Filip?“

Milan se zmateně otáčel dokola a rozhlížel se po okolí. Petr i Kristýna začali také pátrat, ale po Filipovi nebyly nikde žádné stopy.

„Filipeeee!“ spustila Klára a po ní i ostatní. Střídavě volali na všechny strany, ale odpovědí jim bylo pouze ticho nočního lesa a šumění zvedajícího se větru, který z dále přinášel bouři.

„Filipe, jestli je to nějakej blbej vtip, tak si mě nepřej,“ přidal se k ostatním i Petr, ale v tu ránu ho Klára zpražila pohledem.

„Sakra, vždyť ještě před chvílí stál vedle mě!“ ozval se vyděšeně Milan. I jemu začalo pomalu docházet, že se o žádný hloupý žert nejedná.

Vítr nabíral na síle a přinesl s sebou slabé mrholení, doprovázené hřměním v dálce.

„Sakra, to není dobrý, žene se sem pěkná bouřka,“ poznamenala Kristýna. Už se domlouvali na tom, že se rozdělí a každý se vydá hledat jiným směrem od cesty, když vtom jejich debatu přerušil blesk, následovaný mohutnou ranou a tříštěním dřeva, jak blesk uhodil do stromu vzdáleného sotva 100 metrů od nich. Všichni se lekli tak, že si div nenadělali do kalhot, ale díky chvilkovému osvětlení okolí zahlédla Klára v dálce siluetu postavy a hned všechny vyburcovala ke sprintu tím směrem.

Filip stál jako zhypnotizovaný a vůbec nevnímal, jak s ním ostatní cloumají. Upřeně zíral na zarostlou cestu, na jejímž konci se tyčila stará, rozpadlá barabizna. Střecha byla na několika místech propadlá do prvního patra, okna vymláčená a díra v místech, kde bývaly dveře, zvala všechny kolemjdoucí na návštěvu.

Prásk. Blesk opět uhodil kousek od nich a rozštípl další strom. Leknutím nadskočili, Petr s Milanem popadli Filipa a všichni se bez rozmýšlení rozeběhli k domu.

Vzduch uvnitř byl nasáklý vlhkostí a plísní, stěny zčásti porostlé mechem a dřevěnou podlahou už si před lety prorazila cestu vegetace.

Kluci položili Filipa a chtěli se vydat na průzkum domu, ale Kristýna je zastavila rukou.

„Slyšíte to?“

„Co máme slyšet, vždyť je tu úplně ticho“ odvětil Petr.

„Právě, ale venku zuří bouřka. Měli bychom přece slyšet déšť, vítr a hromy.“ Všichni ztichli a napnuli uši, ale nepodařilo se jim zachytit jediný zvuk.

„Divný,“ pronesl Milan v tu samou chvíli, kdy do domu uhodil blesk a všechny oslepilo prudké bílé světlo.

Filip se probudil jako první a dával dohromady útržkovité vzpomínky. Přemýšlel, co se stalo a jak se sem dostal. Rozpomenu se na hádku s klukama. Poodešel dál od ostatních, aby nemusel jejich výměnu názorů poslouchat, zaslechl třesnutí blesku a pak už jen tma.

Kristýna, Klára, Petr i Milan okolo něj leželi na zemi a spali. Promnul si oči a rozhlédl se po pokoji. Vyjma dřevěného stolu a pěti židlí se v něm nic nenacházelo. Stropní trámy, podlaha i stěny byly z kulatin dřeva, z čehož usuzoval, že se nacházejí v nějakém srubu. Ve srubu uprostřed hlubokých lesů, jak mu napověděl pohled z okna. Jediné, co z něj totiž viděl, byla zelená pláň ve svahu před oknem a koruny stromů táhnoucích se do nekonečné dálky.

Nedávalo to žádný smysl. Byli přece na škole v přírodě, sice v šumavských lesích, ale tohle vypadalo jako kdyby se ocitli někde uprostřed Aljašské divočiny, vzdálené tisíce kilometrů od civilizace.

Z pokoje vedly dvojce dveře do dalších místností a schody nahoru do patra. Filip se rozhodl, že se tu trochu rozhlédne, než se ostatní vzbudí, a tak potichu vyšel po schodech. Dával si dobrý pozor při našlapování, aby žádný ze schodů nezavrzal. V prvním patře byl pouze jediný pokoj, který svou rozlohou zhruba odpovídal tomu, ve kterém se probudil. Co se vybavení týče, byl zařízen ještě o něco skromněji. Nacházelo se v něm pouze staré křeslo s rudým potahem, před kterým byla na zemi položena zavřená kniha vázaná v kůži. Tlustá vrstva prachu pokrývající její desky Filipa jen ujistila o opuštěnosti tohoto místa. Rukou je otřel a okamžitě se rozkašlal, jak se všude rozlétly miliony prachových částic. Druhou rukou si rychle vytáhnul z kalhot spodek trička a překryl si jím ústa, aby se nerozkašlal.

Knihá návštěv hlásala titulní strana knihy, jejíž název byl vyveden okrasným zlatým písmem. Otevřel ji a prolistoval si několik stran. Na všech byl pouze seznam jmen, z nichž některá byla přeškrtnutá a jiná ne. Žádná data ani jiné upřesňující údaje.

Rozvířený prach ho opět zaškrábal v krku a donutil potichu zakašlat, když vtom zaslechl zezdola pohyb. Ostatní se už zřejmě také začali probouzet. V rychlosti prolístoval knihou k poslední popsané stránce a strnul uprostřed pohybu s otevřenou pusou. Bylo tam pouze 5 jmen:

Filip Fořt
Klára Lomnická
Petr Kříž
Milan Kulič
Kristýna Palačová

V přízemí se začaly ozývat kroky. Někdo další už byl také vzhůru a rozhodl se, stejně jako Filip, vše potají prozkoumat.

Filip zaklapl knihu a přemýšlel, kam by ji mohl schovat. Jedinou možnost v místnosti však představovalo křeslo. Jediné, co ho v tu chvíli napadlo bylo, že ji zastrčí zezadu za potah.

V momentě, kdy knihu ukryl, se zdola ozval vyděšený křik. V první chvíli se tak lekl, že nebyl schopen se pohnout, ale když se výkřik ozval znovu, poznal Kláru a rozeběhl se dolů. Všichni už evidentně byli vzhůru, neboť v místnosti nikdo nebyl.

Z chodby vlevo zaslechl křik, doprovázený hlasy ostatních, kteří Kláru utěšovali. Jakmile se objevil, všichni na něj hodili vyčítavý pohled, jako kdyby to byla jeho vina. Jediný, kdo k němu neobrátil oči, byla Klára, která seděla zády opřená o stěnu a strnule zírala na zeď naproti sobě.

Téměř celou její plochu zdobil nápis. Nápis vytvořený krví.

“SMRT JE JEDINÝM VÝCHODISKEM!”

Pod ním se na podlaze povalovala useknutá lidská hlava bez těla.

„Slyšela jsem dvě tupé rány a smích. Nejdřív jsem myslela, že se mi to jen zdá, ale pak mi došlo, že to přichází zpoza zdi. Tak jsem chvíli sbírala odvalu, ale nakonec jsem se odhodlala vyrazit. Nikde jsem neviděla Filipa a bála se, jestli se mu něco nestalo. Víím, že jsem měla někoho vzbudit a taky jsem se chystala. Chtěla jsem jenom nakouknout za roh do další místnosti.“

„To jsi teda někoho vzbudit měla do hajzlu!“ vykřikl podrážděně Petr.

Klára se zadívala zpět na zed' s nápisem a poté uhnula pohledem směrem ke dveřím v rohu. Spodní ret jí rozvibroval rozrušením a z očí jí kanuly slzy.

Kristýna Petra okřikla, ať ji nechá vyprávět. Ten teatrálně rozhodil rukama a vzdálil se od skupinky obklopující Kláru, přičemž dotčeně kroutil hlavou.

Klára se zhluboka nadechla a pokračovala. „Vystrčila jsem hlavu za roh a nakoukla do chodby. Vtom jsem zaslechla znovu ten smích. Byl zvláštní. Radostný, ale zároveň šílený a hysterický. Něco jako smích člověka, který se právě psychicky zhroutil. Instinktivně jsem se zase schovala zpět, ale stejně mi to nedalo a musela znovu nakouknout. Jediné, co jsem viděla, bylo, jak někdo zatáhl tělo do těch dveří a zabouchnul je. Pak jsem se doplížila podívat sem a zbytek znáte.“ Jakmile dovyprávěla svůj hrůzný zážitek, tak se rozplakala.

Petr nadále postával stranou od celé skupiny a více než vyprávění jeho přítelkyně ho zajímaly zavřené dveře. Co se za nimi mohlo ukrývat? Opatrně k nim přistoupil a zkoumavě si je prohlížel. Byly celé dřevěné, bez jakéhokoliv viditelného poškození. Několikrát na ně zaťukal a začal lomcovat klikou. Bezúspěšně, byly zamčené. Zkusil do nich vrazit ramenem, ale dveře nepovolily.

„Co to sakra děláš?“ obořil se na něj Milan.

„Vás snad nezajímá, co je za těma dveřma?“ otočil se čelem k ostatním.

Z druhé strany se ozvalo zaklepání. Petr odskočil ode dveří, zakopl a přistál na zemi před ostatními.

„No jo, hrdina se pozná,“ vysmála se mu Kristýna, ale při dalším zaklepání ji smích přešel.

„Co se to tu sakra děje,” vykřikl vyděšeně Filip.

„Nemám páru, ale měli bychom odsud rychle vypadnout,” odpověděl mu Milan v okamžiku, kdy začala klika divoce poskakovat nahoru a dolů, jak s ní někdo na druhé straně lomcoval.

Milan s Petrem popadli Kláru, která byla stále v šoku a všichni se s vyděšeným křikem vrátili zpátky do místnosti, kde se před chvílí probudili. Filip otevřel vchodové dveře a zůstal zaraženě stát.

„Co to kurva...”

„Co děláš Filipe, uхни sakra z těch dveří. Padáme z tohohle zkurvenýho místa,” rozeřval se na něj Petr, který přenechal starost o Kláru Milanovi a sám se více zajímal o to, jak vzít nohy na ramena. Jakmile nahlédl ven přes Filipa, pochopil a zůstal stát stejně zaraženě jako on.

Ačkoliv byl při pohledu z okna slunečný a jasný den, za dveřmi na ně čekala hluboká a neprostupná tma. Rozeznával menší, otevřený prostor před domem a obrysy stromů, rýsujících se na jeho konci.

Petr se tmy nebál a neměl problém strávit klidně sám celou noc v lese, ale tahle tma byla jiná. Bylo na ní něco cizího, něco jiného. Připadalo mu, jako by ho pozorovaly tisíce očí, které čekají, až vystoupí z bezpečí světla a budou se na něj moci vrhnout. Zmocnil se ho strach a byť si to neuvědomoval, tak on i Filip pomalu ustupovali zpět ode dveří, až se ocitli uprostřed místnosti.

Starost o Kláru mezitím převzala Kristýna, zatímco Milan zpoza rohu nahlížel zpátky do chodby. Dveře zůstaly zavřené. Klika se nepohnula ani o milimetr.

„Kurva, co budeme dělat?” prolomila ticho Kristýna.

„Zavoláme policajty,” navrhl Milan.

„Máte někdo signál? Já jsem totiž mimo, ani čárka,” ozvala se Kristýna po letmém pohledu na displej svého přístroje. Odpovědi ostatních však byly stejně zamítavé.

„Do prdele! Budeme muset zůstat tady, dokud se nerozední. Já do té tmy nevlezu ani za zlatý prase.”

„Výjimečně souhlasím s Petrem,” přidal se Filip.

Milan přestal hlídkovat, popadl jednu z dřevěných židlí a několikrát s ní praštil o zem, dokud se nerozlámala tak, aby od ní od mohl oddělit nohu. Podal ji Petrovi a pak pokračoval v demolicí, dokud každý v ruce neměl jednu improvizovanou zbraň.

„Mohli bychom se schovat nahoře, je tam jen jeden pokoj, tam by nás nikdo neměl překvapit,“ ozval se Filip.

„Dobřej nápad, pojd'te,“ rozkázal Milan. Petr však rukou, ve které držel jednu z nohou, zastavil Filipa. „Cos tam nahoře vůbec dělal,“ zeptal se podezřívavě.

„Nic, chtěl jsem se tam jen rozhlédnout.“

Petr nic neříkal, jen uhnul rukou a stále ho pozoroval. Nevěřil mu ani slovo.

„Sakra, neříkal jsi, že je tu jen jeden pokoj?“ ozvalo se shora. Rychle vyběhli po schodech za ostatními a Filip zůstal vyjeveně stát.

„Co to...ty dveře tady předtím nebyly.“

„Děláš si z nás prdel?“ obořil se něj hned Petr.

„Nech toho, třeba je jenom předtím přehlédli,“ vložila se mezi ně Kristýna a šla se podívat ke dveřím. Opatrně zkusila kliku a zatlačila. Dveře se vrzáním otevřely a za nimi se objevila malá, perfektně uklizená ložnice s manželskou postelí. Petr se kolem ní protáhl a rychle místnost prozkoumal. Shledal ji jako bezpečné útočiště, dokud nepřijde denní světlo a s ostatními se domluvil, že se vždy část prospí a jedna dvojice bude na hlídce u dveří.

První na hlídku se postavili Kristýna s Filipem, druhou pak převezmou Petr s Milanem. Kláru, která byla stále ještě otřesená, z hlídkování vynechali, aby si mohla odpočinout a dát se dohromady.

Kristýna s Filipem zavřeli dveře a posadili se na zem. Chvíli spolu debatovali, ale Kristýna si po chvílce nasadila sluchátka a pustila si hudbu z telefonu, čímž dala jasně najevo, že nemá o další hovor zájem. Filip nervózně hleděl směrem ke schodům a křečovitě svíral dřevěnou nohu židle, zatímco jeho společnice vypadala naprosto uvolněně.

Jeho myšlenky se stočily ke knize, kterou ukryl do křesla. Nejraději by ji vytáhl a začal pročítat, ale nechtěl, aby o ní někdo věděl. Mohlo by to všechny

ještě více rozrušit. Navíc nebyl schopen pochopit, jak může být při pohledu z okna den, a přitom za dveřmi panovat noc. A kde se tady sakra bere světlo, neviděl ani jednu žárovku, a přesto je všude dokonale vidět. Tohle místo bylo víc než zvláštní, protože tu evidentně nic nedávalo smysl.

„Co to posloucháš?“ zkusil znovu navázat rozhovor. Potřeboval dostat ty děsivé myšlenky z hlavy a to se mu v tichu určitě nepodaří.

Kristýna si trochu otráveně vyndala jedno sluchátko a nabídla jej směrem k Filipovi. Ten se posunul až k ní a zasunul si jej do ucha. Dolehly k němu kytarové riffy spolu s klávesovými tóny v pozadí. Zpěvák měl podmanivý, skoro až hypnotický hlas, ze kterého byly cítit silné emoce a občas ho doplňoval jemným řevem.

*„Forgive me mother for I have sinned
By being what my father's always been
I am relentless, I choose life
My spirit won't be lost in darkness tonight”*

„Co to je za skupinu?“

„The Relentless,“ odpověděla mu zruděně Kristýna.

„Chceš si poslechnout víc jejich písniček? Klidně ti to na chvílku půjčím a trochu si protáhnu tělo.”

Filip souhlasil a vzal si od ní mobilní telefon. Přepnul na přehrávači na další song, který nesl název *Let him burn*. Ten byl na jeho vkus až moc agresivní, ale přesto měl něco do sebe.

Kristýna mezitím vstala a protahovala své přesezené tělo. Periferním viděním vnímala, jak si ji Filip prohlíží. Všichni ho brali jen jako třídního otloukánka a každý si do něj občas rád šťouchnul nebo jeho směrem pronesl nějakou urážku. Ale jí připadal celkem fajn.

Jakmile skončila s protahováním, sedla si zpátky k Filipovi a beze slova si na jeho rameno položila hlavu. Během pár vteřin spokojeně usnula.

Filip se tvářil, jako že je naprosto v pohodě, ale uvnitř byl hodně překvapený, zmatený a vzrušený zároveň. Nebylo úplně zvykem, že by se v jeho blízkosti ocitla nějaká holka a o fyzickém kontaktu nemohla být ani řeč. Seděl naprosto nehybně, aby ji náhodou neprobudil a spokojeně pokračoval v poslechu celého alba.

Petra probudilo škusnutí vlastní ruky. V pokoji byla neuvěřitelná zima, jako kdyby se vzbudil někde uprostřed Sibíře. Chvíli se dezorientovaně rozhlížel, než si vybavil, kde je. Pokoušel se rukou nahmatat Kláru, ale nebyla tam. Stejně tak jako Milan. Z vedlejší místnosti k němu dolehl zvuk rozhovoru. Poslepu vyrazil rovně, než rukou nenarazil na zeď a pak po ní šátral, dokud nenašel kliku. Tělo se mu celé třáslo zimou a pouhé její stisknutí pro něj představovalo nadlidský úkol. Otevřel dveře a okamžitě ho oslepil příval prudkého světla. Na kůži ucítil teplo slunečních paprsků a jakmile byl schopen udržet oči otevřené déle než jen zlomek vteřiny, zůstal užasle stát. Ocítl se na malé terase a před ním se na všechny strany rozprostíral hustý les. Koruny stromů hrály všemi různými barvami, jako by byl ten nejkrásnější podzimní den. Pod terasou leželo menší otevřené prostranství porostlé trávou a na něm spatřil Milana s Klárou, jak spolu leží na dece.

Zkusil na ně zavolat, ale hlas z něj žádný nevyšel. Podle pohybů to vypadalo, že si Klára s Milanem povídají, smějí se, ale on neslyšel ani slovo. Uvědomil si, že okolo něj vládne naprosté ticho. Jediný zvuk, který k jeho uším z dálky doléhal, bylo pravidelné, kovové vrzání.

Milan s Klárou seděli až podezřele blízko sebe a po chvíli se začali nesměle tisknout k sobě. Petr se pokusil znovu zařvat, ale opět bezúspěšně. V momentě, kdy se vášnivě políbili, už to nevydržel a otočil se, aby mohl seběhnout přes dům a vyřídít si to s tím zrádcem dole. Překvapeně však ztuhnul, neboť tam, kde byly před chvílí dveře, nyní byla zeď.

„Co to...“ utrousil zaraženě, ale moc se nezdržoval přemýšlením a naklonil se přes zábradlí, aby zjistil výšku terasy. Ta dle jeho odhadu nebyla vyšší než dva a půl metru, a tak přešel plaňky, které tvořily zábranu na jejím okraji a začal se opatrně spouštět dolů. Jakmile měl nohy zhruba 30 centimetrů nad zemí, pustil se rukama a očekával rychlý dopad na zem.

Místo toho však přišel pád. Dlouhý, pomalý a nekontrolovatelný. Padal do tmy, která ho obklopovala a byla tak hustá, že mu přišlo jako kdyby klesal do nekonečně tmavých hlubin oceánu. Ze všech sil se snažil máchat kolem sebe rukama, ale nebylo mu to nic platné. Jeho tělo i mysl byly podivně omámené a temnota mu začala prostupovat až do konečků prstů. Nezbyla mu už žádná síla, aby mohl vzdorovat.

Náhle ucítil pod nohama pevnou zem. Vyděšeně zíral před sebe a srovnával si myšlenky. Netušil, co se právě stalo, kde je nebo zda je vůbec při vědomí. Nezdá se mu to? Byl zmatený a několik minut neschopný jakéhokoliv pohybu. Během té doby se tma kolem něj lehce rozestoupila a on před sebou rozeznával travnaté prostranství, které viděl z terasy a začátek lesa na jeho konci. Za sebou pak spatřil zeď domu.

Po Milanovi s Klárou nebylo ani stopy. K jeho uším znovu dolehlo kovové vrzání. Jednou rukou se dotkl stěny a vyrazil podél ní k rohu domu. Čím více se k němu přibližoval, tím byl zvuk hlasitější a intenzivnější. Těsně před tím, než k němu dorazil, měl pocit, jako by rezonoval celou jeho lebkou a chtěl ji roztrhnout zevnitř.

Jakmile vyklonil hlavu, nastalo ticho. Tíživé a znervózňující ticho. Spatřil podobné travnaté prostranství s jedinou odlišností, v jeho prostředku stála stará rezavá houpačka, na které zády k němu seděla dívka. Soudě podle postavy jí mohlo být něco okolo osmi, možná deseti let. Pokusil se na ni zavolat a zeptat se, kde se to ocítl, z úst mu však opět nevyšla ani hláska.

Dívka seděla nehybně, a aniž si to Petr uvědomil, vyrazil jejím směrem. Rukou se jí pokusil poklepat na rameno, ale jakmile se k ní začal natahovat, s trhnutím otočila hlavu jeho směrem. Petr se lekl tak, že udělal 3 kroky zpět a upadl na zadek. Ze zdeformovaného obličeje na něj z míst, kde měly být oči, civěly pouze prázdné důlky. Dívka otevřela ústa, z nichž se vyvalili červi spolu s tmavou tekutinou, která jí po bradě stekla až na hrudník.

Petrovi se zvedl žaludek a rukama i nohama se odstrkoval od země, aby se dostal co nejdále od té obludnosti. Ta k němu několika trhanými pohyby natočila hlavu stranou, jako by se ho snažila podle zvuku najít.

Zastavil se a se zadržným dechem čekal, co se bude dít. Dívka vstala z houpačky, která se dala do pohybu a začala opět vrzat. Potácivým krokem ji obešla, ale jednou rukou se stále přidržovala. Díky nejisté chůzi to vypadalo, že každou chvíli upadne. Připomínala mu neohrabané zombíky z filmů jako Resident evil. Jenže tohle nebyl film.

Pustila se houpačky a pomalu začala postupovat jeho směrem. Petr se začal po zadku odsouvat, jak jen nejtíšeji dovedl, když vtom ho někdo zezadu popadl za ruce. Srdce mu vyskočilo až do krku a on se vyděšeně podíval nejdříve na jednu, a poté na druhou stranu. Za každé zápěstí ho drželo několik rukou vynořujících se přímo ze země. Pokusil se vykrotit ze sevření, ale bezúspěšně. Podíval se zpátky před sebe a spatřil zdeformovaný obličej dívky v těsné vzdálenosti od toho svého. Cítil její zkažený dech, který byl nasycen hnilobou. Mezi zkaženými zuby se jí kroutili červi a jemu se znovu zvedl žaludek, jehož obsah začal stoupat směrem vzhůru a naplňovat mu krk. V tu samou chvíli mu ústa překrylo několik rukou a další popadly jeho hlavu, aby se nemohl pohnout. Obsah žaludku se mu přemístil do úst a on se ho instinktivně pokusil spolknout. Za prvním stažením žaludku však následovalo další a další, a on se začal dusit, jak nestíhal zvratky polykat. S vyděšeným pohledem, upřeným do prázdných očních důlků, upadl do bezvědomí.

Kristýna spala tvrdě jako špalek, čehož Filip využil k dalšímu prozkoumání knihy schované za potahem křesla. Přestože nevypadala nikterak objemně, nemohl se při jejím prolístování dostat na konec. Vždy došel jen k předposlední stránce, za kterou následovala další předposlední stránka. Co se obsahu týče, nebyla nijak zajímavá. Každý list byl důkladně popsán několika skupinami jmen, které od sebe byly odděleny tlustou čarou. Někdy se ve skupině nacházelo pohromadě i dvacet jmen, jindy zase jen dvě. V každé z nich byla navíc všechna jména, s výjimkou jediného, přeškrtnuta. Vždy jen jediné jméno. Filip přemýšlel, co by to mohlo znamenat, ale na nic kloudného nepřišel. Do očí ho však praštilo něco jiného. Na jedné ze stránek našel opět jméno Kristýny. Pod ním však byla další dvě, obě červeně přeškrtnutá.

Kateřina Palačová

Vojtěch Palač

Zaraženě zíral na list papíru, když vtom koutkem oka postřehl, že se jeho spolužačka probírá. Co nejtíšeji zaklapl knihu a uklidil ji zpět do křesla. Poté předstíral, že se protahuje a vůbec neví o tom, že se probouzí.

„Dobré ráno. Teda pokud je vůbec ráno,“ rozesmála se Kristýna, načež několikrát pořádně zívнула.

Než ji Filip stačil odpovědět, vyřítla se z pokoje Klára a s hysterickým výrazem ve tváři volala Petrovo jméno. Filip s Kristýnou na sebe hodili zmatený pohled a než stihli cokoliv říct, vyběhl z pokoje i Milan a seběhli po schodech do přízemí.

„Co blbnete?“ vykotal ze sebe Filip tak tiše, že se ani jeden z dvojice neotočil. Kristýna se tvářila stejně nechápavě. Nezbylo jim než se zvednout a následovat dvojici spolužáků o patro níž. Tam však našli pouze otevřené dveře ven z chaty, kde stále panovala neprostupná tma.

„Kurva, neměl by už bejt den? Zase tak dlouho jsem nespala ne?“

„Myslím, že ne,“ odpověděl Kristýně zaraženě Filip.

Ze tmy k nim dolehlo volání a po chvíli se jim podařilo spatřit i světlo pohybující se v dálce. Filip vytáhl telefon, zapnul si na něm svítilnu a už málem vyrazil do tmy, když si všiml, jak Kristýna ustoupila zpátky k domu.

„Mám skoro vybitou baterku,“ pronesla s omluvným výrazem a chytila ho za ruku. „Neměl bys tam chodit. Prosím nechod’.“

Filip zaváhal. Kristýna se k němu chovala hezky a rád by s ní zůstal uvnitř, ale někde tam venku byla Klára a nemohl ji tam nechat samotnou. Vytrhl ruku z jejího sevření a vydal se vstříc neprostupné temnotě, která ho během pár vteřin pohltila do svého nitra.

Kristýna zůstala stát mezi dveřmi a sledovala vzdalující se tečku světla. Chlad jí pronikal skrz oblečení i kůži, až se začala třást. Zavřela dveře s vědomím toho, že neví, zda alespoň jednoho z nich ještě někdy uvidí.

Filip utíkal směrem ke dvěma vzdalujícím se světelným bodům, ale měl pocit, jako by ho něco drželo přikovaného na místě. Ať se snažil sebevíc, světla se od něj neustále vzdalovala, až zmizela mezi stromy.

„Sakra,“ procedil mezi zuby a ohnul se do předklonu, aby se mohl vydýchat. Když se mu přestala točit hlava a mohl se opět narovnat, zjistil, že stojí na přelomu mýtiny a lesa. Zmateně se rozhlížel kolem sebe a svítil do všech směrů. Bylo těžké se ve tmě orientovat a odhadovat vzdálenosti, ale přísahal by, že se vydýchával tak někde v polovině prostranství. Nervózně přešlapoval na místě a dodával si odvahu, aby konečně vykročil. Když se odhodlal a udělal první krok, narostlo o kousek jeho sebevědomí a zkrátila se doba, kterou potřeboval k tomu dalšímu. Než si to vůbec uvědomil, prodíral se mezi stromy hlouběji do lesa směrem ke světlům, která teď konečně zastavila na místě. Chystal se na svoje spolužáky zařvat, ale v ten okamžik ho ze strany popadla něčí ruka a strhla ho k zemi. K jeho překvapení to byla Klára, která mu prstem naznačovala, aby byl tiše a snažila se mu zakrýt svítilnu telefonu. Byla k smrti vyděšená, ale zároveň něco v jejím výrazu naznačovalo, že ho ráda vidí. Nechápal, co se to děje, ale

raději zhasnul svítilnu a uklidil telefon do kapsy. Pak zamžoural do tmy směrem, kde byla stále nehybná světla, ale Klára ho hned začala tahat opačným směrem.

„Pojď, musíme odtud pryč,“ zašeptala.

„Co to sakra má bejt? Já si myslel, že ty světla jste ty a Milan.“ Než mu stačila odpovědět, ozval se z lesa bolestný výkřik.

„Pane bože, to byl Milan?“ Klára však znovu popadla jeho ruku a táhla ho k okraji lesa. Ozval se další výkřik, tentokrát o něco blíže k nim, následovaný praskáním větví a blížícím se dupáním.

„Dělej kurva, musíme vypadnout,“ rozječela se hystericky Klára a rozeběhla se poslepu mezi stromy. Filip opět vytáhl telefon a zapnul svítilnu.

„Počkej sakra, akorát narazíš do nějakýho stromu nebo si zlomíš nohu,“ zařval a rychle ji doběhl. Praskání větví je neustále dohánělo, a tak přešli do maximálního sprintu, dokud nevyběhli z lesa zpět na mýtinu před domem.

„Počkejte na mě“ ozvalo se za nimi a oba se jako na povel otočili. Mezi stromy se potácel Milan, kterému se vyčerpáním podlamovaly nohy.

„Běž do hajzlu ty prase, myslíš si, že po pár dnech bloudění lesem, ti hned dám nebo co?“ spustila na něj Klára.

„Dnech?“ Filip na ni jen nechápavě civěl. „Vždyť jste byli pryč sotva pár minut.“

Teď pro změnu nechápavě zírala Klára s Milanem na Filipa.

„Ty vole, byli jsme tam venku několik dní a všude je jenom ten posranej les. Nic jinýho než les!“

„Milan má pravdu, všude kolem jsou jenom stromy, nic víc. Žádná známka civilizace, kromě tohohle blbýho baráku.“

„Před čím jste to vlastně utíkali?“ probral se konečně Filip.

„Někdo nás tam honil,“ začala opatrně Klára.

„Začalo to hned první noc,“ pokračoval Milan. „Snažili jsme se vystřídat při hlídkování a spaní. Já byl zrovna vzhůru, když jsem mezi stromy zahlédl dvě světla. Už jsem chtěl volat o pomoc, ale něco mě zadrželo, nedokážu to popsat. Ale byl jsem si najednou v tu chvíli stoprocentně jistej, že nás rozhodně nepřišli

zachránit. Vzbudil jsem Kláru a utekli jsme. Utíkali jsme celou noc, nechtěli jsme v tom zkurveným lese zůstat už ani minutu, ale jako bychom běhali furt dokola. Vždycky jsme doběhli zpátky k těm světlům, který tam pořád jen tak stály na místě. Pak přišel konečně den a ty světla byly pryč.”

„Jenže další noc se vrátili a bylo to ještě horší,” převzala slovo Klára.

„Tentokrát nás začali pronásledovat na každém kroku, ale nikdy se k nám nepřiblížili natolik, abychom viděli, kdo nebo co to vlastně je. Zahlédli jsme jen obrysy a stíny postav, nic víc. V jednu chvíli mi ujely nervy a prostě jsem se jim vydala naproti, ale v tu chvíli se naopak začali vzdalovat. Tak to šlo noc za nocí, dokud po mě tady ten blbec nevyjel, protože si myslel, že nás to nějak zázračně sblížilo a padnu mu hned do náruče. A tak jsme se rozdělili.”

„A na to nejspíš čekali. Jakmile jsem byl sám, začali mě nahánět jako zvěř na lovu.”

„A viděl jsi něco víc? Viděl jsi, co jsou zač?” skočil do vyprávění netrpělivě Filip.

„Ne. Měl jsem co dělat s tím, abych jim utekl. V jednu chvíli už byli těsně za mnou, cítil jsem strašnej chlad a slyšel kroky a praskání větví. Cítil jsem, že jsou blízko a chvilka ke mně doléhalo jejich šeptání, jako by se mě snažili vábit k sobě. Ale pak jsem zahlédl vás tady na mýtině. Jakmile jsem vyběhl z lesa ven, okamžitě se stáhli.”

Filipovi při vyprávění naskočila husí kůže a když se z lesa ozval pištivý, táhlý výkřik, málem si nadělal do kalhot.

„Do prdele, co to bylo,” vykřikla Klára.

„Nevím a ani to nechci vědět. Pojd'te, padáme dovnitř,” zavelel Milan. Ve stejný moment, kdy se rozeběhli k domu, se začaly z lesa ozývat hrůzu nahánějící zvuky. Vysoké kvílení se mísilo s praskáním dřeva, které přicházelo ze všech stran a bylo tak hlasité, jako kdyby někdo celý les kácel. Filip doběhl ke dveřím jako první a prudce na ně zabušil, ale nikdo neotevřel.

„Kristýno otevři, dělej!” Dveře se otevřely na malou mezeru, ale i ta stačila Filipovi na to, aby do ní nacpal nohu a protlačil se dovnitř. Kristýna upadla na zadek a nevěřícně civěla na Filipa.

„Ty. Ty ses vrátil,” vykoktala ze sebe, ale pak se zarazila. To, když skrz otevřené dveře venku spatřila i Kláru a Milana. Filip se ani neobtěžoval odpovědět. Vyklonil se zpátky ze dveří a chtěl popohnat zbylé dva spolužáky, ale jakmile spatřil temné postavy bez obličeje běžící za nimi, hlas se mu v hrdle zasekl. Jediné, na co se zmohl, byl vyděšený výraz, který doprovodil ukázáním ruky směrem za ně. Myslel si, že je tak varuje a oni pochopí, že je něco za nimi. Nemohl se však splést víc. Klára sice dál utíkala a už byla jen kousek ode dveří, ale Milan se ohlédl přes rameno, díky čemuž zakopnul a plácl sebou na zem. Téměř okamžitě na něj naskákali nejbližší pronásledovatelé a svými drápy mu začali trhat oblečení i kůži na cáry.

„Pane bože,” vyhrkla Kristýna, která už opět stála vedle Filipa. Klára až teprve teď pochopila, že se něco stalo a těsně přede dveřmi se otočila, aby se ohlédla za sebe. Spatřila krvavou scénu a ten pohled ji naprosto paralyzoval, i když se směrem k ní hnali další z jejich pronásledovatelů. Filip s Kristýnou na nic nečekali, zezadu popadli Kláru, zatáhli ji dovnitř a zavřeli dveře.

„Milane!” nepřestávala hystericky křičet. „Kurva, co jste to udělali, nemůžeme ho tam přece jen tak nechat!”

„A co chceš jako dělat? Jít ven? Prosím, můžeš,” pronesla chladně Kristýna a odstoupila ode dveří. „Tak dělej, utíkej ven ne?”

„Nech ji chvíli vydechnout,” okřikl ji Filip.

„Jasně, ty aby ses tady princezny nezastal, vid’?” odsekla, zakroutila nevěřícně hlavou a vydala se ke schodišti do prvního patra.

Filip pomohl Kláře zpět na nohy, a pak se také vydal směrem ke schodišti. Z venku k nim doléhal Milanův bolestný řev. Klára jen stála a zírala na dveře. Sbírala v sobě odvahu, aby je otevřela. Natáhla ruku ke klíče, ale pak ji zase

stáhla zpátky a zůstala stát se svěšenými rameny a pohledem upřeným někam skrz dveře. Filip k ní přistoupil a pohládl ji po rameni.

„Jsi v pohodě?“

Klára jen přikývla, ale hned na to propukla v pláč. Padla Filipovi kolem krku a ten ji objal. Kristýna je chvíli pozorovala a pak raději odešla do prvního patra, aby se na ně nemusela dál dívat.

Filip s Klárou seděli na zemi před křeslem a čekali, až Kristýna vyjde z pokoje, kam se před nimi zavřela. Měla toho hodně k vysvětlování. Filip ukázal Kláře knihu, kterou objevil, a také oba zápisy se jménem jejich spolužačky. Pokud se tedy nejednalo o pouhou shodu jmen, musela vědět co se tady děje a celou dobu se jen tvářila, že ne. Společně pak přemýšleli nad tím, co mohou znamenat přeškrtnutá jména a shodli se na tom, že budou patřit nejspíše těm, kteří zde zemřeli. Což znamenalo stovky možná až tisíce mrtvých. Při tom pomyslení se jim oběma udělalo špatně. Dveře se otevřely a Kristýna váhavě vyšla z pokoje.

„No konečně,“ vyštěkla hned Klára a postavila se spolužačce tváří v tvář. „Co má kurva znamenat ta blbá kniha, co?“

„O čem to mluvíš?“ Kristýna pohlédla na Filipa, který v ruce držel knihu v kožené vazbě a hledala u něj jakýkoliv náznak podpory. Bohužel však marně. Místo toho se postavil na stranu Kláry.

„Řekl bych, že nám oběma dlužíš vysvětlení, co se tady kurva děje.“ Kristýna však jen dál stála a nechápavě koukala.

„Nedělej sakra blbou,“ vyjela opět Klára, vytrhla Filipovi z rukou knihu a otevřela ji na stránce s prvním zápisem jména spolužačky.

„Kateřina Palačová, Vojtěch Palač a Kristýna Palačová,“ ukazovala prstem na jednotlivá jména. „Chceš nám tvrdit, že se jedná o nějakou blbou shod jmen?“

„Já, já...“ Nic víc ze sebe už Kristýna nedostala, protože propukla v pláč.

„Přestaň bulet sakra!“ zařvala Klára a praštila knihou o zem. Evidentně se nechtěla s takovou odpovědí smířit a nehodlala jí dát pokoj. Popadla Kristýnu pod krkem a ta ji od sebe pohotově odstrčila.

„Co děláš ty krávo? Hráblo ti?“

„Dělej, vyklop, co se tady kurva děje!“

Kristýna znovu očima hledala zastání u Filipa, ale ten jen zaraženě postával opodál a na první pohled nehodlal do jejich konfliktu zasahovat. Když však obě udělaly krok směrem k sobě, okamžitě skočil mezi ně.

„Nechte toho sakra!” zařval Filip a sjednal si tak u obou spolužaček nečekaný respekt, který ho zároveň mile překvapil. „Klára má pravdu, měla bys nám vysvětlit, co se tady děje,” otočil se na Kristýnu. Ta několik vteřin jen mlčky stála, ale pak konečně začala s opatrným vyprávěním.

„Víte, už jsem tady jednou byla. Měli jste pravdu. Už je to dlouho a celou dobu jsem si myslela, že tohle místo bylo jen v mé hlavě. Když mi bylo devět let měli jsme s rodiči těžkou autonehodu a všichni jsme skončili v komatu v nemocnici. Já jediná jsem se z něj však probudila.”

Oba spolužáci poslouchali její vyprávění se zatajeným dechem v očekávání, jak bude pokračovat a jakou má spojitost s tímto místem.

„Během bezvědomí se mi zdálo o tomhle místě, nebo jsem si myslela, že to byl jen sen. Probudila jsem se na zemi a rodiče se hádali, už nevím kvůli čemu, všechny ty vzpomínky mám zamlžené. Pak už si jen vzpomínám, že můj táta nějak ublížil mámě a pak tu najednou nebyl, zůstala jsem tu úplně sama. Poslední vzpomínka je na ty dveře, chtěla jsem je asi otevřít a poté už jsem se vzbudila v nemocnici. Řekli mi, že oba moji rodiče zemřeli a mě se ujala babička s dědou.” Kristýna vypadala z vyprávění vyčerpaně a opět se dala do pláče. Nikdo se však nehnal, aby ji utěšil. Filip i Klára na ni jen strnule zírali a snažili se vstřebat její příběh.

„Kurva, takže to znamená, že jsme mrtvý?” hlesla Klára.

„Já nevím,” odpověděla mu přes vzlykání Kristýna. Následovala nepříjemná chvilka ticha, kterou se opovážil prolomit až Filip.

„Když se podíváte do té knihy, tak je tam vždycky jedno jméno, který není přeškrtnutý. A jestli přeškrtnutí skutečně znamená, že je dotyčná osoba mrtvá...”

„Pak vždycky jeden z nich musel přežít,” dodala Klára, která okamžitě pochopila, kam tím Filip míří.

Nastalo další dlouhé ticho. Těkali pohledem jeden na druhého a vyčkávali, kdo se první pohne. Všem se honilo hlavou to samé, ale nikdo z nich si nechtěl připustit, že je to opravdu jediné východisko z této situace. Zabij, nebo budeš zabit. Právo silnějšího, které nejrychleji akceptovala ve svém vnitřním nastavení Klára a skočila po Kristýně. Shodila ji na zem a rukama ji pevně popadla okolo krku. Cloumala s ní nahoru a dolů ve snaze praštit ji zátylkem o podlahu. Filip nehnutě sledoval scénu, která se před ním odehrávala a sváděl v sobě vnitřní boj, zda je od sebe roztrhnout, nebo ne. Co když opravdu může přežít jen jeden z nich? Pak by je měl nechat bojovat dál mezi sebou. Navíc vítězka souboje bude patrně vysílená a jemu by nemělo činit sebemenší problém ji přemoci. Tedy alespoň po fyzické stránce. Po té psychické si však nebyl ani trochu jistý, zda by něco takového vůbec dokázal.

Bojuj, nebo uteč, základní lidská reakce v případě konfliktu. Klára se rozhodla bojovat, Filip naopak utéct. Potichu a nenápadně se odplížil na schody, sešel do přízemí a začal hledat vhodný úkryt, přičemž zakopl o něco na zemi. To něco byl jedna z dřevěných nohou rozlámané židle. Ihned ji sevřel v roztřesené ruce a na chvíli pocítil zdánlivý pocit bezpečí. Ten ovšem vyprchal v momentě, kdy shora utichl veškerý zvuk zápasu.

„Filipeeee!”

„Do prdele,” procedil Filip a dál nervózně hledal pohledem vhodný úkryt. Žádný ale stále nenašel.

Schody jeden po druhém vrzaly, jak se Klára blížila do přízemí. Filipa popadla panika. Netušil, co má dělat, a tak zůstal stát na místě uprostřed místnosti. Nohu od židle pevně svíral v ruce a snažil se uklidnit třes, který mu prostupoval celým tělem.

„Tady seš ty malej posero.”

Filip Kláru vůbec nepoznával. Ta milá a krásná holka byla pryč a něco v jejích pohybech a grimasách mu říkalo, že to není ta samá dívka, která odešla do lesa. Udělala několik kroků směrem k němu a hypnotizovala ho pohledem, před kterým se Filip snažil uhýbat, ale nebylo v jeho silách mu uniknout. Nakonec

zůstal odevzdaně stát a cítil, jak proniká do jeho těla jako rentgenové záření.

Klára naklonila hlavu na stranu a usmála se.

„Ale, ale. Ty seš vážně podělanej až za ušima.”

Měla pravdu.

„Běž do hajzlu,” vzbopil se Filip, narovnal shrbená záda a lehce se vyprsil, čímž si dodal špetku sebedůvěry a zároveň se snažil ukázat spolužačce svou fyzickou dominanci. Byl sice hubený, ale pořád byl o hlavu vyšší než ona. Klouby na ruku mu zbělely od toho, jak křečovitě svíral nohu od židle. Klára se stále pomalu přibližovala a ve vhodnou chvíli vystřelila obě ruce směrem k jeho dřevěné zbraň. Jeho reflexy však naštěstí pro něj zafungovaly a stihnul ucuknout stranou z jejího dosahu. Jakmile se mu povedlo uhnout, okamžitě přešel do protiútoky a rychlým baseballovým švihem ji zasáhl ze strany do hlavy. Ozvala se tupá rána a dívka se s výkřikem skácela na zem. Rukama se popadla za hlavu, z níž se jí po vlasech začal řinout proud rudé krve. Vzlykala a kňourala bolestí.

Z Filipa okamžitě vyprchal nával adrenalinu a rozklepaly se mu ruce. Pohlédl na dřevěnou zbraň a poté na Kláru, které vzlykání otrásalo celým tělem.

„Proč jsi to udělal?”

Rozklepala se mu kolena. Dřevěná noha židle mu vypadla z rukou a se zaduněním dopadla na podlahu.

„Promiň, já...” hlas se mu zasekl v krku a oči mu zvlhly. Klára na něj hleděla očima plnýma slz a rukou si ohmatávala zakrvácený spánek.

Jak mohl něco takového udělat? Kde se to v něm vzalo? Ztrácel se v návalu svých pocitů a pod váhou jejího obviňujícího pohledu. Ani nepostřehl, že Klára sáhla po dřevěné noze a vši silou ho praštila do kolene. Až ostrá, bodavá bolest ho vytrhla z vnitřního světa a mrštila s ním zpět do toho reálného. Popadl se za bolavou nohu, ale to už Klára vstala ze země a jeho směrem se opět hnala dřevěná zbraň, která mu s dopadem přerazila čelist a lícní kost. Upadl na zem ochromený bolestí. V puse cítil železitou chuť krve a těsně před tím, než ztratil navždy vědomí, zaregistroval další ránu, která dopadla na jeho hlavu.

Klára přidala ještě další čtyři rány poté, co Filip omdlel, aby si byla jistá, že už se neprobudí, a poté si sedla vedle jeho zakrváceného těla a opět propukla v pláč. Hlava ji sice bolela, ale už ne tolik, aby kvůli tomu plakala. Tenhle pláč byl jiný, byla v něm cítit jakási úleva. Přesně to teď cítila, úlevu.

K jejím uším dolehlo hlasité zavržení pantů. Zvedla hlavu a vydala se za zvukem, který ji dovedl až do místnosti s krvavým nápisem na zdi. Dveře byly otevřené a na jejich druhé straně viděla své vlastní tělo z ptačí perspektivy. Ležela na podlaze a okolo ní byla těla ostatních spolužáků. Zvědavě si celou tu scénu prohlížela s úsměvem na rtech. Cítila, že se v ní něco změnilo. Stalo se to už v tom lese. Nejdříve vysílala k Milanovi signály, že má zájem o nějaké tělesné sblížení a v momentě, kdy se chystal jí podlehnout, vše otočila proti němu. Chtěla ho tam nechat napospas jejich pronásledovatelům a zvýšit si tak možnost svého vlastního úniku.

Milan byl pro ni totiž slaboch, který upřednostňoval zájmy ostatních, před těmi svými. A pro takové nebylo v jejím životě místo. Konečně mohla odhodit masku té hodné holky a odhalit své skutečné já. Právě tady na tomto místě, kde přirozený výběr fungoval ve své nejzvrácenější podobě.

Jen ti nejsilnější mohou odejít a zaslouží si dál žít. A pro slabé je smrt tím jediným východiskem.

V kleci

Zbývalo 15 minut do konce poslední vyučovací hodiny a Jarda už se nemohl dočkat, až vyleze ze školy a zapálí si cigaretu. Výklad učitele nevnímal, z dějepisu měl tak jako tak jedničku, a raději se toulal někde uvnitř svojí myslí. Ze zamyšlení ho vytrhlo vibrování telefonu v kapse. Do messengeru mu přišla zpráva od Patrika.

*Doufám, že jsi nevytěknul. Sám tam totiž nevlezu ani za zlatý prase :D
Hlavně by z nás pak měli všichni akorát prdel.*

Jarda se usmál a natukal na display svou odpověď.

Vůbec. Odpoledne jdeme na to, nejsem žádněj srab, abych z toho cuknul.

Schoval telefon a upřel pohled z okna. V myšlenkách se opět zatoulal do své hlavy, ve které mu svítila červená kontrolka na znamení toho, že by odpoledne neměl nikam chodit. Ale už bylo pozdě, udělal by ze sebe akorát poseru před celou školou. A v tak malém městě, jako byly Kozákovice, by se to s ním táhlo ještě celé dospívání.

Konečně zazvonilo a ve třídě vypukla naprostá anarchie. Všichni si začali balit věci a za oslavného jásotu se snažili procpat mezi ostatními do šaten a před školu. Byl pátek, což byl pro každého školáka důvod k radosti.

Hned jak Jarda vyšel ven, tak si zapálil cigaretu a s chutí z ní potáhl. Kouř mu naplnil plíce a poté s úlevou vydechnul.

„Koukám, že si to cigáro sakra užíváš. Bacha, aby ses u toho neudělal,” zahalekal na něj Honza, který stál opřený o zábradlí.

„Ha ha ha,” odpověděl suše Jarda a rovnou se zeptal, zda už vyšel Patrik.

„A vidíš ho tady někde, blbečku,” pronesl Honzův nejlepší kamarád Josef Kaliník, kterému tu neřekl nikdo jinak než Kali.

„Nikoho z béčka jsem venku ještě neviděl. Asi je zase zdržuje třídní,” vložil se do rozhovoru Honza a utnul tak Kaliho provokování. Věděl, že ti dva se zrovna nemusí a nechtěl, aby se Jarda naštvál a z dnešního plánu vycouval.

Kali jen protočil oči, ale nic neřekl. Honza byl kápo a když se chce tahat s osmákama, tak mu nebude bránit.

Patrik konečně vyšel ze školy a připojil se ke tříčlenné skupině. Společně se pak odebrali na lavičku do nedalekého parku.

„Takže kluci, dneska je váš velkej den,” spustil Honza. Jarda s Patrikem jen nervózně přikyvovali, zatímco Kalimu se na tváři usadil škodolibý úsměv.

Oba měli k nervozitě dobrý důvod. Chystali se vniknout do cizího domu, a to jen proto, aby se zalíbili partě starších.

„Tak jo, bude to takhle. Nějakou dobu jsme ten barák sledovali a Schiller jezdí každé den kolem čtvrtý odpoledne do města nakupovat a vrací se zpátky tak okolo šestý. Vležete tam a projdete až nahoru do ložnice a tam se vyřadíte. Celý to budete natáčet na FB jako live stream. Je to jasný?”

Oba poslušně souhlasili.

„Super, takže se sejdeme v půl čtvrtý tady na lavičkách a vyrazíme spolu. Já budu venku hlídat, kdyby se cokoliv podělalo.”

Honza s Kalim se pak bez jakéhokoliv loučení otočili a odešli.

„Jardo, fakt myslíš, že je to dobrej nápad?”

„No nemám z toho moc dobrej pocit, ale nehodlám bejt před celou školou za padavku. A předpokládám, že ty taky ne.”

„Kurva,” oddechl si Patrik. „Myslíš, že jsou ty řeči o starým Schillerovi pravda? Že fakt zabil svoji ženu a děti, i když policajti tenkrát řekli, že spáchali sebevraždu?”

„To netuším, ale je to prej bejvalej estébák, takže bych tomu klidně i věřil. Ale vzhledem k tomu, že se chystáme vloupat do jeho domu, a ještě mu to tam trošku ozdobit, tak doufám, že to jsou jenom kecy.”

„Jo, to máš pravdu. No nic, já si mizim připravit věci. Tak zatím,“ rozloučil se Patrik.

„Zatím, a nezapomeň si přibalit pleny,“ volal za ním se smíchem Jarda, který odcházel opačným směrem. Měl to domů sice necelých 5 minut, ale přesto si ještě zapálil jednu cigaretu. Při dokuřování před vchodem si v hlavě prošel, co všechno musí udělat a co si musí připravit.

Při pomyslení na Schillerův napůl rozpadlý dům, se mu ježily chloupky vzadu na krku a v celém těle cítil mrazení. Neměl z celého toho nápadu dobrý pocit.

Kostelní zvony na náměstí odbíjely teprve čtvrt na čtyři odpoledne, přesto už na lavičce v parku nervózně posedávali Patrik s Jardou a bezduchým tlacháním se snažili odvést své myšlenky od toho, co je za chvíli čeká.

„Jste tu nějak brzo,“ překvapil je Honza.

„To víš, už se nemůžeme dočkat. Kde si nechal svýho pejska Kaliho?“ odseknul mu ironicky Jarda. Honza se jen uculil a jedovatou poznámku nechal bez komentáře.

„Doufám, že máte pořádně nabitý mobily, jinak tam polezete znova.“

„Nedělej si hlavu, jasně že máme,“ mrknul na něj Patrik a hodil si na záda batoh na znamení toho, že můžou jít.

Trojice chlapců přešla náměstí a bočními uličkami se jejich cesta ubírala směrem z města pryč. Pryč k lesu. A čím blíže byli této hranici, tím větší neklid Jarda pociťoval. Jakmile vykouřil jednu cigaretu, vyndal si z krabičky druhou a strčil ji mezi rty. Nikotin byl to asi jediné, co ho dokázalo ve vypjatých chvílích alespoň trochu uklidnit.

Podchod pod desetiletí nefunkční železniční tratí představoval pro místní obyvatele pomyslnou hranici konce města. Jakmile jej minuli, vypadalo to jakoby se ocitli mimo civilizaci. Vyasfaltovaná silnice skončila na úrovni podjezdu a za ním se změnila v neudržovanou lesní cestu plnou bahna a kaluží. Nebyla to nejrychlejší cesta k jejich cíli, ale pravděpodobnost toho, že by se Schiller do města vydal zrovna tudy, byla opravdu mizivá. Mohli se tak po ní

nepozorovaně dostat na místo s dobrým výhledem na dům a v klidu počkat, kdyby byl jeho majitel ještě doma.

Po pár minutách chůze vklouzli do tichého podzimního lesa. Listy okolních stromů hrály všemi barvami a třepotaly se pod nadvládou větru, který s sebou přinášel první náznaky přicházejících mrazů. Zvuky města rázem utichly a Jarda začínal litovat, že se nechal k něčemu takovému vůbec přemluvit. Nebyl žádný posera, ale o Schillerovi se povídaly dost divné věci. Pro jedny to byl vrah, další zase říkali, že se po smrti manželky s dětmi dočista pomátl. Nervozita byla viditelná i na Honzovi s Patrikem. Kráčeli vedle Jardy v tichosti, aniž by řekli jediné slovo. Až když došli k vyšlapané pěšině, která vedla mezi stromy, prolomil konečně Honza mlčení.

„Tak jo kluci, za pár minut jsme u místa s dobrým výhledem na dům. Pokud tam nebude auto, nandáte si masky a jdete rovnou na věc. Jasný?“

„Jasný,“ odpověděli mu oba rozechvělým hlasem.

Všichni tři se několikrát zhluboka nadechli a v řadě vedené Honzou se příkrčení plížili mezi stromy. Cesta vedla zprvu do mírného kopce, na jehož konci čekal na kluky pořádný krpál. Do svahu se museli drápat velmi opatrně. Jediný špatný krok mohl v rozbahněném terénu způsobit pád dolů přes kořeny a kameny s téměř stoprocentní jistotou zranění. Těsně pod vrcholem byla malá plošina, na které měli v plánu se zastavit.

Jakmile na ni Honza dorazil, otočil se, aby mohl podat ruku nejdříve Patrikovi, a poté i Jardovi, a pomoci jim v posledním úseku výstupu. Kluci si museli chvíli sednout a vydýchat se, neboť je výstup dost vyčerpá. Poté se po břiše doplazili až k vrcholu celého svahu, odkud konečně spatřili svůj cíl, kterým byl Schillerův dům. Nacházeli se jen několik desítek metrů od něj, a tak mohli snadno ověřit, zda před ním nestojí jeho auto.

„Čistej vzduch kluci. Jděte na to a nezapomeňte spustit live stream,“ vyhrkl nedočkavě Honza.

Jarda s Patrikem si z batohu vytáhli bílé masky a přikrčení se vydali směrem k domu. Jarda po cestě vytáhl svůj mobilní telefon a spustil live stream do tajné Facebookové skupiny, kterou speciálně pro tuto událost Honza vytvořil.

Schillerův dům z venku vypadal opuštěně a Jarda se divil, že v něm ještě někdo vůbec může žít. Střecha byla na jedné straně propadlá, zdi porostlé mechem a popínavými rostlinami, a spousta oken v patře bylo rozbitých. Jediné místo, které působilo udržovaným dojmem bylo malé prostranství za domem. Když přišli blíž, zjistili, že se na něm nacházejí tři náhrobní kameny se jmény Schillerovy ženy a obou jeho dětí. U každého pomníku byla položena zarámovaná fotografie spolu se zapálenou svíčkou.

„Ty vole, myslíš, že jsou tady fakt pohřbený?“ zeptal se opatrně Patrik.

„Nevim. Ale tohle místo se mi nelíbí. Jdeme na věc, ať odtud můžeme rychle vypadnout.“

Z plácku za domem spatřili zadní dveře vedoucí do domu a spěšným krokem se vydali přímo k nim. Jarda zkusil zmáčknout kliku, ale bylo zamčeno.

„Sakra, trochu jsem doufal, že to bude takhle snadný,“ zasmál se nervózně. Začal obhlížet okna v přízemí, zda by se nedostali dovnitř tudy, ale všechna byla oproti těm v patře ve výborném stavu.

„Kurva kudy tam vlezeme,“ utrousil Patrik.

„Musíme přes okna v patře,“ odpověděl mu Jarda.

„Zbláznil ses? Jak se tam chceš dostat?“

Jarda jen pohodil hlavou směrem k vyzděnému komínu, který tvořil roh s jednou ze stěn domu. Po delším zkoumání si Patrik všimnul vypadaných částí cihel na obou stěnách, které nápadně připomínaly žebřík. A přímo nad tímto „žebříkem“ bylo jedno z rozbitých oken.

Jarda podal telefon, který stále natáčel živý přenos, Patrikovi.

„Celý to natáčeš a pak mi ho opatrně hodíš, oka?“

„Jasný. Hlavně buď opatrněj.“

Patrik se zatajeným dechem sledoval výstup svého kamaráda a když konečně vlezl do rozbitého okna, pořádně si oddechl. Jarda se vyklonil zpět, aby mohl

chytit telefon a poté nafilmovat svého kamaráda. Patrik při lezení nevypadal moc jistě, ale s přispěním Jardy, který mu v posledním úseku pomohl a vytáhnul ho za ruku, se dovnitř dostal i on.

Ocitli se skoro v naprosté tmě, protože díky okolním stromům do domu pronikalo minimum denního světla. Oba si proto vytáhli baterku a začali se rozhlížet po místnosti. Byla malá a podle všeho sloužila majiteli k uskladnění všemožného harampádí, které bylo nastrkané v regálech po stranách místnosti, nebo o něj bylo jen ledabyle opřené. Protáhli se úzkou uličkou mezi regály ke dveřím a Jarda se zatajeným dechem stiskl kliku. Tentokrát úspěšně. Dveře byly sice trochu zkřížené a drhly, ale když pořádně zabral, tak se mu podařilo je otevřít. Ocitl se na chodbě, na jejímž konci spatřil schody do přízemí. Do nosu ho udeřil pach zatuchliny a plísně. Okamžitě se mu zvedl žaludek a soudě dle Patrikova výrazu nebyl sám. Přestal raději dýchat nosem a vykročil prozkoumat chodbu. Vedly z ní ještě troje dveře. Jedny na levé straně, stejně jako ty do kumbálu, a zrcadlově naproti nim dvoje další. Chvíli nervózně těkal kuželem světla baterky a nemohl se rozhodnout, ke kterým vyrazí. Nechtěl dům prozkoumávat a zdržovat se v něm déle, než bude nezbytně nutné.

Jako první zkusil ty, které byly hned naproti přes chodbu. Nacházela se za nimi skromná koupelna se záchodem. Jardovi se znovu zvedl žaludek, když si představil, že by se měl v takové místnosti umýt. Spíš by se tu ještě více ušpinil nebo něco chytnul. Vana stála na vratkých nožičkách a na horních okrajích byla prorezlá. Uvnitř byl nános špíny, který napovídal vše o četnosti jejího používání. Zed' za ní byla vlhká a plesnivá, stejně jako ta za záchodem. Ten byl snad ještě v horším stavu než vana, nádržku měl rozbitou a s vodou hnané ze studny byl evidentně nějaký problém, protože vedle záchodu stál poloprázdný kbelík s vodou na zalití obsahu mísy. Zrcadlo bylo prasklé, odtok umyvadla plný vlasů či chlupů a ze všeho byl cítit zápach plísně a rozkladu.

Vyšel zpět na chodbu a koupelnu v dezolátním stavu nechal za sebou. Zbývaly dvoje dveře a za jedněmi z nich čekal cíl jejich cesty. Udělají, co musí a vypadnout odtud.

Jarda i Patrik měli z toho místa divný pocit a tma, která je obklopovala, jim moc na náladě nepřidala. Oba cítili, jako by je z ní něco pozorovalo. Vědělo to o nich a čekalo to na jejich chybu.

Zkusili dveře nalevo, ale ty se daly pouze trochu pootevřít a pak se o něco zarazily. Když se Jarda podíval štěrbínou, bylo mu hned jasné, že se místnost za dveřmi nachází pod propadlou částí střechy, které si všiml už venku. Zbývala tedy poslední možnost, kde se mohl nacházet jejich cíl, kterým byla ložnice.

Tentokrát byl Patrik tím, kdo se hnal ke dveřím jako první, zatímco Jarda stál s odstupem za ním a s telefonem v ruce stále nahrával živý přenos na Facebook.

Opatrně vzal za kliku a rozhlédl se po místnosti. Zničehonic Patrik vykřikl a dveře do ložnice se za ním zabouchly. Trvalo to sice jen zlomek vteřiny, ale Jarda stihnul postřehnout, že jeho kamaráda vtáhlo něco do prostoru za dveřmi. Nebo to tak přinejmenším vypadalo.

„Kurva,“ vyjekl zděšeně. Ruka s mobilem se mu klepala a on nevěděl, co dělat. Zda utéct, nebo otevřít dveře a vydat se za Patrikem. Mysl i tělo měl dokonale paralyzované.

Nedýchal a snažil se z pokoje zachytit sebemenší zvuk, který by ho donutil k nějaké akci. Ať už k útěku, nebo třeba k vykopnutí dveří.

Klika dveří začala trhaně tancovat nahoru a dolů. Pak se dveře prudce otevřely.

Jarda se lekl a málem si při tom nadělal do kalhot. O telefon, který mu vypadl z ruky, se vůbec nezajímal a okamžitě se rozeběhnul směrem ke schodišti do přízemí. Jestli bude muset dole vykopnout dveře nebo vyskočit oknem, mu bylo v tu chvíli úplně jedno.

Už seběhl dva schody, když za sebou zaslechl smích a své jméno. Ten hlas mu byl až podezřele povědomý, ale Patrikův nebyl. Ohlédl se zpět a spatřil postavu s pobaveným výrazem na tváři.

„Ty seš takovej čůrák!“ vykřikl Jarda našťvaně.

„Já myslel, že se nebojíš sem vlízt hrdino,“ odpověděl mu Kali, který stál v chodbě a natáčel si ho na mobilní telefon.

Jardovi definitivně ruply nervy. Několika rychlými přískoky se ocitl u staršího chlapce a bleskovým pravým hákem ho poslal k zemi. Ihned napřáhl na další ránu, ale Patrik ho popadl za ruku.

„Neblbni, vyser se na něj. Jó je to blbec, ale chceme odtud rychle vypadnout. Poprat se můžete až pak.”

„Tys v tom jel s ním?” odsekl podrážděně Jarda.

„Ne. Ten zmrď mě zatáhnul za dveře a zakryl mi pusou. Byl jsem tak podělanej, že než jsem se rozkoukal, už stihl otevřít dveře a vyběhnout na tebe.” Jarda hodil podrážděný pohled ke Kalimu, který už stál na nohách a masíroval si bolavou čelist.

„Za tohle si tě vychutnám frajere. Jen počkej, co s tebou provedu...”

„Už se bojím, Pepíku,” pronesl provokativně Jarda a zatnul pravačku v pěst, protože věděl, že Kali tohle oslovení nesnáší a určitě po něm vystartuje.

„Cos to řekl ty čůráku,” vykřikl Kali a strčil do Jardy.

Celý spor ukončil Patrik, který odstrčil oba kluky od sebe a připomněl jim, že nevědí, kdy se Schiller vrátí a že by měli co nejdříve vypadnout.

Jarda si sebral svůj mobilní telefon, zkontroloval jeho stav a zda živý přenos pořád běží. Pak zamířil s Patrikem a Kalim do ložnice, aby dokončili to, kvůli čemu do domu vůbec lezli.

V místnosti byl neuvěřitelný bordel. Šatní skříň byla otevřena dokořán a oblečení z ní bylo poházené všude po podlaze. Dřevěný rošt postele byl zlomený a matrace proto byla pohozená na zemi.

Jarda přemýšlel nad tím, zda je to dílo Kaliho nebo opravdu Schiller žije v takovém bordelu. Možná, že horní patro ani nevyužívá a zdržuje se jenom v přízemí.

Jarda s Patrikem si sundali batohy, vyndali z nich spreje s barvami a ihned se pustili do tvorby, zatímco Kali se zhostil role kameramana a v ruce držel Jardův telefon, který stále pořizoval živý přenos.

Celá akce mohla trvat nanejvýš dvacet minut a na jejím konci zdobily bílou, popraskanou stěnu ložnice dva barevné nápisy s doplňujícími obrázky. Jeden z

nich odkazoval na to, že byl Schiller za minulého režimu členem Státní bezpečnosti, druhý pak na místní řeči ohledně zabití své manželky a dětí.

Když byli hotovi se svým výtvořem, rychle si zase sbalili věci a chtěli co nejdříve vypadnout z domu. Přeci jen by asi nikdo nechtěl, aby ho člověk, o kterém si všichni myslí, že je vrah, našel u sebe doma poté, co mu slovo “vrah” nasprejoval na zeď v ložnici.

Udělal poslední pár fotek, když vtom Jarda ztuhnul na místě.

„Psssst, slyšeli jste to taky?”

„Já nic neslyšel,” odpověděl mu Patrik. Kali také kroutil hlavou, že nic neslyšel, ale v pŕlce pohybu se zarazil.

„Myslíš to ŕukání?” dodal Kali.

„Jo sakra, už to taky slyším,” přidal se i Patrik.

„Co to může bejt?” Všichni tři se zaposlouchali do kovového zvuku, který přicházel odněkud z přizemí.

„To bude jen nějakej spotřebič, né? Je to strašně pravidelný,” nadhodil Kali.

„Jo, to máš asi recht,” souhlasil Patrik. „Raději odsud vypadneme.”

„Počkejte, počkejte, jen pořádně poslouchajte,” naléhal na ně Jarda.

ŕuktŕuktŕuk, ŕuk-ŕuk-ŕuk, ŕuktŕuktŕuk.

„To je přece morseovka. Tři krátký, tři dlouhý, tři krátký. To znamená SOS.” Oba kluci na něj nedůvěřivě civěli, ale když se pořádně zaposlouchali do rytmu zvuku, opravdu v něm slyšeli to samé.

„Kurva, co budeme dělat?” vzdychl Patrik.

„Jdeme se podívat dolů odkud to jde,” odvětil mu rozhodně Jarda.

„Tak to ses asi posral ne, jdi si tam sám.”

„Buď v klidu, vždyť je venku Honza, kterej nás upozorní, kdyby se Schiller blížil zpátky domů. Nemám pravdu Kali?”

„Jo Jarda má pravdu, kdyby se venku něco hnulo, tak nám hned Honza volá.”

„Hele já nevím kluci, moc se mi dolu nechce.”

„Fajn, tak si tady zůstaň stát na místě, ale my dva jdeme,“ ukončil diskusi Jarda, otočil se a spolu s Kalim vykročili směrem ke schodišti. Patrik se nervózně rozhlédl okolo sebe a udělal pár rychlých kroků směrem ke svým kamarádům.

„Kurva, to jdu raději s váma, než tu jenom čekat.“

Jarda s Kalim se na sebe usmáli, ale Patrikovou náhlou změnu názoru nechali bez komentáře. Sešli první polovinu rozvrzaných, dřevěných schodů a z malé plošiny, která tvořila mezipatro, si posvítili do chodby v přízemí. Nikde se nepohnulo ani smítko. Nebýt toho neustálého ťukání, panoval by v celém domě naprostý klid. Kluci v tichosti stáli a poslouchali. Zdálo se, že zvuk přichází z prostoru někde pod nimi. Opatrně pokračovali do přízemí a hned vedle schodů objevili ocelové dveře. Vypadaly staře a místo moderní vložky měly pouze velkou díru, do které se zasouval klíč. Působily však až podezřele udržovaným dojmem.

Ťukání přicházelo přímo zpoza nich. Jarda zkusil vzít za kliku a zatáhnout, ale nic se nestalo.

„Haló, je tam někdo?“ zakřičel zničehonic Patrik a kovový zvuk okamžitě utichl. Oba kamarádi na něj hodili tázavý pohled. „No co, musel jsem to zkusit.“

Všichni tři však zůstali stát jako přimražení, když se zpoza dveří ozval jiný zvuk. Zněl jako tlumený pokus o křik někoho, kdo má překrytá ústa roubíkem nebo kusem látky.

„Do prdele, slyšeli jste to?“

Jarda s Kalim jen zaraženě přikývnuli na souhlas. Patrik zkusil nahlédnout klíčovou dírkou, ale na druhé straně panovala tma. Tlumený křik se ozval znovu a tentokrát ho doprovázelo zběsilé mlácení kovu o kov.

Všem v mysli vyvstala stejná myšlenka, kterou se báli vyslovit nahlas.

„Myslíte, že tam ten magor někoho drží?“ prolomil Jarda ticho. Na jeho otázku však nikdo neodpověděl. Kali s Patrikem jen dál zírali na ocelové dveře. „Musíme zavolat policajty,“ pronesl nepřítomně Patrik.

„Jo a co jim asi tak řekneme? Že jsme se vloupali k někomu do baráku a slyšeli nějaký zvuky ze sklepa? Si budou myslet, že si z nich děláme srandu. Nehledě na to, že jsme mu to tady posprejovali,“ odpověděl mu podrážděně Kali.

„Jo, má pravdu. Nehodlám volat policajty, budeme z toho mít ještě průser my,“ připojil se Jarda.

Patrik jen bezmocně rozhodil rukama. „A co jako chcete dělat? Prohledat to tady, jestli nenajdeme klíč?“ dodal ironicky.

„No, to vlastně není tak blbej nápad. Navíc jsem teď koukal, kolik má náš live stream sledujících a od té doby, co jsme se dostali k těm dveřím, diváků rapidně přibývalo.“

„Si ze mě děláš srandu Kali. Tobě přeskočilo? Já se tady Schillerovi rozhodně nehodlám hrabat ve věcech, zvláště když si myslíme, že drží někoho zavřeného ve sklepech. A už vůbec ne jenom kvůli vyššímu počtu sledujících.“

Podíval se na Jardu a hledal u něj alespoň náznak nějaké podpory. Té se však nedočkal.

„Nikdo tě do ničeho nenutí. Můžeš se sebrat a jít domů, jestli seš bábovka. Ale my to tu jdeme prohledat a pokusit se najít ten klíč.“

„Fajn,“ odsekl uraženě Patrik a vyrazil do chodby. „Tak dělejte, ať to máme rychle z krku,“ dodal.

V přízemí se nacházela jen kuchyně na jedné straně a obývací na straně druhé. Naproti schodišti pak byla velká spíž, do které jen nakoukli, ale rovnou ji z hledání vyloučili a soustředili se na zbývající dvě místnosti.

Obývací pokoj byl větší, a tak si ho vzal na starost Jarda spolu s Patrikem, zatímco kuchyni prohledával osamocенý Kali. Byl s ní však rychle hotový. V celé místnosti byl takový bordel a hromady poházených věcí, že většina skříněk a šuplíků ani nešla otevřít, aby do nich mohl nahlédnout. Přidal se proto po několika minutách ke klukům, aby jim pomohl prohledat prostorný obývací, který jako jediná místnost v domě vypadal udržovaně a obývaně. Postupně prolezli všechny šuplíky, skřínky a poličky. Patrik se zkoušel podívat pod gauč,

Jarda hledal nějaké uvolněné parkety v podlaze a Kali skryté dutiny ve zdech. Nikde ale nenašli nic, co by se alespoň vzdáleně podobalo klíči, který potřebovali k otevření záhadných ocelových dveří.

„Co předsíň, tam nechává spousta lidí klíče,” nadnesl Patrik.

„Sakra, máš recht. Vždyť my doma taky necháváme klíče na háčku za dveřma,” pochválil ho Jarda.

Prošli kolem dveří do spíže, za jejímž rohem se nacházela předsíň a hlavní vstup do domu. Jarda dychtivě otevřel malou skříňku, která byla zavěšená na stěně, ale byla prázdná. Stejně jako kapsy pověšených bund a kabátů.

Kali zkusil vzít za kliku hlavních dveří a zjistit tak možnost případné únikové cesty, ale bylo zamčeno.

„Sakra,” pronesl potichu nasupeně. “Se zase budeme muset škrábat po tý zdi dolu.”

Kluci přemýšleli, kde by tak mohl být klíč schovaný. Z myšlenek je však vytrhl výstřel, který se ozval jen kousek od domu.

„Koukej odsud padat ty hajzle jeden!”

Hlas nepoznal ani jeden z nich, ale nemohl patřit nikomu jinému než Schillerovi.

„Kurva a jsme v prdeli. Dělejte, rychle nahoru a až zaleze do domu, tak zdrháme,” zašeptal Kali. Nikdo nic nenamítal.

Všichni tři se rychle vrátili do chodby, když v tom zaslechli rachotání klíčů v zámku. Nepřicházelo však směrem od hlavních vchodových dveří, nýbrž směrem od schodiště, ke kterému měli namířeno.

„Zadní vstup na zahradu,” napadlo Jardu.

„Kurva, co teď,” dodal Kali.

Pohled všech tří spočinul na dveřích spíže, do které bez rozmýšlení zalezli. Jakmile se ocitli ve tmě, nastražili uši a čekali, co se bude dít.

Jarda ukončil živý přenos a uklidil telefon do kapsy. Poté si klekl ke klíčové dírce, ale v šeru panujícím v chodbě nebyl schopen nic rozeznat.

Bylo slyšet štrachání a vzduchem se rozléval pach benzínu. Po chvíli se ozvalo hučení generátoru a v chodbě se konečně rozsvítilo světlo. Schiller do ní vešel z postranní odbočky před schodištěm. Vypadal našťvaně a něco si sám pro sebe nesrozumitelně drmolil. Na chvíli zmizel do obývacího pokoje, ale hned vzápětí se objevil zpět a šel přímo k plechovým dveřím. Rukou si sáhnul pod svetr a vylovil klíč, který měl pověšený na provázku okolo krku.

„Sakra,“ povzdechl si v duchu Jarda.

Tichým domem se neslo otáčení klíče a následné cvaknutí zámku. Dveře se zaúpěním otevřely. Soudě dle toho, s jakou námahou s nimi Schiller bojoval, se muselo jednat o nějaký masivní a bezpečnostní typ.

V hlavě se mu znovu rozezvonila myšlenka, zda opravdu někoho za těmi dveřmi drží. Odpověď na sebe nenechala příliš dlouho čekat. Schiller po schodech sestoupil do místnosti a jakmile se uvolnil výhled, Jarda spatřil železnou klec, ve které seděl neznámý muž. Ucuknul hlavou od klíčové dírky a zatáhl za ruku nejdříve Kaliho a poté Patrika, ať se podívají také.

V kapse mu zavibrovala smska od Honzy, že je v pořádku. Schiller prý střílel jen do vzduchu, aby ho vystrašil. Nakonec jim vzkázal ať jsou opatrní a jakmile budou moct, tak ať vypadnou a že na ně počká u podjezdu trati.

Schiller něco našťvaně povídal směrem k postavě v kleci, ale nebylo mu rozumět ani slovo. Poté dveře opět zavřel a odebral se po schodech do prvního patra.

„Zdrháme odtud. Dělejte,“ zavelel potichu Kali a opatrně otevřel dveře. Vykoukl na chodbu, rozhlédl se a poté vylezl z komory. Shora k jeho uším dolehl příval nadávek a než se stačil rozkoukat, slyšel Schillerovo dupání z vrchní části schodů. Na nic nečekal a rychle se protáhl do předsíně, ovšem kluci ho nenásledovali. Oba byli ztuhlí strachem a jedině, na co se zmohli, bylo zavření dveří do spíže.

Schiller se zuřivým funěním seběhl ze schodů a spolu s ním i další příval nadávek.

„Hajzlové zasraný, až vás dostanu do ruky,” hřímal majitel domu. Prohledal nejdříve kuchyni a poté obývací, ale nikde nikoho nenašel. Zastavil se v chodbě a našťavaně oddechoval.

Jarda se zadržným dechem sledoval Schillera klíčovou dírkou, když vtom se za ním ozvalo třískající se sklo. Patrik zavadil o jednu ze zavařovacích sklenic v regálu a ta se poroučela k zemi.

„Kurva,” vyjekl s leknutím. Podíval se klíčovou dírkou zpět do chodby a uviděl přibližujícího se Schillera, který si do ruky odněkud vzal kulovnici. Obličej měl celý rudý, jak v něm bublal vztek. Když došel až ke dveřím spíže, stáhl se Jarde reflexivně pryč od klíčové dírky dozadu do tmy k Patrikovi a oba napjatě čekali, co se bude dít.

Dveře se prudce otevřely a oba oslepilo světlo z chodby, které proniklo do místnosti okolo mohutné siluety.

„Co tady sakra chcete, hajzlové nevychovaný,” řval se na ně.

Patrik si málem cvrnknul strachy do trenek. Schiller byl i přes svůj důchodový věk pořádně urostlý chlap, ze kterého šel respekt.

„Nic pane, mysleli jsme si, že je to tu opuštěné,” zkusil to Jarde.

„Tak to jste si mysleli špatně.” Schiller poodstoupil od spíže a namířil kulovnici na mladíky krčící se u regálů. Snažil se ovládnout cukající koutky a potlačit touhu začít se smát. Měl v úmyslu jim dát lekci a trochu je postrašit. „Vstaňte,” přikázal a hlavní zbraně jim naznačil, aby vyšli ze spíže a přesunuli se do obývacího pokoje. Tam je nechal oba kleknout a dát si ruce za hlavu.

Kali to celé se zatajeným dechem sledoval z předsíně, kde se ukryl mezi pověšené kabáty. Otočil se a proplížil se do chodby, a poté až ke dveřím obývacího pokoje. Spatřil Schillera, jak zády k němu sedí v křesle a kulovnici má položenou přes stehna. Před ním klečeli Jarde s Patrikem s rukama za hlavou a žadonili, aby je nechal jít. Jejich batohy ležely pohozené v rohu a jejich obsah se válel po zemi. Stařec jim nejspíš batohy prohledal, aby zjistil, zda to nejsou zloději.

Tohle si nemohl nechat ujít. Vytáhnul telefon a celou scénu si nahrál do krátkého videa. Jeho škodolibost to prostě nemohla nechat být. Až se odsud dostane, pověsí to na internet a bude se bavit tím, jak se jím směje celá škola.

„Pusťte nás, my nikomu nic neřekneme,” prosil Patrik.

Schiller se rozesmál, až se rozkašlal. “Tak vy se mi vkradete do baráku, uděláte mi tu bordel a nebudete nikomu nic povídat. Já nevím, ale tím byste se asi neměli nikde chlubit a spíš byste měli prosit vy mě, abych nikomu nic neříkal a nezavolał policajty,” dodal chladným hlasem.

Místností se zničehonic rozlehl hlasitý výstřel. Jarda padl na zem a instinktivně si zakryl hlavu. Zkoušel řvát na Patrika, jestli je v pořádku, ale v uších mu pískalo tak, že neslyšel vlastního slova. Ucítíl, jak ho zezadu popadla něčí ruka a přetočila ho na záda. Stále si kryl hlavu mezi ruce, ale když se chvíli nic nedělo, vystrčil ji z úkrytu. K jeho překvapení nad ním stál Kali s pistolí v ruce a podával mu ruku, zatímco Schiller seděl omráčený v křesle. Pohlédl na Patrika a oddechl si, měl sice vyděšený výraz a na kalhotách se mu v oblasti rozkroku šířil mokrý flek, ale byl v pořádku.

Pískot v Jardových uších pomalu ustával a slabě k němu doléhal Kaliho hlas.

„Pojď mi pomoci najít něco, čím ho svážem,” řval Kali, který evidentně také nic neslyšel.

Jarda pokýval hlavou, ale nejdříve se sklonil k Patrikovi, který už ležel na zádech a rozkoukával se kolem sebe. Pomohl mu na nohy a poté začal prohledávat místnost, zda nenajde kus provazu nebo něco podobného.

„Dobrý mám, tohle by mělo stačit,” zahulákal Kali. Jakmile mu došlo, že opět slyší, tak hlas ztišil. V ruce držel balíček elektrikářských pásků a hned kývnul na Jardu, aby mu šel pomoci. Každý připnul Schillerovi jednu ruku k područce křesla a poté mu několika páskami spoutali nohy k sobě.

„Kluci, to už zašlo moc daleko. Měli bychom odtud vypadnout a zavolat policajty,” ozval se Patrik.

„Tebe snad nezajímá, koho drží za těma ocelovejma dveřma? Mě teda jo a myslím, že tady Jardu taky. Klidně si sbal věci a utíkej domu pohcánku, ale

máme tady Schillera spoutanýho. Co by nám asi tak mohl udělat,” odsekl mu posměšně Kali a divoce přitom máchal rukou, ve které držel pistoli.

„Co měl vůbec znamenat ten výstřel? A kde jsi vzal tu bouchačku?” vložil se mezi ně Jarda.

Kali se najednou přestal tak naparovat. „Štípнул jsem jí fotrovi z trezoru.” Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval méně arogantním tónem. „No a ten výstřel. Prostě jsem sní Schillera praštil po hlavě a omylem jsem zmáčknul spoušť. Nechal jsem si jí odjištěnou, kdyby se třeba otočil.”

„To bys ho jako fakt střelil?”

„Nevím. Kdybych musel.”

„Ty seš fakt zasařený magor,” spustil na něj Patrik, ale pak si sedl zpátky na zem a začal natahovat. Kali mezitím sebral kulovnici Schillera a podal ji Jardovi.

„Víš, jak se s tím zachází?”

„Párkrát jsem byl s otcem na střelnici.”

„Super, takže by sis neměl ublížit,” usmál se Kali a zpod svetru Schillera vylovil klíč na provázku. „Tak jo kluci, pohlíďte ho a já skočím mrknout, koho to tam schovává.”

Jarda souhlasil, zatímco Patrik stále seděl na zemi a nepřítomně zíral do zdi.

Kali si uklidil zbraň do pouzdra na opasku, rychle proběhl chodbou a strčil klíč do zámku. Zhluboka se nadechl a s námahou dveře otevřel. Zůstal s vytřeštěnými očima stát mezi futry. Za nimi se nacházela sterilně bílá místnost bez oken. Jedinými věcmi v ní byl dřevěný pracovní stůl a velká železná klec. Z jejích útrob na Kaliho hleděl holohlavý muž, který nehybně stál v jejím středu. Byl vysoký, vyhublý až na kost a na sobě měl pouze černé plátěné kalhoty. Ve tváři měl něco, co Kaliho znervózňovalo tak, že nebyl schopen udělat jediný krok směrem k němu.

Muž na něj upřeně zíral očima černýma jako uhel, aniž by se v jeho tváři pohnul jediný sval, skoro jako by ho chtěl uhranout pohledem. Kali měl pocit, že světlo v místnosti začalo slábnout a náhle se cítil malátný a ospalý. Zem se mu

pod nohama vlnila a jeho nenapadlo nic lepšího než si vrazit pořádnou facku, aby se trochu probral.

Pomohlo to, únava a malátnost byly pryč. Muž v kleci na něj stále upřeně hleděl a až nyní si Kali všiml, že má zašitou pusou. Zničehonic ho přepadl takový strach, že se beze slova otočil a utíkal zpátky do obývacího pokoje. Jarda s Patrikem na něj překvapeně hleděli a čekali, než se vydýchá.

„Cos tam viděl?” zeptal se Jarda, ale než mu stihl Kali odpovědět, začal se Schiller probírat z bezvědomí.

„Ty hajzle jeden,” vrhnul se k němu Kali, ale Jarda stihl včas zakročit a zastavit ho.

„Ten magor tady drží chlapa v kleci jako nějaký podělaný zvíře!” řval Kali a snažil se mu vytrhnout.

„Uklidni se sakra!”

Kali sebou konečně přestal cloumat a Jarda proto povolil sevření. Společně přešli k Schillerovi, který mezitím nabil plného vědomí a nervózně těkal očima z jednoho na druhého.

„Měli bychom hned zavolat fízly. Teď už je rozhodně nějaká posprejovaná zed' nebude zajímat,” řekl Kali a vytáhl z kapsy mobilní telefon.

„Počkejte,” pravil vyčerpaně Schiller. „Možná byste měli vědět, že to, proč ho držím pod zámkem, má svůj důvod. Chápu, že jste o mě určitě slyšeli spoustu věcí, ale jsou to všechno lži. Nikdy jsem nikoho nezabil. A už vůbec ne svoji ženu a děti.”

„A proč bychom vám jako měli věřit?” opáčil jedovatě Jarda.

„Možná by ses měl nejdřív zeptat svého kamaráda, proč z té místnosti tak rychle utekl. Třeba si mě pak budeš chtít vyslechnout.”

Jarda otočil hlavu na Kaliho.

„O čem to mluví?”

„Kámo, je tam chlap v kleci a podle mě je nějaký divnej,” začal roztřeseným hlasem. „Nevim jak to popsat, ale něco s ním není v pořádku. Navíc mu ten

magor zašil pusu. Měli bychom zavolat policajty, ať to vyřešej oni. Já mu tu klec otevírat nebudu. Třeba ho tam fakt drží z nějakýho dobrýho důvodu, co ty víš.”

Schiller jen příkyvoval.

„Tvůj kamarád má pravdu.”

Jardovi se na tváři objevil zamyšlený výraz.

„Kdo je ten člověk, kterého tam držíte?”

„No...,” začal Schiller váhavě. „Vím, že bude těžké něco takového přijmout, ale v první řadě je nutné pochopit, že věc v té kleci nemá s člověkem nic společného.”

Jarda si posměšně odfrkl. „Jo jasně,” dodal ironicky, ale Schillera to nechalo chladným. Jeho výraz naznačoval, že už se ponořil někam hluboko do svých vzpomínek či fantazií.

„Už je to skoro 40 let, ale nikdy na ten večer, kdy jsem se sním poprvé setkal, nezapomenu,” pokračoval Schiller. „Ten rok byl hodně deštivý podzim. Celý den jen pršelo a foukal příšerný vítr. Naše rodina už se chystala do postele, když vtom ten hajzl zabušil na naše dveře. Nikdy jsem neměl dopustit, aby mu šla Marie otevřít.” Oči se mu zalily slzami a oba kluci na sebe zaskočeně pohlédli. „Nevypadal jako pobuda. Prostě jen člověk, co se ztratil v lese a hledal cestu zpátky do města. Nabídl jsem mu přístřeší na noc a ráno jsem ho chtěl odvést do města.”

Lítostivý výraz na jeho tváři se vytratil a přešel ve vztek. „Kdybych věděl, co je zač, tak bych ho nechal venku,” dodal a pohlédl na Jardu a opět mu začaly téct slzy. „Vzal mi Marii i obě moje děti.”

„Takže tvrdíte, že je ten muž zavraždil?” zeptal se Jarda ironicky.

„Nezabil je přímo on. Víte on sám se prý fyzickému násilí víceméně vyhýbá. Ale přinutil je, aby si vzali život sami. A mě nechal spoutanýho, abych se na to všechno díval a trpěl.”

„Vždyť tomu chlapovi je tak nanejvýš třicet, myslíte si, že jsme úplně blbý nebo co? Přestaňte nás krmit takovejma sračkama,” vykřikl rozrušeně Kali.

„Sakra to vůbec nic nechápete?!“ obořil se na ně Schiller. „Měli byste mě dobře poslouchat, může vám to zachránit život! A nejen vám!“ řval na ně stařec, ale zničehonic se zarazil. „Kde je ten třetí kluk, co tu byl s váma?“

Oba chlapci se zmateně rozhlédli okolo sebe. Jejich kamarád, který tu ještě před chvílí seděl na zemi a nepřítomně zíral před sebe, se kolem nich zcela nehlučně vyplížil někam pryč.

„Patriku?“ zařval Kali. Na nic nečekal a vyběhl na chodbu. Zahlédl ho, jak stojí přímo před klecí s klíčem v ruce. Byl to ten samý klíč, kterým předtím otevřel dveře do místnosti. Musel mu ho nepozorovaně vzít, když poslouchal Schillerův příběh. Rozběhl se k němu a řval na něj ve snaze ho zastavit, ale zcela bez úspěchu. Jako by ho Patrik neslyšel.

V momentě, kdy zasunul klíč do zámku klece, zbývala Kalimu jediná možnost, jak upoutat jeho pozornost. Vytáhl z pouzdra zbraň a vystřelil do vzduchu.

Tentokrát byl na ohlušující ránu připraven a nezaskočila ho tak, jako poprvé. V uších mu sice hlasitě pískalo, ale jeho poslední zoufalý nápad evidentně zabral. Patrik se otočil čelem k němu a zmateně na něj hleděl.

Muž z klece mezitím v mžiku protáhl ruku skrz mříže, otočil klíčem a otevřel si dveře od klece sám.

Kali namířil zbraň směrem na Patrika a rukou mu naznačoval, aby uhnul do strany. Ten na něj však dál jen nechápavě zíral a nepohnul se ani o milimetr.

Holohlavý muž se přemístil přímo za Patrika, který jako by jeho blízkost vůbec necítil. Ze stolu popadl malý nůž a rozřízl si švy, které mu držely rty u sebe. Vydal ze sebe vysoký pištivý zvuk, který Kalimu málem protrhl ušní bubínky, a postupně přešel v hluboký hrdelní řev. Když skončil, pošeptal něco Patrikovi do ucha a zabodl pohled přímo do Kaliho. Na tváři se mu usadil pobavený výraz s širokým úsměvem, který odhaloval špičaté zvířecí tesáky.

Patrik se začal rozhlížet okolo sebe a prozkoumávat jednotlivé šuplíky stolu. Kali na něj zkoušel řvát, ale oči jeho kamaráda vypadaly naprosto nepřítomně.

Patrik v jednom z šuplíků objevil nůžky a zkoumavě si je prohlížel. Poté konečně zvedl oči a podíval se na Kaliho s provinilým výrazem.

„Ne, nedělej to...”

Patrikova ruka sebou několikrát trhla vzhůru a s každým trhnutím se mu hrot nůžek zabořil do krku. Z ran se okamžitě začala valit krev. Klesl na kolena a nůžky mu vypadly z ruky na podlahu. Nechápatě pohlédl na ruce od krve a pak se zhroutil na podlahu.

Kali na nic nečekal a vyprázdnil směrem, kde muž stál, celý zásobník.

„Nesmíš dopustit, aby se ta věc dostala ven,” naléhal na mladíka Schiller s vyděšeným výrazem v očích. „Dostane se ti do hlavy a donutí tě udělat hrozné věci.”

„Pokud mluvíte pravdu, tak jak je možné, že vám se do hlavy nedostal?” zajímal se Jarda.

„Ne, že by to nezkoušel, chlapče. Ale tím, že mě nechal přihlížet utrpení vlastní rodiny, ve mně zbyl jen vztek a nenávisť. Dokud jsem ho nedostal, byla ze mě prázdná lidská schránka bez jakékoliv další emoce. Žádná láska nebo strach. A strach je to, co on využívá nejvíc.”

„A proč jste ho tedy rovnou nezabil?”

Z chodby se ozval řev Kaliho následovaný řadou výstřelů. Stařec vzhlédl z křesla k Jardovi s odevzdaným výrazem. Věděl, že se jeho konec blíží.

„Snažil jsem se ho zabít všemi různými způsoby, ale nic nefungovalo. Pokaždé znovu ožil. Proto jsem ho zamknul do té klece. Nesmíš ho nechat, aby na tebe promluvil nebo ti něco pošeptal. Za žádnou cenu!” naléhal Schiller.

„Proto ta zašitá pusa,” povídal si pro sebe Jarda.

Do pokoje se vrátil Kali s pyšným výrazem na tváři.

„Dostal jsem ho!” dodal vítězoslavně. Stařík si v křesle posměšně odfrkl.

„Měli bychom ho rozvázat,” prohodil Jarda směrem ke Kalimu. Ten se dlouze zamyslel a pak souhlasně přikývl. Z bedničky s náradím vytáhl nůž a osvobodil starce ze zajetí křesla.

„Ale zbraň mu nedávej. Pořád mu nevěřim.”

Společně pak všichni tři vyšli zpátky na chodbu.

„Co to kurva...“ ztuhlul Kali a nevěřicně zíral do místnosti s klecí.

„Přísahám, že jsem do toho hajzla vysázel celej zásobník.“

V místnosti leželo pouze Patrikovo cukající se tělo s rozlévajícím se kaluží rudé krve. Po holohlavém muži nebylo nikde ani stopy.

Kali rychle vyrazil směrem k otevřeným dveřím s pistolí namířenou před sebe. Zkontroloval postranní chodbu vedoucí ke dveřím z domu a požádal Jardu, ať hlídá schody z prvního patra. Pak opatrně vstoupil do místnosti s klecí, celou ji ode dveří prohlédl a otočil se zpět na Jardu se Schillerem.

„Nikde nic, to nechápu,“ dodal a ruka se zbraní mu klesla k pasu.

Vyděšené výrazy upřené jeho směrem však naznačovaly, že je něco špatně. Jarda nechápal, jak je něco takového možné, ale jakmile se Kali otočil směrem k nim, objevila se za ním silueta muže visícího ze stropu, jako by byl nějaký netopýr. Oba je to se Schillerem tak zaskočilo, že se nezmohli ani na jediné varovné slovo směrem ke Kalimu.

Muž mu něžně přiložil rty k pravému uchu a něco neslyšně šeptal. Čím déle šeptal, tím více se v očích jeho oběti šířila temnota jako inkoustová skvrna, dokud nebyly celé temně černé.

Jardu přemohl strach a nohy i ruce s kulovnicí se mu roztráslly. V kapse mu zavibroval telefon a on se málem počůral, jak se lekl.

Kali zvedl pistoli do vzduchu a přiložil si ji přímo pod bradu. Ve tváři měl nepřítomný výraz a oči temné jako nejhlubší noc. Připomínal loutku bez života, která je odkázaná na svého vodiče.

V domě bylo tíživé a dusivé ticho. Ve vzduchu bylo cítit očekávání toho, co se stane.

Chodbou se rozezněl výstřel a Kaliho hlava prudce škubla směrem nahoru a dozadu. Klesl na kolena a pak upadl obličejem na podlahu. Vršek jeho hlavy Jardovi připomínal rozpáranou konzervu od rajčatového pyré. Zvedl se mu žaludek, ale přemohl se a veškerou svou pozornost zaměřil na holohlavého

muže, který mezitím seskočil ze stropu, postavil se mezi futra a vítězoslavně se usmíval.

Prásk. Zasáhl ho přímo do prsou. Jarda překvapeně zíral na kulovnici, protože její zpětný ráz ho málem povalil na zem.

Schiller využil jeho zaváhání. Přiskočil k němu a kulovnici mu bez rozmýšlení jednou rukou vytrhnul, zatímco druhou rukou jej strčil přes svou nastavenou nohu až Jarda přistál na zádech. Vyděšeně vzhlédl ke starci, který třímal v rukou zbraň a mířil na něj. Přebil kulovnici a z díry po straně vyletěla prázdná nábojnice. Pak mu rukou naznačil, aby se zvedl a utekl odsud pryč. Něco na něj při tom řval, ale po výstřelu Jarda nic neslyšel. Jen hlasité pískání a hukot. Schiller se otočil a odkráčel směrem k ležícímu muži.

Na nic nečekal a proběhl kolem komory, ve které se předtím schovávali, směrem k hlavnímu vchodu do domu. Vzal za kliku a hned mu došlo, že to dnes již jednou zkoušeli.

Zamčeno. Otočil se a utíkal zpět do chodby v naději, že se mu podaří vyběhnout zadním vchodem. Cesta k němu však vedla okolo místnosti s klecí, kde mezi futry stál Schiller s kulovnicí. Jakmile za sebou uslyšel kroky, otočil hlavu a podíval se přes rameno. Trvalo to jen zlomek vteřiny, ale stačilo to k tomu, aby se holohlavý muž vymrštil zpět na nohy a proklouzl kolem namířené zbraně až ke starci. Rukama chytil jeho hlavu a zašeptal mu něco do ucha. Schiller se okamžitě přestal bránit. Pak se točil na Jardu a zůstal poslušně stát.

Jarda zastavil uprostřed chodby a bylo mu jasné, že po Schillerovi je další na řadě. Neměl žádnou šanci na to odsud uniknout.

Holohlavý muž se na něj škodolibě usmál a započal své bizarní loutkové představení, jehož hlavní hvězdou byl nyní starý muž s kulovnicí v ruce.

Jarda rozhodně nechtěl být divákem, ale jeho tělo ho vůbec neposlouchalo. Pak si periferním viděním všiml v obývacím něčeho, co znovu rozvířilo jeho myšlenky a vlilo mu alespoň malou naději do žil.

„Jasně,” proběhlo mu hlavou. Zároveň sám sobě poděkoval, že při hodinách literatury dával pozor. Přemohl své neposlušné tělo a vrhl se do obývacího

pokoje. Koutkem oka zahlédl, jak muž znovu přiložil Schillerovi rty k uchu. Nejspíše se rozhodl rozehrát své představení i bez přítomnosti publika.

Jarda popadl ze stolu svíčku se zapalovačem a okamžitě ji zapálil. Neustále se při tom ohlížel přes rameno a čekal, kdy přijde výstřel. Těch pár vteřin, než se knot pořádně rozhořel a začal svíčku tavit, mu připadalo jako celá věčnost.

„Konečně,“ zaradoval se a naklonil hlavu na stranu, zatímco ruku se svíčkou zvedl nad sebe a otočil ji tak, aby vosk skapával přímo do jeho ucha. Při první kapce ucukl hlavou a sykl bolestí, ale musel vydržet, pokud chtěl mít alespoň nějakou šanci na přežití. Další kapky už téměř necítil a po chvilce tak celý proces zopakoval i s druhým uchem.

Jakmile odložil svíčku zpět na stůl, zahlédl v chodbě zablesknutí doprovázené tlumeným zvukem výstřelu. Vosk tedy nefungoval stoprocentně, ale vzhledem k tomu, jak slabý se mu výstřel zdál a v porovnání s tím, jaký randál nadělala obyčejná pistole, by měl stačit. Vzpomněl si na to, že mu před chvílí vibroval telefon.

„Honza,“ proběhlo mu hlavou. Vytáhl mobil z kapsy a skutečně na displeji svítilo Honzovo jméno.

Tak co, jak to s váma vypadá?

Rychle začal vyťukávat odpověď, když vtom mu na rameno dopadla ruka. Upustil telefon na zem a uskočil dozadu. Zátylkem se při tom udeřil o hranu poličky a před očima se mu na chvíli zatmělo. Celá místnost se s ním roztočila, až ztratil rovnováhu a klesl na jedno koleno. Rukama hledal, čeho by se mohl zachytit, aby nespadol na zem, ale nenašel nic. Musel se opřít o zem i rukama a počkat, než se mu zase zaostří vidění. Pak pomalu vzhlédl.

Holohlavý muž stál přímo před ním a jen se na něj škodolibě zubil. Jarda se opět postavil a rozhodl se mu čelit. Mohl jen doufat, že jeho voskové ucpávky budou fungovat a zachrání mu život.

Po všem, co dnes viděl, necítil žádný strach. Popravdě necítil vůbec nic. Připadalo mu to zvláštní, ale tváří v tvář možné smrti byl naprosto klidný.

Holohlavý muž ho popadl za ramena a přitáhl si jej k sobě bez jakékoliv známky odporu. Teplý dech Jardovi dopadl na tvář a podle pohybu svalů v obličejí poznal, že se mu muž snaží něco říct.

„Výborně, funguje to,“ pomyslel si, protože neslyšel ani hlásku.

Muž ještě chvíli pokračoval, poté se od něj odtáhl a zatřásl s ním. Na tváři se mu usídlil zmatený a nechápavý výraz. Doširoka otevřel ústa plná ostrých špinavých tesáků. Brada mu klesla nepřírozeně nízko, skoro jako kdyby si vymknul čelist z pantů.

Jediné, co Jarda zaznamenal, byl prudký příval zatuchlého dechu, který ho udeřil do obličejí. Vosk fungoval.

Doširoka rozevřená ústa se neustále rozevírala. Vycházel z nich pronikavý zápach tlejícího masa a Jardovi připadalo, jako by k němu temnota z jejich útroh natahovala ruce. Bylo to přímo hypnotické, a aniž si to uvědomil, podvědomě udělal krok směrem k prázdnotě uvnitř.

Telefon u nohy mu zavibroval, a to ho okamžitě vytrhlo z transu. Sehnul se pro něj a na displeji opět svítilo Honzovo jméno. V tu chvíli ucítil, jak mu na temeno hlavy dopadl nějaký předmět a ztratil vědomí.

Když se probрал, byl v místnosti úplně sám a děsně ho bolela hlava. Několik minut mu trvalo, než si dal vzpomínky dohromady a došlo mu kde je a jak se tu ocítl. Rukou si sáhl na bolavé temeno a nahmatl chomáč vlasů splených krví. Musel dostat pořádnou ránu.

Kousek od něj se na zemi povaloval jeho mobilní telefon.

„Honza,“ vykřikl a náhle se vylekal, protože neslyšel svůj hlas. Až poté mu došlo, že si zalil uši voskem.

Rychle sáhl po přístroji, ale na displeji nesvítila žádná nepřečtená zpráva. Matně si vzpomínal, že než ztratil vědomí, přišla mu zpráva od Honzy. Proklik

se tedy do smsek a nevěřičně na telefon zíral. Poslední zpráva totiž nebyla na straně přijatých, ale odeslaných.

Počkej na nás, už jsme na cestě k tobě.

„Kurva.”

Okamžitě zkoušel vytočit Honzovo číslo a díval se na displej, na kterém ovšem zůstal pouze nápis *vytáčení*. Vzápětí mu telefon zavibrováním oznámil, že je baterie vybitá a vypnul se.

Projel jím záchvěv strachu. Opatrně se postavil na nohy, neboť se mu ještě trochu točila hlava a dopotácel se do předsíně. Ohlédl se směrem k místnosti, kde objevili holohlavého muže a kde by měla ležet 3 nehybná těla. Kaliho, Patrika a Schillera, ale nebylo tam ani jediné. Jen krvavé stříkance na zdech a rudá zaschlá louže na podlaze. Pak si vzpomněl na nepřírozeně roztažená ústa, která se ho snažila vtáhnout do sebe a na nechutný zápach shnilého a rozkládajícího se masa, který z nich vycházel. Opřel se rukou o stěnu a málem se pozvracel.

„To přece nemůže být pravda,” pomyslel si. Vrátil se do obýváku, sbalil svůj i Patrikův batoh a zadním vchodem vyběhl z domu.

Venku se pomalu šerilo a den se chýlil ke svému konci. Celý les se zahaloval do jemného mlžného oparu.

Bylo jasné, že pokud chce mít šanci dorazit do města ještě za světla, musí si pořádně pospíšit. Letmo se ohlédl přes rameno a dal se do běhu. Sráz, do kterého předtím s námahou šplhali, sjel po zadku za pár vteřin a poté utíkal, dokud ho nepálily stehenní svaly. Opřel se o strom, aby se mohl vydýchat a vyklepat při tom nohy, do kterých ho braly křeče a pak se alespoň pomalou chůzí vydal směrem k městu.

Cesta, která by mu normálně zabrala méně jak patnáct minut, díky bolavým svalům trvala dvakrát tak dlouhou dobu. Když se konečně vynořil z lesa, spatřil

v dálce siluetu železniční trati. Podchod, u kterého na ně měl čekat Honza, se však skoro celý topil ve tmě.

„Honzo,“ zařval do ticha. Pak mu došlo, že by jeho volání zpět díky voskovým ucpávkám stejně neslyšel a nechal toho.

Čím více se ke starému podchodu blížil, tím víc se mu nervozita a strach šířily tělem. Navíc jediné, co před sebou díky zbytku denního světla viděl, byla jen hustá a neprostupná mlha.

Na zábradlí, které nad podchodem vedlo souběžně s tratí, si všiml uvázaného lana. Dříve, než se stihl zamyslet nad tím, co by na něm mohlo viset, narazil do něčeho ramenem. Lekl se a uskočil stranou. Okamžitě mu v mysli vyvstal ten nejčernější scénář. Natáhl ruce před sebe a začal šátrat v mlze kolem sebe, dokud nenarazil na to, co hledal.

Jeho zlá předtucha se naplnila. V ruce držel nohu s botou, kterou bezpečně poznával. Byla to Honzova bota.

Do očí mu vytryskly slzy, protože doufal, že se alespoň Honza zachránil. Býval jeho vzorem, ke kterému vzhlížel a teď se tady nehybně houpal na laně. Musel mít však stoprocentní jistotu, a tak se po ochranném valu vyškrábal k trati a došel k zábradlí. Vší silou tahal za provaz, dokud se u zábradlí neobjevila Honzova hlava. S úlekem lano zase pustil a sledoval, jak se pod ním tělo divoce rozhoupalo.

Posadil se na zadek a dal se do pláče. Byl už skoro zpátky ve městě, zpátky v bezpečí nebo v to alespoň doufal.

Utřel si slzy. Jediné, po čem teď toužil, bylo obejmout rodiče a říct jim, co se stalo. I když mu bylo jasné, že mu nikdo neuvěří, musel se toho otřesného zážitku zbavit a s někým se o něj podělit.

Postavil se zpátky na nohy a hledal po kapsách papírové kapesníky, ale všechny měl prázdné. Vtom se zarazil. Klíče od domova, měl je určitě v kapse. Shodil ze zad batoh a prolezl všechny kapsy, ale ani tam nebyly. Stejně tak, jako jeho peněženka. Neslyšně si zanádal a vysypal celý obsah batohu na zem, ale to, co tam hledal, nenašel.

„Vzal mi Marii i obě moje děti. A mě nechal spoutanýho, abych se na to všechno díval a trpěl,” vzpomněl si na Schillerova slova. Vylezl na zábradlí a posadil se na něj. Zamyšleně zíral do tmy pod sebou, která mu nabízela vysvobození z tohoto utrpení.

Najednou už se mu vracet zpátky domů nechtělo. Hlavou mu proběhl celý dnešní den, a pak se ochotně odevzdal temnotě pod sebou.

Strom z kostí

Temná chladná noc, Měsíc tiše svítí
na cestu, kde kráčí tajemný muž se sítí.
Na hlavě kápi a v ruce kosu,
není mu vidět na špičku nosu.

Smrtkou však není, to jen dnes je Halloween,
řekl si: „Takhle ty děti bezpečně odloudím.“
Jak pravil, tak bylo. Pět dětí teď vleče,
dočkat se nemůže, až z kůže je svleče.

S cizími lidmi nikdy se nebav,
maminka říkala, však Pět'a byl zvědav,
kdyby ji poslechl, teď pokojně by spal,
však v síti je chycen, čeká, co bude dál.

Kladivo dopadlo na hlavu hřebu,
pronikl dlaní za bolestného řevu.
Nikdo však neslyší nářek a pláč,
dítěte, jež mrzačí úchylný sráč.

Jen poslední část už je potřeba vložit,
aby toto monstrum mohlo nadobro ožít.
Duši svou odevzdat a sám se stát stromem,
žít navěky bude, vždy probudí se s hromem.

Jak krásné dílo na pohled, lahodící jeho oku,
však co z něj jen zbude, až přijde podzimní část roku.

Maso z něj opadá, jak suché barevné listí,
strom z kostí pak pohledem bude mučit lid místní.

Strom tvořen pouze kostmi z útroh lesa na město hledí,
že kdysi býval člověkem, to už dnes lidé sotva vědí.
Jen nehybně stojí, však za bouří toulá se bosý,
 pryč z postelí děti s sebou do lesa si nosí.

Další chlapec snažně prosí, nařiká a strachy pláče,
strom však beze slova dál po své cestě skáče.
Na palouku blízko skládce zvěř se sbíhá, trhá chlapce,
z jeho kostí nové větve strom mít bude, však jen krátce.

Neb otcové děti odvahu v sobě našli,
z postelí zvedli se a do lesa zašli.
V rukou louče, sekery, pily,
zachránit děti, jež naživu zbyly.

Rozhodnutí zaútočit, monstrum navždy zničit musí,
bílé kosti bez masa, na pohled každému z nich se hnuší.
Křik a světlo, teplo ohně, hřeje strom jímž dávno není,
strom z kostí však dobře ví, že neupadne v zapomnění.

Dopis

Má milovaná vnoučata, dnes je vám na den přesně třináct let, a proto držíte v ruce tento dopis, který můj nejlepší přítel bedlivě střežil ode dne vašeho narození. Já zde s vámi nemohu setrvat, neboť se mé sté narozeniny kvapem blíží a v den jejich oslavy budu nucen odejít a vyrovnat tak svůj dávný dluh. Neplačte pro mne, měl jsem dlouhý a báječný život. A kdo ví, možná se ještě někdy shledáme.

Příběh, který vám chci vyprávět, se odehrál již před mnoha lety, v období po druhé světové válce. Jak jistě víte, naše rodina pochází z malé horské vesnice Žvikov. Však také na pozemku, kde nyní máme chatu, dříve stával můj rodný dům, ve kterém bohužel zub času nadobro zanechal svůj otisk a já byl nucen jej zbourat. Své děti jsem nikdy nepřesvědčil, aby tam jezdily rády. Z celého srdce však doufám, že vás se mi přesvědčit podaří. Vaše mysl je totiž ještě mladá a stále otevřená jen těžce uvěřitelným příběhům a myšlenkám, jež dospělí nechápou nebo pochopit ani nechtějí. Protože jen pokud mému vyprávění opravdu uvěříte, budeme se moci znovu setkat.

Psal se rok 1950. Druhá světová válka za sebou zanechala nenapravitelné šrámy v našich životech, ale čas všechna trápení pomalu odvál a život ve vesnici se vracel do předválečného stavu. Ovšem jen do doby, než se představitelé našeho státu rozhodli začít drancovat okolní lesy a vyslali do nich stovky dřevorubců s pilami a sekerami. Mnohokrát jsme je varovali, ale oni stejně začali nemilosrdně ukrajovat z přírody její bohatství, a to nejen ve formě stromů, ale také ostatních rostlin a zvířat. Cokoliv jim přišlo pod ruku, to buď zničili, nebo zabili. Nemohli se tedy divit, že si příroda nenechala takové zacházení jen tak líbit. A tak když v lese zmizeli první z jejich řad, strachy bez sebe na nějakou chvíli se svou prací přestali. Ovšem peníze jsou mocnou zbraní v rukách těch, kteří jich mají dostatek, a proto se po vyjednání nových finančních

podmínek dřevorubci vrátili ke své práci. To, že se několik z nich každý den z lesa nevrátilo, začali brát jako riziko svého povolání, za které byli dostatečně dobře zaplacení a mohli tak zabezpečit své rodiny během své nepřítomnosti.

Bohužel se po nějakém čase ztratilo i pár lidí z naší vesnice, kteří si u dřevorubců začali přivydělávat, a my začali být také neklidní. Museli jsme něco udělat, protože jsme cítili, že celá tato situace nemůže dopadnout dobře. Proto jsme sestavili skupinu dobrovolníků, kteří se s puškami a psy vydali prozkoumat okolní lesy. A jedním z těchto odvážlivců jsem byl samozřejmě i já.

Několik dní jsme pročesávali okolí a pronikali stále hlouběji do útrob lesa. A každým dnem jsme se museli dělit na menší a menší skupinky, abychom zvládli prozkoumat ještě větší plochu, až jsme nakonec každý zůstali pouze v doprovodu svých psů. Bohužel kvůli tomu nemám pro zbytek svého příběhu žádného svědka, který by potvrdil jeho pravost. Doufám však, že vaše mysl zůstala otevřená a mé vyprávění nezavrhnete tak, jako to učinily mé děti, u kterých jsem udělal chybu a počkal až do jejich plnoletosti. Nesmírně mě mrzí, že na mě od té doby pohlížely jako na starého blázna, který nemá všech pět pohromadě, a styk se mnou omezily pouze na nejnnutnější návštěvy během svátků.

Ale zpátky k vyprávění. Šestý den mne cesta zavedla do tajemné oblasti mokřadů, kam sluneční světlo pronikalo skrze husté koruny stromů jen vzácně a o kterých jsem jakživ od nikoho ve vesnici neslyšel. Musím se vám přiznat, že jsem byl strachy celý bez sebe a ke každému dalšímu kroku se přemlouval. Ale něco mi našeptávalo, abych šel stále dál a dál. A tak jsem šel. Nevím jak dlouho, ale po nějaké době jsem se ocitl na břehu úzké říčky, která vytékala z malého jezírka, a na jehož okraji stál starý zlomený strom s korunou ponořenou v hlubinách jeho ledové vody. A přímo pod stromem psi objevili bezmocnou srnku chycenou v pytlácké pasti. Železné čelisti jí poranily zadní nohu a ona se bezúspěšně snažila vysmeknout a uvolnit ze sevření. Zranění naštěstí na pohled nevypadalo nijak fatálně, a proto jsem se rozhodl ji vysvobodit, místo toho, abych její trápení ukončil. Opatrně jsem ji nechal očichat mou ruku a pomalu se

pohyboval směrem k ní. K mému překvapení nebyla srnka plachá a po chvílce mě nechala přiblížit se, abych si mohl lépe prohlédnout past a najít řešení, jak nohu vysvobodit. Nenapadlo mě nic lepšího, než popadnout dvě uschlé větve a pokusit se odtlačit čelisti od sebe. Šlo to opravdu těžce, ale na malou chvílku se mi podařilo dostat je od sebe natolik, aby mohla srnka nohu vysmeknout ven. Ani jsem se nenadál a začala uhánět pryč mezi stromy, kde se mi téměř okamžitě ztratila z dohledu.

Vyčerpáním bych v tu chvíli nejspíše raději padl do trávy, ale moji psi začali být neklidní. Běhali kolem a štěkali do všech stran, jako by okolo nás něco kroužilo. Celý prostor rázem ještě více potemněl, jako by stromy stáhly své koruny ještě více k sobě a nechtěly ke mně propustit jediný paprsek světla. Lhal bych, kdybych tvrdil, že jsem se nebál. Bylo to přesně naopak, celé tělo se mi strachy třásl. Se zatajeným dechem jsem pozoroval okolí, ale nikde jsem neobjevil jedinou známku toho, že by se mezi stromy něco hýbalo nebo ukrývalo. A pak to přišlo jako blesk z čistého nebe. Otočil jsem se a na protějším okraji říčky stálo zvláštní stvoření s jelením parožím na hlavě. Dnes již dávno vím, že jím byl sám Pán lesa, starý keltský bůh Cernunnos. Bez hnutí mne pozoroval a divoce odfukoval ze svých nozder. Moji psi se mohli pominout a vyběhli směrem k němu. Štěkali jako o život, stačilo však, abych pokynul rukou, a ihned zkrotli. Jejich divokost byla tatam. Někteří z nich si lehli na zem, jiní si skočili zaplavat do jezírka. Celý ten výjev jsem pozoroval s otevřenou pusou a nezmohl jsem se vůbec na nic. Měl jsem s sebou pušku, zavěšenou na rameni, ale tváří v tvář této starobylé bytosti jsem ani na chvílku neuvažoval o jejím použití. Pak se však stalo něco ještě podivnějšího. Pán lesa zdvihl ruce na znamení smířlivosti a poklekl, načež jsem odhodil svou pušku na zem. V hlavě se mi rozezněl jeho krásný a konejšivý hlas, který mne ubezpečil o tom, že mi od něj nehrozí žádné nebezpečí.

„Došel jsi až ke mně, to se jen tak někomu nepodaří. Ale prošel jsi mou zkouškou a ukázal, že tvé srdce je dobré a přírodu skutečně miluješ. Ne jak ti muži se sekýrami. Daruji ti tedy život. Ale ne ledajaký život. Dožiješ se

úctyhodných sta let a uvidíš zázraky, které na lidi v budoucnu čekají. Ale bude tě to také něco stát. Přesně v den, kdy oslavíš sto let od svého narození, se vrátíš za mnou na místo našeho setkání a staneš se jedním z mých jelenů, kteří tento les po staletí ochraňují spolu se mnou.”

Pamatuji si to slovo od slova, jako by od té doby uběhlo sotva pár vteřin. Nemusel jsem o jeho nabídce příliš dlouho uvažovat, abych ji přijal. Ostatně kdo z nás by se nechtěl dožít sta let.

„Výtečně. Teď jdi a vrať se domů, moji jeleni tě doprovodí od okraje mokřadu až k okraji lesa. Vzkaž celé vesnici, ať se vyhýbají dřevorubcům, protože je během několika dní stihne tvrdý trest. Včera totiž zavraždili jednoho z mých majestátních jelenů, jeho paroží si vystavili ve svém táboře a maso snědli.”

S poděkováním jsem vyrazil domů za svou rodinou a všem ve vesnici poradil, aby se drželi dále od dřevorubců a s ničím jim nepomáhali.

A jak pravil Lesní bůh, tak se také stalo. Celý tábor dřevorubců stihl trest a během jediné noci se všichni jeho obyvatelé vypařili neznámo kam. Nikdo je už nikdy nenašel a žádný jiný dřevorubec v celé republice v sobě nenašel dostatek odvahy, aby se vydal kácet stromy místo nich. V naší vesnici, stejně tak jako v okolním lese, opět zavládl klid a my se mohli nerušeně vrátit ke svému všednímu životu. Pána lesa jsem od té doby již neviděl, ale věřím, že na mne nezapomněl, stejně tak jako já na něj.

Toto byl příběh, který jsem vám chtěl vyprávět, a já pevně doufám, že vás vaše dětská zvědavost a fantazie společně zavedou zpět do Žvikova a do okolních lesů. Nezapomínejte mít oči pořádně otevřené a pokud se k vám vydá jeden z majestátních jelenů, klidně stůjte a neutíkejte. Protože pokud jste můj příběh dočetli až sem, tak budete vědět, že vás přišel pozdravit váš dědeček.

Planina

1.

Terénní automobil zdolával rozbahněnou lesní cestu bez větších obtíží a oba členové jeho posádky byli rádi za rozhodnutí jet právě Petrovým autem. Okolní krajina se za poslední půl hodinu ani trochu nezměnila a oba začínali být lehce nervózní z toho, že se stále neblížili ke svému cíli. Nebo tomu alespoň nic nenasvědčovalo.

„Určitě jsi někde nezahnul špatně?“ prolomil ticho Franta. Než však stačil dostat odpověď, objevil se konec cesty přímo před nimi.

„Přesně jak říkal brácha,“ mrknul Petr spiklenecky okem na spolujezdce poté, co zabrzdil. „Lesní cesta, která končí u starý rozpadlý továrny.“

Oba rychle vyběhli z auta a popadli své krosny a tašky s detektory ze zadních sedadel. Dál budou muset vyrazit po svých. Sluneční paprsky si skrze koruny stromů prorážely cestu stále obtížněji a bylo jasné, že pokud chtějí na místo dorazit alespoň s posledními zbytky denního světla, budou si muset pospíšet.

„Jen si to představ, kousek dál lesem na nás čeká planina, kterou kromě bráchy ještě nikdo s detektorem pořádně neprohledal. Sakra, přijel s plným pytlím mincí a šperků, a to stihnul projít jen pár desítek čtverečních metrů.“

„No doufám, že to nebyly jenom nadšený kecy nebo další z jeho blbejch vtípků,“ odsekl Franta trochu podrážděně. „Nechci bejt skeptickéj, ale dokud to neuvidím na vlastní oči, tak rozhodně nebudu překypovat nadšením jako ty.“

„Nechápu tě, vždyť za posledního půl roku jsme našli, až na pár cetek, leda hovno a když máme na dosah tutovku od bráchy, tak seš akorát protivnej.“

„Sorry, ale prostě nechci, aby to byl zase další zbytečnej výjezd do pohraničí. Už mě to unavuje neustále se honit za vidinou toho, že najdeme něco opravdu cennýho.“

„Fajn, jestli chceš, tak si od příště budu brát někoho jinýho,“ procedil uraženě Petr.

„Ale tak jsem to přece nemyslel.“

Pro Petra však byla debata ukončena, otočil se a vyrazil po úzké stezce mezi stromy k planině, která měla ležet někde uprostřed okolního lesa. Franta jen zakroutil hlavou a rychle ho dohnal. Jedna věc byla, že už se mu nechtělo přespávat ve stanu a brodit se po kolena v bahně, ale rozhodně tady nechtěl zůstat sám u rozpadlé budovy. Zvlášť, když klíčky od auta měl u sebe Petr a on by se v něm tím pádem nemohl ani schovat nebo se trochu ohřát.

Mlčky kráčeli bok po boku rozbahněnou cestou vedoucí hlouběji do lesa a do stále houstnoucí mlhy, která se plazila mezi kmeny stromů a pohlcovala vše ve svém dosahu. Frantovi se celý tenhle výlet zamlouval čím dál tím méně. Byli uprostřed ničeho někde uprostřed lesa, rychle se stmívalo a viditelnost byla díky tomu mizivá.

„Kurva, jsme mimo signál,“ prolomil mlčení Franta.

„Alespoň nás nebude nikdo otravovat,“ odpověděl s úsměvem Petr. „Hele sorry, že jsem tak vyjel. Mě to taky štve, dlouho jsme nic nenašli. Ale říkám ti, tohle je tutovka, jasný? Všechno dobrý?“

„Jo, všechno dobrý,“ stiskl mu ruku Franta na znamení usmíření. Poté vyrazili dál, tentokrát jim však nedělalo společnost pouze ticho, ale vzpomínali na svoje první společné výpravy a radost z každého nálezů, jakkoliv mizivá byla jeho hodnota.

Náhle, aniž si to zprvu uvědomili, se před nimi stromy rozestoupily a ocitli se na otevřeném prostoru. Mlha se držela pouze na hranici lesa, jako by se bála jej opustit a vstoupit do prostoru, což planině propůjčovalo skoro až posvátnou atmosféru. Stejně tak, jako její velikost. Musela být obrovská, protože kam až dohlédli, nikde neviděli její konec.

„Sakra,“ vyjekl překvapeně Petr, zatímco Franta jen ohromeně zíral neschopen jediného slova. „Já jsem ti říkal, že brácha nekecal. Pojd', postavíme stan, dokud na to ještě vidíme.“

„Vážně tady chceš spát? Já bych to tu prošel, pobereme všechno, co najdeme a zase zmizíme. Jakmile se vrátíme někam, kde je to alespoň trochu obydlí, vyspíme se v autě.”

„Nebud' srab a pojď mi pomoci. Vždycky jsme všude přespávali po nočních prohledávání.”

Franta neměl energii hádat se, a tak raději sklopil uši, shodil krosnu na zem a pomohl Petrovi postavit jejich stan se dvěma oddělenými ložnicemi a předsíní dostatečně prostornou, aby v ní mohli uskladnit detektory i veškeré nalezené věci. Jakmile si do něj uklidili věci, Petr nadšeně vyběhl s detektorem ven a začal prohledávat nejbližší okolí stanu. Trvalo sotva 20 minut, než učinil první nález, což přinutilo Frantu potlačit svou skepsi, popadl detektor a vydal se také prohledávat nejbližší okolí.

Pouhé 2 hodiny jim stačily k tomu, aby si naplnili volná místa v batohu mincemi, šperky a soškami z různých období. Nedávalo to žádný smysl. Předměty z mnoha historických období zde ležely doslova naskládány kousek od sebe a sotva pár desítek centimetrů pod zemí. Ani jeden nikdy o žádném takovém místě neslyšel. Ale vidina zisku z nalezených předmětů je nenechala nad tím moc přemýšlet a oni se dál bezmyšlenkovitě hnali stále dál a dál od svého stanu a pročešávali další oblasti této podivné planiny.

„Ty krávo, pojď sem, tohle musíš vidět,” zvolal najednou Petr a mával baterkou do tmy, aby ho Franta našel.

„Doufám, že to stojí za to, jinak to tady necháme. Batohy už máme stejně plný,” přispěchal Franta.

Petr klečel v čerstvě vykopané díře a čelovkou svítil do tunelu, který pokračoval někam dál do útrob planiny.

„Propad?”

„Těžko říct, ale tady kolem jsem našel spoustu zlata.”

„A taky spoustu kostí, jak tak koukám.”

„Jo no. Vypadá to skoro jako nějaký obětiště.”

Franta se sehnul a zvedl něco z hlíny. Vypadalo to jako medailon.

„Asi máš pravdu, tady jsem našel jednoho rohatýho.“

„Cernunnos? Ty krávo, tak to je pecka,“ vyhrkl nadšeně Petr.

Franta hodil medailon Petrovi, který si jej ihned strčil do kapsy. Jestli něco miloval, tak to byl právě rohatý keltský bůh.

„Kam myslíš, že to vede?“

„To netuším kamaráde, ale říkám ti, hned ráno se sem vrátíme a zjistíme, co je tam dole. Jen co si hodíme věci z bágků do auta.“

„Uvidíme ráno, ale já bych se na to vykašlal, už takhle toho máme víc než dost.“

„Jak říkáš, uvidíme ráno,“ odsekl mu Petr tónem, ze kterého bylo patrné, že o tom nehodlá diskutovat. Zabodl rýč do země přímo vedle díry vedoucí do země. Nechtěl tu ráno bloudit a riskovat, že to místo znovu nenajde.

Poté vyrazili zpátky ke stanu, protože jediné, na co oba v tu chvíli dokázali myslet, bylo, jak moc se těší, až se zabalí do spacáku. Po cestě spolu téměř neprohodili slovo. Poslední nález mezi ně zasekl klín rozporu, ohledně zítřejšího prozkoumávání a ani jeden z nich neměl dostatek energie na nějakou eskalaci hádky. Popřáli si jen velmi stroze dobrou noc a mlčky zalezli každý do své ložnice ve stanu.

Frantovi se hlavou honily různé myšlenky a velmi dlouho dobu mu trvalo usnout. Procházel si postupně všechny předměty, které dnes našel a odhadoval jejich přibližnou cenu. Když bude mít štěstí, podaří se mu splatit dluhy a ještě mu něco zbyde. Jediné, co ho znepokojovalo, byla ta díra v zemi a medailon s Cernunnosem. Ne a ne jej dostat z hlavy. Tak dlouho se o to snažil, až upadl do tmy.

Zvuk zipu jej probral z bezesného spánku. Nejspíš se šel Petr vyčůrat. Ale po chvíli se ozval zvuk zipu znovu a znovu. Jako by Petr rychle rozepínal a zase zapínal vchod od stanu.

„Vážně blbej vtip vole,“ zařval do tmy, ale odpověď žádnou nedostal.

Představoval si Petra, jak venku zadržuje smích a říká si, jak skvěle ho vystrašil.

Zvuk opět začal divoce jezdit a tentokrát to Franta nevydržel. Sáhнул si pro baterku, vykoul ze své ložnice a posvítil na vchodovou plachtu stanu. Na malý zlomek vteřiny světlo vykreslilo na plachtě stín, který se mihl venku před stanem. Obrovský stín. Víc toho nezahlédl, protože mu z rozklepané ruky vypadla baterka na zem.

„Kurva,“ procedil a rychle sáhнул po svítilně. Nic už však nezahlédl. Druhou rukou nahmatal nůž a vysoukal se do předsíně mezi ložnicemi.

„Petře. Hej Petře, vstávej kurva. Venku někdo je,“ šeptal polohlasem a bouchal u toho do dveří jeho ložnice. Když se Petr neozval, rozeplnul zip a nahlédl do jeho ložnice. Byla prázdná.

Zvenku se ozval dupot. Někdo zuřivě pobíhal okolo stanu. Celé tělo se mu chvělo strachem a on se nedokázal pohnout. Jediné, na co se zmohl, bylo hystericky zařvat a snažit se dát hlasu alespoň nějakou jistotu.

„Fajn, jdu ven ty sráči!“

Konečně ho tělo poslechlo a on se vrhnul k plachtě vchodových dveří. Rychle rozeplnul zip a vysoukal se ze stanu. Kuželem světla se snažil cokoliv zachytit, zatímco v druhé ruce křečovitě svíral nůž, i když sám pochyboval, že by jej byl schopen použít.

Venku vládlo ticho a klid. Nikde nic nezahlédl ani nezaslechl. Začal obcházet stan kolem dokola. Když došel k ložnici Petra, podlomila se mu kolena strachem a nůž mu vypadl z ruky. Do očí mu vyhrkly slzy.

Stěna stanu byla zvenku roztrhaná něčím, co vypadalo jako drápy. Od něj se pak táhla čerstvě vyrytá brázda směrem pryč do temnoty. Z ničeho nic se v něm zvedla vlna vzteku, popadl nůž ze země a rozeběhl se po stopách svého kamaráda. Bylo to naprosto iracionální rozhodnutí, ale bylo to jediné, čeho byl schopen. Utíkal tmou, baterkou si osvětloval brázdu a řval, co mu hlasivky stačily. Nejednalo se o nic konkrétního, žádná slova, ale jen zvířecí hrdelní řev a vrčení. Stalo se z něj zvíře zahnané do kouta, kterému nezbylo nic jiného než zaútočit.

Plíce ho pálily a v uších mu tepalo. Musel se zastavit a vydýchat. A vtom to zaslechl, dupání a mlaskání, které přicházelo ze tmy před ním. Posvítit tím směrem baterkou a na zlomek vteřiny zahlédl Petrovi boty, které zmizely v díře, kterou předtím objevili.

„Do prdele.”

Jeho kuráž byla rázem pryč a vystřídal ji strach tak silný, že se celý rozklepal a udělalo se mu špatně od žaludku. Nemohl přemluvit své tělo k pohybu dopředu ani zpátky ke stanu. Byl totálně paralyzovaný. Sice byl nevěřící, ale v tuhle chvíli se začal dokonce i modlit.

„Pane bože, pomoz mi z tohoto průseru a přísahám, že už nikdy nebudu...”

Jeho modlitbu však přerušil hlasitý výkřik plný bolesti a strachu. Ten hlas znal velmi dobře. Patřil Petrovi.

„Kurva, kurva, kurva,” začal hystericky ječet, ale konečně se odhodlal k pohybu. Otočil se a utíkal zpět ke stanu. Několikrát zakopl, protože se neustále ohlížel přes rameno, zda jej něco nepronásleduje, ale nic nezahlédl. K jeho uším však dolehl další Petrův výkřik následovaný divokým zvířecím řevem.

Pokusil se zrychlit na maximum, ale stehenní svaly mu pomalu začaly svírat křeče. Místo toho se mu tak několikrát podlomily nohy a on spadl na zem. Nůž mu vypadl z ruky, ale neměl čas zabývat se jeho hledáním, protože se z temnoty za ním ozývalo mlaskání a zvuk podobný odfukování z koňských nozder. A dupání, hlasité těžké dupání. Přicházelo pokaždé z jiného směru, jako by okolo něj něco kroužilo.

I přes křeče ve stehenních svalech se mu podařilo dobelhat až ke stanu. Mezitím co byl pryč, však někdo nebo něco jejich stan zbořilo a všechny věci roztahalo okolo. Připadal si jako ve zlém snu, ze kterého se nemohl probudit. Stala se z něj lovná zvěř naháněná neviditelným pronásledovatelem.

Zastavil se, aby si protáhl bolavé nohy a obhlédl spoušť, která kolem jejich dočasného obydlí vznikla. Oblečení leželo různě poházené kolem, ale jejich batohy plné nalezených věcí zmizely. Pak ve svitu baterky zahlédl slabé zablesknutí něčeho v trávě. Možná bude mít přece jen štěstí a něco tu zůstalo.

Když se však sehnul, aby předmět sebral, málem omdlel. Spatřil totiž medailon s rohatým keltským bohem. Medailon, který měl předtím určitě Petr v kapse. Na malou chvíli ho napadlo, zda to nemá být nějaký Petřův debilní vtíp. Ale pak si vzpomněl na řev, který zaslechl. Tolik bolesti, strachu a beznaděje by do něj nedokázal dát ani sebelepší hollywoodský herec.

Vzal medailon ze země a mrštil jím co nejdále do tmy. Potom si znovu protáhl nohy a zjistil, že křeče ve stehenních svalech ustaly. Chopil se příležitosti a vyrazil lehkým klusem směrem k autu. Sice u sebe neměl klíčky od auta, ale byl rozhodnutý rozbít okno a alespoň si vlézt dovnitř. Navíc na místě, kde zaparkovali, měl pořád jednu čárku signálu na mobilním telefonu. Nic moc, ale pro telefonát na policii, že se ztratil v lese, by to mohlo stačit.

Během toho všeho si ani neuvědomil, že se pomalu začalo rozednívat. Až když zhasl baterku, aby na sebe příliš neupozorňoval a bylo ho těžší najít. Ať už ho pronásledovalo cokoliv.

Opatrně kráčel po lesní cestě a snažil se dělat co nejmenší rámus. Už pár minut nezaslechl žádné dupání, funění ani mlaskání, a tak trochu doufal, že svého pronásledovatele setřásl. Ovšem jak během chvíle zjistil, strašlivě se zmýlil.

Pohledem hypnotizoval displej telefonu a v duchu se modlil, aby už signál naskočil. V tom zaslechl praskot větví vlevo od cesty mezi stromy. Zamžoural do šera a spatřil pohybující se stín. Denního světla stále ještě nepronikalo mezi korunami stromů dostatek na to, aby byla viditelnost větší než na pár metrů, a to jen pro rozpoznání obrysů. Ale bylo ho dostatek na to, aby poznal, že se k němu něco rychle blíží. Něco velkého.

Na nic nečekal a okamžitě se rozběhl směrem k autu. Ozval se dupot za jeho zády, ale neohlížel se. Nemohl. Musel utíkat co mu síly stačily. Jeho plíce i nohy protestovaly, ale on tušil, že teď ze sebe musí dostat opravdu všechno, jinak tu zemře.

Dupot ustal a les kolem něj ztichl. Zpomalil a otočil se. Nic ho nepronásledovalo. Nikde žádný pohyb. Rozhlížel se kolem dokola, pak zahlédl

mezi stromy jejich část jejich automobilu. V tu chvíli v něm svítla naděje, která však rázem pohasla. To, když si znovu uvědomil, že měl klíče u sebe Petr.

Signál, blesklo mu hlavou a vytáhl mobilní telefon. Na displeji spatřil dvě čárky a hned začal vyťukávat tísňovou linku.

„Sakra dělej,” pronesl sám pro sebe netrpělivě, když se hovor spojoval.

Ozvalo se několik zatutání a poté konečně hovor někdo přijal.

„Tísňová linka, jak vám mohu pomoci,” ozval se lehce znužený dámský hlas.

„Dobrý den, ztratil jsem se v lese s kamarádem a něco nás tady pronásleduje. Asi nějaké divoké zvíře,” drmolil do telefonu až ho operátorka musela přerušit a začít uklidňovat, aby mu vůbec rozuměla.

„Někoho pro vás pošleme, ale....”

Telefon ztichl. Franta se podíval na displej, který byl tmavý a svědčil o tom, že se vybila baterie.

„Kurva,” zařval našťvaně a mrštil telefonem mezi stromy. Veškeré jeho naděje pohasly.

Rozhlédl se po okolí, ale nikde neviděl nic, co by mu pomohlo dostat se do auta. Poté jeho pohled spočinul na rozpadlém torzu budovy, která dříve bývala továrnou nebo možná něčím úplně jiným. Mohl by najít nějakou uvolněnou cihlu a zkusit rozbít okno. Co dál, to uvidí, až se do auta dostane.

Na nic nečekal a rozběhl se k budově. Dírou, kde bývaly vchodové dveře, pronikl do šera uvnitř a ihned se musel zastavit, aby si překryl nos a ústa tričkem. Vzduch byl nasycen vlhkem a plísní. Všudypřítomným rozkladem. Zvedal se mu z toho žaludek. Snažil se moc nedýchat a hledal nějakou uvolněnou cihlu, kterou by mohl použít k rozbití okna automobilu. Ale ne a ne nějakou najít. Pokračoval dál chodbami, když vtom v chodbě za sebou zaslechl podivné klapání připomínající koňská kopyta.

Klap, klap, klap, klap.

Rozklepal se strachy a skoro nedýchal. Pomalu se pohyboval a hledal nějaký úkryt, kam by se mohl schovat.

Klap, klap, klap, klap.

Klapání se neustále přibližovalo a žádný úkryt na dohled. Přidal do kroku a proplétal se opuštěnými chodbami obrovského objektu. Bylo mu divné, že ještě nedošel na druhou stranu, protože zvenku budova nevypadala tak velká. Ale uvnitř se zdála nekonečná. Každou chvíli zahrnul za roh a doufal, že se klapání někam vytratí. Ale nevytratilo.

Klap, klap, klap, klap.

Už to nevydržel a rozeběhl se. Doprava, doleva. Zatačel zcela bez rozmyslu, hlavně aby se dostal co nejdále od toho, co ho pronásledovalo. Chodbou se rozlehlo zaržání a několik podivných skřeků, a poté nastalo ticho. Ticho, které mu v tu chvíli připadalo ještě mnohem děsivější než klapání.

Vklouzl do velké haly, která by tu podle venkovního tvaru budovy ani neměla být. Byla obrovská, plná nádrží, schodišť a žebříků. Potichu se plížil a hledal východ, kterým by se konečně dostal zpět na denní světlo. Ze stropu v nepravidelných intervalech kapala voda a každé kápnutí Frantu k smrti vyděsilo.

Odněkud shora se ozval náraz, a pak další. A další. Každý z jiného směru, ale vždy o něco blíže než ten předchozí. Pak vše kolem utichlo, jako kdyby ohluchl. Něco mu plesklo na rameno a když si jej otřel, spatřil na svých prstech krev s podivnou mazlavou hmotou. Pohlédl vzhůru, aby na malý okamžik zahlédl zvětšující se stín mířící jeho směrem. Poté přišla tma a chlad. Už navždy.

Jelení vrch

Ne, to přece nemůže být pravda. Jediná myšlenka, která mi proběhla hlavou ve chvíli, když mi policista oznámil, že moje žena měla po cestě z práce autonehodu. A že ji nepřežila.

V jednu chvíli jste ten nejšťastnější chlap na světě a během jediného rozhovoru se život roztříští na milion kousků, které shoří na popel. Celé vaše bytí rozetne tlustá čára a vy začnete rozlišovat pouze před a po té události. Nezbyde vám nic víc, než vzpomínky a bolest, kterou nepotlačí žádný lék ani droga.

Jistě, v té době jsem uvažoval o sebevraždě a musím přiznat, že nemít svou dceru, tak bych si asi bez rozmýšlení vystřelil mozek z hlavy. Ta bolest vás trhá na kusy, pak vás nechá se znovu poskládat dohromady, ale jen proto, aby vás vzápětí smetla ještě mocněji.

Dokud jsem musel zařizovat pohřeb, fungoval jsem v normálním režimu. Ale jakmile bylo po něm a já se neměl k čemu upnout, zhroutil jsem se a uzavřel do sebe. Dny ubíhaly jeden za druhým a jedinou mou starostí bylo, zda mám v baru dostatek alkoholu a v lahvičce s antidepresivy dost pilulek. Býval bych se možná upil, kdyby mi tenkrát nezavolal tchán s nabídkou, abychom je i s Amélií navštívili.

Jejich dům stál v odlehlé horské vesničce jménem Smrčiny. Člověk by si myslel, že v 21. století už takto odlehlé místo v naší zemi nenajde, ale opak je pravdou. Nejbližší civilizace je odtud vzdálená dobrou půlhodinu jízdy po klikatých, úzkých cestách. A v momentě, kdy přituhne a začne pořádně mrznout, zůstanete tam uvězněni, i kdybyste měli opravdu silný terénní automobil.

Naštěstí jsme do Smrčin vyrazili začátkem října, a tak nás žádné odříznutí od civilizace díky sněhovým závějím čekat nemělo. Nebo jsme si to alespoň mysleli.

S Amélií jsme zvládli cestu bez jediného problému a jakmile jsme dorazili, tak v přítomnosti dědečka a babičky ožila. Ze smutného a uzavřeného děvčete se opět stala ta usměvavá princezna, kterou jsem si pamatoval z doby před nehodou. I moje nálada se díky změně prostředí trochu zlepšila. Bylo velmi příjemné se po letech městského života ocitnout uprostřed panenské přírody.

Rodiče mé ženy vlastnili krásný a prostorný dům na samém okraji vesnice. Přímo za jejich pozemkem začínal nekonečný les, do kterého jsem měl v plánu chodit každý den na vycházky po okolí. Doufal jsem, že hodiny strávené v přírodě mě alespoň trochu odvedou od sebezničujících myšlenek na alkohol. A měl jsem pravdu, během prvních pár dní jsem sice na alkohol nezapomněl a stále mi rezonoval hlavou, ale díky dnům stráveným pochodováním a šplháním na všechny vrcholy v okolí, jsem byl vždy po návratu tak unavený, že jen co jsem uložil Amélii ke spánku, odpadl jsem vzápětí sám.

Má dcera vypadala spokojeně a celé dny trávila ve společnosti babičky s dědou nebo s ostatními dětmi z vesnice.

Až čtvrtý den pobytu se počasí trochu zkazilo. Po obloze se od rozednění honily mraky, ale přesto jsem byl rozhodnutý vyrazit na svou každodenní túru. Rychle jsem se nasnídal, sbalil si batoh a v kuchyni nabral zásoby jídla a pití.

„Takhle brzo a ty už zase někam vyrážíš?“ pronesl zachmuřeně tchán, když jsem si v předsíni obouval pohorky. Vypadal ještě značně rozespale.

„Nejpozději během odpoledne jsem zpátky. Mám v plánu jít na Jestřábí a zase rychle zpět.“

Neměl jsem po ránu chuť zabředávat do jakéhokoliv rozhovoru, který by se mohl akorát stočit k otevírání hojící se rány, a tak jsem doufal, že ho taková odpověď uspokojí a okamžitě jsem se rozešel ke dveřím.

„Na Jestřábí, jo? Vždyť to je jen takovej malej kopeček a není tam nic zajímavého k vidění. Proč zrovna tam?“ nedal se odbýt.

„Ani nevím, vypadá to jako nenáročný a rychlý výstup. Prostě jsem náhodně zabodl prst do mapy.“

„Buď na sebe opatrněj.“

Naštěstí pochopil, že nestojím o dlouhé klábosení, jak tomu s oblibou říkala má žena, a nechal mě uniknout dveřmi pryč do přírody.

Vyrazil jsem směrem na sever po lesní cestě a držel se červené turistické značky. Podle té jsem měl dojít na rozcestí, které bylo od mého cíle vzdálené asi půl hodiny chůze.

Ze začátku se mi několikrát naskytl dechberoucí výhled na podzimní krajinu. Hned jsem si vzpomněl na svou Anežku. Zbožňovala vycházky v přírodě a nejvíc ze všeho ji nadchlo, když jsme se dostali na některou z vyhlídek a mohli tam spolu jen tiše sedět a kochat se okolní krajinou. Jen my dva.

Jenže to byla minulost. A tu jsem musel nechat za sebou a soustředit se na to, abych se postaral o Amélii.

Zamáčkl jsem slzu a po pěšině se vydal do útrob okolního lesa. Pryč od překrásných vyhlídek, které ve mně vyvolávaly jen vzpomínky plné bolesti a smutku. Obklopila mě nekonečná hradba stromů, kterou občas narušil výhled na slunnou mýtinu či menší skalní útvar, a která mě dovedla až k hledanému rozcestí. Trasa, kterou jsem si zvolil, nepatřila mezi nejfrekventovanější, a proto čím více jsem se vzdaloval od Smrčin, tím více jsem si mezi stromy všímal plaché lesní zvěře, která přede mnou prchala do úkrytu. Snažil jsem se proto pohybovat co nejtíšeji, abych místní obyvatele co nejméně rušil svou přítomností. Ani jsem se nenadál a dorazil jsem k hledanému rozcestí. Na něm jsem mohl pokračovat rovně po červené a došel bych na Světský vrch. Mou cestou ovšem byla ta, která uhýbala vpravo a vedla k Jestřábímu. Jenže to vypadalo, že z něj kdysi vedla ještě další cesta, byť jsem ji na mapě nenašel. Byla zarostlá houštím, ale měla zřetelné okraje i vyšlapané koryto. Na jednom ze stromů jsem dokonce našel část dřevěné cedule ve tvaru šipky směřující ke zmiňované pěšině, ale bohužel z ní více než polovina chyběla a nápis byl nečitelný. Stačila však chvilka hledání a v roští jsem druhou polovinu objevil.

„Jelení vrch,“ zvolal jsem vítězoslavně, když jsem směrovou tabuli zkompletoval. Ale hned vzápětí mě pocit úspěchu přešel, protože jsem žádný takový vrch nikde v okolí na mapě neviděl. Jistě, mohli ho přejmenovat, ale ani

dle nejaktuálnějších online map tím směrem žádný kopec neležel. Měl jsem obrovské nutkání procpat se houštím a zjistit více o tomto zapomenutém vrchu, když jsem si všiml tří opravdu velkých jelenů, kteří mě z nedaleké mýtiny upřeně pozorovali. Skoro jako by čekali, zda se vydám k vrchu, který nesl jejich jméno. Neklidně funěli a krůček po krůčku se přibližovali. Stál jsem na místě a čekal, co se bude dít, když vtom mi v kapse začal zvonit telefon. Lhal bych, kdybych tvrdil, že jsem se ani trochu nelekl. Lekl a to pořádně. Pravá ruka mi okamžitě zalovila v kapse a mé oči upřely pozornost na displej, na kterém svítilo neznámé číslo. Nejspíš mě zase otravoval nějaký neodbytný pracovník telemarketingu, samozřejmě v tu nejméně vhodnou dobu. Červeným tlačítkem jsem vyzvánění ukončil a telefon schoval zpátky do kapsy. Jakmile jsem zvedl pohled od přístroje, zarazil jsem se. Mýtina byla prázdná, jeleni zmizeli. Rozhlédl jsem se kolem dokola, ale nikde jsem nepostřehl sebemenší pohyb. Můj pohled se naposledy zastavil na zarostlé cestě, a poté jsem vyrazil po své původní plánované trase. Celou dobu jsem však myslel na Jelení vrch a na to, že o něm musím zjistit víc informací. Bral jsem to jako dobrou příležitost, jak opět odvést své myšlenky jiným směrem. Přeci jen vycházky do přírody nemohly fungovat věčně.

Jelení vrch. Neustále jsem o něm přemítal v hlavě. A také ten pohled a oči, kterými mě jeleni z mýtiny pozorovali. Ani se mi nechtělo věřit, že jsou zvířecí. Jako by v nich bylo mnohem víc inteligence, než si myslíme.

Byl jsem hluboce ponořen do svých myšlenek a sotva jsem tak postřehl, že jsem se ocitl v závěrečném stoupání na Jestřábí. Ani jsem se nenadál a o chvíli později už jsem byl nahoře a svačil, ale nijak jsem se zde zdržovat nechtěl. Jen co jsem dožvýkal sendvič se šunkou a sýrem, už jsem sbíhal po druhé straně kopce na pěšinu, která mě měla kratší cestou dovést zpátky do Smrčin. Těšil jsem se na odpoledne s Amélií, a tak jsem přidal do kroku, abych tam byl co nejdříve. Myšlenky jsem opět upřel k rozcestí a Jelenímu vrchu. Nechal jsem se divoce unášet fantazií o tom, co bych tam mohl najít. Zakopaný poklad z druhé světové války? Opuštěnou vojenskou základnu zkoumající UFO? Tajemnou

jeskyni s průchodem do jiné dimenze? Jedna myšlenka absurdnější než druhá. Má představivost ovlivněna všemi knihami, které jsem za posledních pár let četl, neznala mezí a v hlavě se mi proto odehrávaly ty nejneuvěřitelnější scénáře. I když jsem tušil, že to, co tam naleznu, mé očekávání zklame, měl jsem alespoň chvilkové rozptýlení, za nějž jsem byl nesmírně vděčný.

Kráčel jsem po lesní cestě, která vedla přímo do Smrčín, když mě z fantazírování vytrhl výstřel, který se ozval nedaleko. Instinktivně jsem padl k zemi a rozhlédl se kolem. Asi třicet metrů od sebe jsem mezi stromy spatřil dva muže s puškou v ruce. Plížili se předřepnutí k zemi a ukazovali směrem před sebe k místu, odkud jsem zahlédl upalovat pryč skupinku jelenů a laní.

Hned jak mě jeden z mužů spatřil, začal hulákat ať se večer zastavím v hospodě na guláš. Druhý muž mezitím došel k mrtvému zvířeti, nad kterým se skláněl a zkoumavě obhlížel svůj úlovek.

Potlačil jsem nutkání vydat se k nim a pomalu jsem pokračoval dál po lesní cestě. Pohled jsem měl však stále upřený na dvojici, která začala tahat mrtvé zvíře směrem k cestě, aby jej mohla dostat až do vesnice.

Náhle jsem kousek za nimi spatřil prudký pohyb. Jeden z jelenů se zezadu řítí přímo na muže, paroží měl přitom skloněné k zemi tak, jako když chce býk nabrat toreadora na rohy. Chtěl jsem zakřičet a varovat je, ale hlas se mi zasekl v hrdle. Naštěstí zaslechli dupot kopyt a na poslední chvíli uskočili stranou. Rozzuřené zvíře se však nezastavilo. Pokračovalo dál stejným směrem a mně až vzápětí došlo, že se řítí přímo na mě. Začít utíkat nemělo cenu, mohl jsem tedy jen vyčkávat a pokusit se na poslední chvíli uskočit stranou z dosahu jeho paroží. Soustředil jsem každým svalem v těle a vyčkával na vhodný okamžik. Ten však nepřišel. Jelen se zastavil asi tři metry ode mě a změřil si mě pohledem. Byla to nádhera, naskytl se mi dechberoucí pohled na toto majestátní zvíře, a já si ho vychutnával plnými doušky.

Jelen udělal dva opatrné kroky ke mně a já naprosto oněměl, někde uvnitř jsem pocítil dokonalé splynutí s přírodou. Pak přišel další výstřel a já opět padl k zemi. Zvíře sebou divoce cuklo a sprintem vyrazilo přes cestu pryč do lesa.

Chvilí jsem ležel na zemi a čekal, ale další výstřel se naštěstí neozval. Opatrně jsem se postavil a pohlédl směrem k lovcům, ti se však věnovali mrtvému zvířeti a tomu, jak jej dostat do vesnice.

Na cestě byly znatelné stopy krve, které za sebou nechal zasažený jelen. O několik desítek metrů dál jsem zvíře dokonce zahlédl mezi stromy odpočívat a olizovat si poraněnou nohu. Jakmile zaregistrovalo mou přítomnost, vyslalo ke mně vystrašený pohled a já raději pokračoval dál, aniž bych mu věnoval více pozornosti a zbytečně ho vyrušoval.

Stačilo půl hodiny chůze a byl jsem zpátky ve Smrčinách. V hlavě jsem se však stále nacházel u odbočky na Jelení vrch. Bylo to jako posedlost. Jakmile jsem přišel domů, tak jsem se od tchána dozvěděl, že si Amélie stále hraje venku s místními dětmi.

Měl jsem vlastně radost, mohl jsem zajet do města na drobný nákup a hned poté začít pátrat po informacích. A první zdroj stál přímo přede mnou.

„Jelení vrch říkáš?“ pronesl tchán zamýšleně s pohledem upřeným někam za mě.

„Slyšel jsi o něm?“

Dychtivost dozvědět se více ze mě čišela každým pórem těla.

„No,“ začal pomalu. „O tom místě se tady tradují dost divoké historky. Slyšel jsem starousedlíky vést řeči o prokletém místě, kde byly ve středověku upalovány čarodějnice. A hodně lidí, co se tam vydalo, už se nikdy nevrátilo.“

Hltal jsem každé jeho slovo. Jakmile tchán spatřil můj zaražený výraz, dal se do hlasitého smíchu.

„Ty vypadáš, jako kdyby si těm kecům věřil. Neříkej, že tam u vás nemáte alespoň jedno takový místo nebo dům, o kterém se vypráví pár strašidelných historek.“

Měl pravdu, nechal jsem příliš pracovat svou fantazii a ta zanesla mé představy daleko od reality.

„Proč tě to vůbec tak zajímá?“ pokračoval. Řekl jsem mu o rozcestí a zarostlé odbočce, na kterou jsem dnes narazil. A také o mém záměru jít zítra místo prozkoumat.

„Není tam nic moc k vidění,“ prohlásil rozhodně.

„Ty už jsi tam někdy byl?“

„Ano jednou, ale to už je dávno. Mimochodem, víš, proč se tomu kopci říká Jelení vrch?“

Zakroutil jsem hlavou na znamení nevědomosti.

„Slyšel jsi někdy o sloních hřbitovech? Tohle je dost podobné. Jeleni z celého okolí tam chodí na sklonku svého života. Najdeš tam akorát hromady zvířecích kostí. Nic víc.“

Opět jsem nevěřicně zakroutil hlavou a poznámku o vyvrácení existence sloních hřbitovů jsem si nechal pro sebe. Neměl jsem chuť svádět zbytečnou argumentační bitvu, která by stejně nic nevyřešila.

„Zvláštní, o takovém chování jsem u jelenů nikdy neslyšel, ty snad jo?“ podotkl jsem zamyšleně.

„Máš pravdu, nad tím jsem asi nikdy nepřemýšlel. Je to zvláštní, ale jak se říká, jsou věci mezi nebem a zemí, které se vysvětlit nedají,“ uzavřel tchán celou naši diskuzi.

Pohlédl jsem letmo na hodinky a rychle se vyrazil osprchovat a převléct. Chtěl jsem se z nákupu vrátit co nejdříve a začít hledat informace. Vzdal jsem se sice fantastických představ o tom, co tam objevím, ale i hromady zvířecích kostí zněly zajímavě. Bylo v tom cosi tajemného a zároveň lákavého.

Skočil jsem do auta a dojel do města pro nákup. Nezapomněl jsem se zastavit i v outdoorovém obchodě pro pár doplňků, které by se mi mohly při dalším výletu hodit. Jedním z nich byla výkonná čelovka s výměnnými bateriemi, přeci jen jsem netušil, co mě tam čeká. Také jsem koupil několik metrů horolezeckého lana a skládací horolezecký nůž.

Celý nákup z outdoorového obchodu jsem hodil do auta a vyrazil spěšně do vesnice, abych se stihl vrátit ještě před setměním. Cesta ubíhala až moc

stereotypně a chvíli jsem se bál, aby se nedostavil mikrospánek. Ovšem stačil jediný okamžik a nával adrenalinu mě dokonale probral.

Jel jsem po dlouhém rovném úseku a na dohled nebylo jediné auto. Silnice byla z obou stran obklopena stromy, mezi kterými prosvítaly poslední sluneční paprsky. Koutkem levého oka jsem mezi nimi zachytil pohyb. Pár metrů od silnice jsem spatřil něco, co vypadalo jako dvě popelavě šedé postavy trhající cáry masa z mršiny uhynulé lišky. Trvalo to jen zlomek vteřiny. Okamžitě jsem se přestal věnovat řízení a snažil se zahlédnout víc, což mě málem stálo život. Ozvalo se přerušované troubení a mě rázem došlo, že se na mě v protisměru řítí auto. Na poslední chvíli jsem stihl strhnout volant a následný smyk naštěstí zastavil příkop. Chybělo jen málo a z Amélie byl sirotek.

Chvíli mi trvalo, než jsem se uklidnil a našel odvahu vystoupit z vozu. Zkontroloval jsem automobil, ale až na odřený pravý blatník mu vlastně nic nebylo.

V lese panovalo tíživé a podivné ticho. Nebylo slyšet jediného ptáka, hmyz či šustění listů. Náhle mi hlavou probleskla krvavá scéna, jíž jsem byl svědkem a projel mnou mráz. Nebyl jsem si jist, zda si se mnou nepohrávají vlastní unavené smysly spolu s mou až příliš bujnou fantazií. Bojoval jsem s nutkáním nasednout do auta, otočit se do protisměru a pomalu se vrátit těch pár desítek metrů. Ale tu odvahu jsem v sobě nenašel. Místo toho jsem nasedl do auta, nastartoval motor a krokem se rozjel směrem do Smrčin. Na okamžik mě vyděsil jelen se svou družkou, kteří přeskákali přes silnici a zmizeli mezi stromy na druhé straně. Poté jsem sešlápl plyn až na zem a bez ohlížení se vydal pryč.

Když jsem dorazil do vesnice, okolí už dávno pohltila tma. Nákup jsem rychle vyložil z auta a dovnitř domu jsem téměř utíkal, neboť se mi do mysli stále vracel výjev z lesa, který ještě dokreslovala vlastní fantazie spolu se strachem. Čím více času od události uběhlo, tím méně jsem si byl jistý, co jsem vlastně viděl. Byl to jen mžik. Vše proběhlo tak rychle, že jsem si nemohl být jistý tím, zda se mi vše jen nezdálo v mikrospánku.

Pozdravil jsem se s Amélií a společně s rodiči mé ženy jsme usedli k večeři. Výborné jídlo a neustálé vyprávění zážitků ze dnešního dne, kterých měla Amélie tolik, jako bych ji neviděl snad měsíc, odvedly konečně mou pozornost od Jeleního vrchu i od nehody. Ovšem jakmile bylo po večeři a má dcera odběhla do pokoje hrát si s tabletem, vše se mi začalo pomalu vkrádat zpátky do mysli.

Popelavě šedá kůže, dlouhé drápy a krvavé tesáky trhající maso. Obličej bez nosu, uší, vlasů. Temně rudé oči a pohled propalující se až do mozku.

Bylo toho na mě moc, zatočila se mi hlava a skoro jsem omdlel. Je zvláštní, jak dokáže vlastní mysl člověka vyděsit a vnutit mu zcela detailní vzpomínky na událost, u které si ani není jistý, zda ji skutečně prožil.

V krku mi vyschlo a čelo jsem měl vlhké potem. Došel jsem si do kuchyně natočit sklenici vody, ale než jsem se stihl napít, začala si se mnou má mysl znovu pohrávat. Skrze okno jsem na okraji lesa zahlédl rychle se pohybující, popelavě šedý stín. Byla to jen chvilka, ale celý jsem ztuhl, až mi sklenice vyklouzla z ruky a roztříštila se o podlahu na stovky malých kousků. Okamžitě ke mně přiběhl tchán, zda jsem v pořádku, ale ani jsem se neobtěžoval mu odpovědět na jeho otázku a vyrazil jsem vchodovými dveřmi do tmy. Sprintem jsem oběhl celý dům, ale jediné, co jsem viděl, byly siluety nejbližších stromů. Nic víc. Žádné oči, žádná světla, žádný pohyb. Kolem panovalo dokonalé ticho a klid. Možná až moc dokonalé, problesklo mi hlavou.

Vrátil jsem se zpátky a mezi dveřmi domu potkal tchána.

„Co blázníš? Stalo se něco?“

„Jen se mi zdálo, že jsem něco zahlédl. To je jedno,“ odpověděl jsem trochu nepřítomně a protáhl se kolem něj dovnitř. Popadl jsem lopatku se smetáčkem a dal se do uklízení bordelu, který jsem v kuchyni udělal. Tchán mě zamyšleně pozoroval, ale dalším otázkám mě nepodrobil. Jen bůh ví, co se mu v tu chvíli honilo hlavou. Nejspíš, že si jeho dcera vzala pěkného podivína a magora.

Smetáčkem jsem shrnoval poslední várku zatoulaných střepů, když vtom konečně promluvil. Jeho hlas byl však náhle slabý a rozechvělý.

„Slyšel jsi to? Co to bylo?“

Nechápavě jsem na něj pohlédl.

„Co jsem měl...“ zeptal jsem se, ale otázku jsem nedokončil, neboť v tu chvíli jsem to také zaslechl. Zvenku k mým uším dolehl příšerný řev. Bylo v něm tolik bolesti a utrpení, až se mi rozklepalo celé tělo. Jediné, na co jsem se zmohl, byl tázavý pohled směrem ke tchánovi.

Po schodech z prvního patra přišla i jeho manželka, za kterou se schovávala Amélie s vyděšeným výrazem ve tváři.

„Co se to venku proboha děje?“

Tchán se k ní otočil a pokrčil rameny, zatímco já jsem se nezmohl na nic víc, než jen stát a zírat do otevřených dveří, kterými k nám přicházely další a další výkřiky, doprovázené prosbami o pomoc.

Nevím, kde se ve mně vzala taková odvaha, ale z ničeho nic jsem přikázal tchánovi, aby přinesl baterku a dvě kulovnice. Sám jsem se vydal do svého pokoje pro čelovku, kterou jsem dnes odpoledne koupil a malou lékárníčku, kterou jsem s sebou vždy na výlety vozil. Sešli jsme se u vchodových dveří a jakmile jsme jimi vyšli ven, nařídil jsem tchýni, aby za námi dveře zamkla. Rozběhli jsme se mezi domy směrem k hospodě, kde v kolečku postávalo několik zvědavých lidí. Až na druhý pohled jsem si všiml, že uprostřed skupinky seděl zhroucený muž, a i když jsem mu neviděl do obličeje, okamžitě jsem ho podle oblečení poznal. Byl to jeden z dvojice lovců, které jsem odpoledne potkal při svém návratu z výletu. Zastavil jsem tchána a protáhl se do středu skupiny k sedícímu muži, avšak jakmile jsem se k němu sklonil, udeřil mě do nosu zápach alkoholu. Podle všeho měl muž hodně upito. S nepřítomným výrazem se rozhlížel kolem sebe, následně si hlavu schoval v dlaních a začal plakat. Poklekl jsem k němu a zeptal se, co se stalo, ale žádné odpovědi se mi nedostalo.

Z lesa se ozval další bolestný výkřik.

„Do prdele, co se to tam děje?“ zeptal se tchán a pevně stiskl zbraň v ruce.

„To nám řekne asi jenom ten chlap uprostřed. Byl se svým kámošem v hospodě u vedlejšího stolu. Zaplatili, odešli ven a hned nato se ozval ten

příšernej řev,” odpověděl jeden z mužů. Podle oblečení a kasírky u boku jsem ho odhadl na výčepního. Jeho verzi postupně potvrzovali ostatní členové skupiny, z nichž většina patřila k místním štamgastům.

Periferním viděním jsem postřehl, že se k nám kdosi opatrně blíží. Jednalo se o starého pána, mohlo mu být něco přes osmdesát let, opírajícího se o dřevěnou hůl a pokuřujícího dýmku. Nikdo ze shromážděných lidí mu nevěnoval pozornost, jen já. Šibalsky na mě mrknul a pak vyfouknul dým z úst.

„Já to viděl. Všechno jsem viděl,” dolehl k mým uším jeho slabý vysoký hlas. „Zatracenej pytlák,” odplivnul si na zem a dlouze potáhl z dýmky.

„Co se stalo,” vyhrkl jsem nervózně.

Starý pán si s odpovědí dával na čas, jako by mě schválně napínal. Opět pomalu vypustil dým z úst a tentokrát z něj vyčaroval tři malé kroužky.

„Les si ho vzal, stejně jako si vezme každého lovce.” Poté se otočil k odchodu a dal se do hlasitého smíchu.

„Les si ho vzal,” zvolal se smíchem a šoural se směrem od nás. Zůstal jsem stát na místě s otevřenou pusou a vůbec jsem si nevšiml tchána, který se vedle mě zjevil.

„Co ti chtěl?” pronesl s citelným odporem v hlase. Zopakoval jsem mu starcova slova, načež si odplivl na zem a s úšklebkem na rtech mávl rukou.

„Kdo to byl?” zeptal jsem, stále ještě zaskočen z předešlého rozhovoru.

„Jožko Branič, místní podivín a blázen.”

„Aha, mně zase tak mimo nepřišel.”

„Věř mi, tomuhle magorovi nemůžeš věřit nic,” snažil se tchán uzavřít celou diskuzi.

Měl jsem na jazyku ještě pár dotazů, ale noc prořízl další vzdálený výkřik. Tentokrát v něm však bylo něco jiného. Něco definitivního.

Na nic jsme nečekali a s rozsvícenými světly jsme se rozeběhli do lesa směrem, odkud křik přicházel. Kličkovali jsme mezi kmeny a hnali se do prudkého kopce, dokud nás nepálily stehna i plíce. Zastavili jsme a v předklonu se vydýchali.

Rozhlédl jsem se okolo sebe a pokusil se zorientovat, ale do všech stran se táhly jen nekonečné řady stromů. Za zády se mi ozvalo praskání větviček a já se okamžitě otočil se zbraní zapřenou o rameno a namířenou před sebe. Celé tělo se mi chvělo napětím. Točil jsem hlavou zmateně zleva doprava, načež k mým uším ze tmy dolehl zvuk, který mi připomínal mlaskání. Pohlédl jsem na tchána a hned jsem poznal, že je stejně nervózní jako já.

Mlaskání se ozvalo znovu, tentokrát z jiného směru a o něco blíže. Půlky se mi stáhly k sobě a srdce mi poskočilo až do krku.

„Haló, je tu někdo?“

Tchán mě okamžitě probodl pohledem, kterým mi dával jasně najevo, že jsem se asi zbláznil. Nebyl to nejspíš ten nejchytřejší nápad, ale co byste čekali od člověka z města.

Z lesa k nám dolehlo slabé sténání následované mlaskáním a praskáním větví z několika směrů. Něco kolem nás ve tmě kroužilo a já měl co dělat, abych si nenadělal do kalhot. Ruce se mi divoce klepaly a byl problém udržet hlaveň namířenou jedním směrem. Na okamžik vše ztichlo a jediné, co jsem slyšel, byl vlastní dech, který mi před obličejem tvořil obláčky páry a ztěžoval můj výhled. Zhluboka jsem se nadechl a nastražil uši. Veškeré smysly byly vybičované na maximum v očekávání toho, co se bude dít.

Stáli jsme otočení zády k sobě, aby se k nám nemohl nikdo a nic nepozorovaně příkrást. Kuželem světla z čelovky jsem pročesával okolí a pátral po čemkoliv podezřelém. Z pravé strany se ozvalo ono podivné mlaskání a já s trhnutím nasměroval čelovku i hlaveň tím směrem a natáhl kohoutek. Zahlédl jsem rychlý pohyb, jak něco zmizelo za strom, mimo dosah světla. Než jsem stačil vydat jedinou hlásku, vykoukla na mě zpoza stromu část popelavě šedé hlavy stvoření, které jsem v podvečer viděl u silnice. Lekl jsem se a instinktivně zmáčkł spoušť. Zády jsem se chtěl opřít o tchána, jenže ten se otočil, jakmile zaslechl zvuk natahování kohoutku, což vedlo k mému nekontrolovanému pádu na záda.

„Sakra, na co jsi střílel?“

Postavil jsem se zpátky na nohy a zmateně se rozhlížel kolem, nikde jsem však nezahlédl jediný náznak pohybu.

„Něco jsem viděl, tam za stromem,“ pokynul jsem mu směrem, kde jsem spatřil stvoření. O detailech jsem raději mlčel. Určitě by mě měl za blázna.

Oba jsme zkoumavě hleděli do tmy mezi stromy, ale nic jsme neviděli. Tedy alespoň ne hned. Po chvilce jsem si totiž všiml na jednom z kmenů několika tmavých skvrn, které se ukázaly být krví. Několik krvavých skvrn jsme našli také na zemi. Stačilo ujít pár metrů a našli jsme i tělo, kterému krev patřila.

„Gratuluju hrdino, složil jsi koloucha,“ pronesl lehce posměšně a sklonil se nad mrtvým zvířetem.

Než jsem stačil cokoliv odpovědět, ozvalo se ze tmy slabé zasténání. Projel mnou mráz a zježily se mi chloupky na krku. Podle všeho jsme tu pořád nebyli sami. Zasténání se ozvalo znovu a tentokrát jsme byli schopni určit směr, ze kterého přišlo a opatrně vyrazili k němu.

Mohli jsme ujít sotva třicet nebo čtyřicet metrů, v takové tmě se vzdálenost těžko odhaduje, když jsem spatřil něco na zemi. Zprvu jsem si nebyl jistý, na co se dívám. Ale čím jsem byl blíž, tím více dostával hrůzný výjev reálné obrysy a já pochopil, co že to přede mnou vlastně leží.

Spatřil jsem něco, co možná ještě před pár desítkami minut bylo dýchající lidskou bytostí. Potrhané zbytky torza, které mělo z břišní dutiny vytaženou převážnou část vnitřnosti.

Znechuceně jsem odvrátil zrak a vyzvracel obsah svého žaludku. Podle zvuku dávení mi bylo jasné, že tchánova reakce byla stejná. Otřel jsem si rukávem ústa a pohlédl zpět na nebožáka, s jehož tělem ještě cukaly poslední záchvěvy posmrtných křečí. Obličej měl napůl stržený z lebky a jeho zbytek visel na círu kůže, který vypadal, že se každou chvíli odtrhne.

Bylo mi jasné, komu tělo patří a oblečení mi potvrdilo, že se jedná o druhého z lovců, se kterými jsem se odpoledne střetl.

„Co to mohlo udělat? Medvěd?“ zeptal jsem, i když jsem si nebyl jistý, zda chci odpověď slyšet.

„Nevím,“ odpověděl zamyšleně. „Možná, ale už tak dobřech deset let tady žádnýho neviděli,“ dodal a vytáhl z kapsy mobilní telefon. Zavolal na policii a ohlásil nález těla, a poté i do hospody, aby lidé ve vesnici věděli, co se děje a že se v okolí možná pohybuje medvěd.

Hned jak odložil telefon, začal prohlížet tělo, zatímco já jsem kuželem světla pročesával okolí s tchánovou pistolí v ruce. Kdesi za námi se ozvalo praskání větví. Stále jsme tu nebyli sami.

Strach se mě zmocňoval a postupně paralyzoval moje tělo tak, až jsem se přestal otáčet a zůstal hledět jen jedním směrem.

Praskání znovu přišlo, tentokrát se ozvalo někde za mými zády. Něco kolem nás neustále kroužilo a ze tmy nás to pozorovalo. V hlavě se mi vynořovaly nejrůznější představy o tom, co na nás v temnotě může číhat. Medvěd? Děsivé šedé stvoření? Nebo něco mnohem horšího?

Další praskání, které díky bohu slyšel i tchán a svou baterkou prořízl tmu ve směru, odkud zvuky přicházely. Když jsem zahlédl pohyb v části ozářené světlem, krve by se ve mně nedořezal a málem jsem znovu vystřelil.

„Hlavně nestřílej,“ všiml si mého napětí a nervozity. Před námi totiž mezi stromy pobíhal další jelen a dvě laně. Z toho jsme usoudili, že pokud tu medvěd byl, nejspíš po masakru pokračoval dál do lesa.

Díky tomu mé napětí trochu povolilo, ale stejně jsem se až do příjezdu prvních policistů rozhlížel kolem sebe a pátral po čemkoliv podezřelém. Celý průběh večera jsme převyprávěli policistům, kteří si vše pečlivě zapsali i nafotili, s tím, že si nás případně ještě pozvou na stanici.

Nad ránem jsme se konečně dostali domů, ale jakkoliv jsem byl unavený, spánek mě nezastihl. Hlavou se mi pořád honil výjev šedé hlavy vykukující zpoza kmene, stejně tak jako pobavený smích starce na náměstí. Při cestě zpátky jsem se snažil z tchána dostat o něm nějaké informace, ale nechtěl se o něm bavit, prý si mám zkusit zagooglit. Považoval totiž Braniče i to, co udělal, za černou kaňku historie jejich vesnice, o které nikdo z místních nehodlal mluvit.

A tak jsem uposlechl jeho radu a šel zkusit štěstí na Google. Stačilo pár správných kombinací slov a narazil jsem na blogový článek, který pojednával o panu Braničovi ze Smrčin. Jednalo se sice o nějaký záhadologický web, ale u článku byl přiložen i ofocený originál článku, ze kterého při psaní autor vycházel. Lépe řečeno jeho znění jen přepsal na svůj web.

„Les si je vzal,” jak příznačný nadpis článku. Dočetl jsem se, že Jožko Branič byl před skoro šedesáti lety obviněn, že vyvraždil celou svou rodinu a následně pro nepřičetnost hospitalizován v Bohnicích na psychiatrii. Znetvořená těla jednotlivých členů jeho rodiny se našla rozeseta po celém okolí vesnice, některé z nich i více než pět kilometrů od sebe. Jakékoliv detaily o samotném činu však v článku chyběly, vyjma určení míst, kde se těla našla a pár doplňujících fotografií. Pachatele našli policisté běhat zmateného a zcela nepřičetného po lese, aniž by si pamatoval cokoli z předchozí noci. Když zjistil, co se stalo, psychicky se zhroutil. Jediné, co prý dokola opakoval, byla věta „Les si je vzal”. Nic víc z něj vyšetřovatelé nedostali.

Zůstal jsem civět do notebooku a přemýšlel jsem, co se tehdy mohlo stát. Opravdu byl ten bláznivý stařík několikanásobným vrahem? A jak je možné, že se všechny oběti našly v tak velkých vzdálenostech od sebe?

Našel jsem si mapu okolí a vyznačil na ní místa nálezů jedno po druhém. Všechna se nacházela podobným směrem od Smrčin. Jako poslední jsem si vyznačil místo nálezu samotného pachatele a změřil přibližnou vzdálenost mezi jednotlivými místy s tím, že jeden z bodů jsem propojil se Smrčinami, jakožto výchozím bodem. Když jsem spatřil celkový součet, byl jsem zmatený ještě více. Čtyřicet jedna kilometrů, přesně takovou vzdálenost musel Jožko Branič v noci urazit, a to jsem ani nepočítal kilometry navíc, protože každou z obětí by musel chvíli po lese nahánět.

Nešlo mi to do hlavy a čím více jsem o tom přemýšlel, tím více jsem byl zmatený. Tehdy patnáctiletý kluk z vesnice, podle fotky žádný sportovec, si v noci stříhne jen tak maraton v náročném terénu a zmasakruje všechny členy své rodiny.

Bylo mi jasné, že si s ním musím promluvit, ale pochyboval jsem o tom, že bude mít zájem otevírat staré rány. Ale řekl jsem si, že to zkusím.

Dole v kuchyni jsem se nasnídal a když jsem se chystal k odchodu, sešel dolů tchán. Podle výrazu jsem hned poznal, že se spánek obloukem vyhnul i jemu.

„Nechceš si ten dnešní výlet rozmyslet?“ přistoupil ke mně se starostlivým výrazem.

„Nechci,“ odpověděl jsem rozhodně i přes to, že jsem určité obavy pocíťoval. Přeci jen jsem prožil celý život ve městě a při setkání s medvědem bych asi sotva věděl, jak se zachovat.

„Dobře, pak nemám na vybranou. Nemůžu tě nechat jít samotného. Půjdu s tebou a vezmeme si pro jistotu zbraně. Bez debat.“

Chvilí jsem stál bez hnutí, ale nakonec jsem přikývl na znamení souhlasu. Domluvili jsme se, že vyrazíme okolo deváté a poté jsme šli každý svou cestou.

Problesklo mi hlavou, že jsem se měl zeptat, kde starý pán bydlí, ale člověk ve stresu na leccos důležitého zapomene. Myslel jsem si, že se tedy holt budu muset zeptat na návsi před hospodou, ale nakonec mi štěstí přálo, protože jsem tam na Braniče narazil, když se procházel a pokuřoval si dýmku.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem. „Pamatujete si na mě? Potkali jsme se dnes v noci před hospodou.“

Chvilí si mě zkoumavě prohlížel a viditelně se značnou námahou pátral v paměti. Poté se na jeho tváři rozlil úsměv.

„Ach ano,“ pronesl vysokým hlasem. „Omluvte mě, má krátkodobá paměť už není, co bývala.“

Představil jsem se a bez okolků jsem se zeptal, zda by mu vadilo promluvit si o tom, co se stalo tehdy v lese oné noci, kdy zemřela jeho rodina. Nejdříve mě odbýval s tím, že o tom nechce mluvit a já musel víc a víc naléhat. Už to vypadalo, že se na místě otočí a nechá mě tam stát bez odpovědi, ale pak zničehonic položil otázku on mně.

„Všiml jste si, že místní jeleni jsou opravdu podivná a nebezpečná zvířata?“

Zůstal jsem zaraženě civět s pusou otevřenou dokořán. „Prosím?“ vykřikl jsem ze sebe překvapeně.

Starý pán se nejdříve pobaveně rozesmál, když viděl můj zmatený pohled, poté se zklamaně zašklebil, mávnul rukou do vzduchu, otočil se a odešel pryč.

„Měj oči otevřené, mladý muži,“ zavolal na rozloučenou.

Zůstal jsem nechápavě stát. Periferním viděním jsem postřehl, že z hospody vyšel přeživší z dvojice lovců a vydal se za starcem. Chtěl jsem na něj zavolat a zeptat se ho také na pár otázek, ale pohled na hodinky mě popohnal k další aktivitě. Rozhovory budou muset počkat, protože jsme měli v plánu za chvíli vyrazit.

Došel jsem zpět, zabalil si věci do batohu a rozloučil se s Amélií. Tchán dorazil do přízemí chvíli po mně, vzal v kuchyni ještě nějaké jídlo a společně jsme vyrazili na cestu. Kráčeli jsme mlčky vedle sebe po stejné trase, kterou jsem absolvoval včera. Jakmile nás obklopila hradba stromů, začal na mě doléhat tísnivý pocit. Tentokrát jsem okolo cesty nezahlédl žádná zvířata. Ba co víc, po chvílce mi došlo, že neslyším ani žádný hmyz, ptáky nebo ševelení listů. Jako by nás les jen nehybně pozoroval se zatajeným dechem.

Tchán vypadal stejně neklidně jako já a každou chvíli si nervózně kontroloval zbraň pověšenou na rameni. Aniž jsme si to uvědomili, přidali jsme do kroku, abychom co nejrychleji unikli z čím dál více skličujícího ticha, ale to nás neustále doprovázelo dál a dál. Jediným zvukem, který k nám v ozvěně doléhal, byly naše vlastní kroky.

V momentě, kdy se před námi objevilo rozcestí, jsme už skoro běželi. S funěním jsme se zastavili, v předklonu se vydýchali a svalili se na zem přímo pod strom s poničenou směrovkou. Trochu jsme se občerstvili a já zabloudil pohledem k nedaleké mýtině, z níž mě včera pozorovali jeleni.

„Tak co, vyrazíme?“

Tchán na mě však jen nerozhodně hleděl a nevypadal, že by měl náladu na nějaké velké dobrodružství. Začal jsem si tedy opatrně sám razit cestu houštím a byl jsem rád, když mě následoval. Nešlo to snadno. Každou chvíli se mi do kůže

zabodl trn z roští, a to i přes dvojitou vrstvu oblečení, kterou jsem měl na sobě. A když už trn neprošel až k mé kůži, tak mi pro změnu oblečení alespoň roztrhl. Houští se po nás plazilo a neustále natahovalo své šlahouny, ve snaze zabránit nám v dalším postupu. Čím dále jsme se propletli, tím hustší a neprostupnější cesta byla. Když už jsem začal přemýšlet, zda by nebylo lepší se vrátit a hledat jinou cestu, houští prořídlo a otevřel se před námi kruhový prostor s poloměrem několika stovek metrů.

Konečně jsem spatřil ten tajemný Jelení vrch. Akorát místo očekávaného vrchu se jednalo jen o ohromnou díru do země, obklopenou hromadami bílých kostí. Prostor před námi byl mírně zvlněný, posetý velkými balvany a bez jediného stromu. Kolem dokola ho obíhalo houští, které tvořilo jakousi neprostupnou ochrannou bariéru.

Celé to místo vypadalo, jako by sem bylo přemístěno odjinud a vůbec nezapadalo do celkového rázu okolní krajiny. První, co mě napadlo bylo, že tohle nemůže být dílem přírody a okamžitě se mi v hlavě rozvířily ty nejbláznivější představy o tom, jak místo mohlo vzniknout. Má představivost už zase jela na plné obrátky. Možná ho vytvořila nějaká pradávna, dosud neobjevená civilizace a já naleznu její pozůstatky nebo dokonce nějaký tajemný poklad. Bylo to nesmírně vzrušující. Ale jen do chvíle, než jsme v dálce za sebou uslyšeli, jak se někdo nebo něco začalo prodírat houštím, stejně jako my před chvílí.

V panice jsme na sebe pohlédli a začali očima pátrat po vhodném úkrytu. Naštěstí byl na prostranství dostatek balvanů, za které jsme se mohli schovat. Přeběhli jsme celý prostor, abychom byli co nejdále od průchodu v houští a našli si takový úkryt, ze kterého jsme měli zároveň dobrý výhled.

Hluk nabíral na intenzitě a houští se celé otřásalo, jak se k nám skrz něj někdo prodíral. Přikrčení za balvanem jsme se zatajeným dechem čekali.

K našemu velkému překvapení se vynořil přeživší lovec, kterého jsem ráno zahlédl na náměstí. Už už jsem se zvedl a vylezl ze svého úkrytu, ale něco jako by mě zadrželo. Nejspíše výraz, který jsem spatřil v jeho tváři a který by se dal

nejlépe označit slovem šílený nebo nepříčetný. Až vzápětí jsem postřehl zbraň v jeho ruce.

Tchán vše beze slova pozoroval. I on lovcovu zbraň spatřil, neboť měl tu svou připravenou k použití. To samé jsem provedl i já, s nepříjemným pocitem blížící se tragédie.

„Kde jste! Tak vylezte ven!” zařval zničehonic lovec, který nervózně pochodoval sem a tam, a tak se mi občas ztratil z výhledu.

Zmateně jsem pohlédl na tchána. „Myslíš si, že je to na nás?” zašeptal jsem nervózně. Odpovědí mi bylo pouze pokrčení rameny.

„Vy svině! Vím, že tu jste!” ozval se opět řev, jehož ozvěna se odrážela po okolí a narušovala tak skoro až posvátný klid tohoto místa.

Zničehonic se ozvaly dva rychlé výstřely a my jsme se instinktivně schovali za balvan v domnění, že patří nám. Když jsem se opatrně vyklonil zpět, nikde jsem jej neviděl. Pohledem jsem prohledával celý prostor, až se mi ho na chvílku podařilo zahlédnout, jak kráčí přímo k jámě uprostřed. Náhle jsem zaslechl dupot a šramot, přicházející zpoza hradby houští. Tchánovi jsem šeptem sdělil, ať hlídá směr, odkud hluk přicházel, a já že nespustím oči z lovce.

Lovec hluk očividně zaslechl také, protože se hned s namířenou zbraní otočil směrem, odkud přicházel. Dupání se přibližovalo, až najednou zcela utichlo a přes houští se ladným skokem přenesl majestátní jelení samec. Zíral jsem na celou scénu s němým úžasem a stejně ohromen musel být i lovec, který spustil ruce se zbraní podél těla a s obdivem pozoroval obrovské zvíře. To, co ovšem muž neviděl, byl popelavě šedý stín, který ve stejném okamžiku vylezl z díry v zemi, za jeho zády. Zahryzl se mu zezadu do krku a zároveň mu zaryl drápy do hrudníku.

Chtěl jsem vykřiknout a varovat ho, ale strach mě dočista paralyzoval. Tchán, neschopen jediného slova stejně jako já, pouze vyvalil oči a poté se schoval za kámen tak, aby nebyl vůbec vidět a dál odmítl celý výjev pozorovat. Já ale odtrhnout oči nemohl. Sledoval jsem, jak se z díry vynořily další dva šedé stíny

a během chvíle roztrhaly tělo lovce na kusy. To, co z něj zbylo, pak odtáhly do svého doupěte.

„Panebože,” hlesl jsem téměř neslyšně.

„Co?”

„Oni ho zabili.”

Mohutný jelení samec celému masakru jen tiše přihlížel a když bylo po všem, tak se klidně otočil a přeskočil hradbu zpět do lesa.

Všiml jste si, že místní jeleni jsou opravdu podivná a nebezpečná zvířata?

„Branič to říkal. A nikdo mu nevěřil.”

Tchán na mě jen zaraženě zíral bez jediného slova. Oba jsme pochopili, že musíme okamžitě zmizet, ale donutit tělo k jedinému pohybu bylo v tu chvíli těžší než zvedat sto kilo na bench press.

Sváděli jsme zoufalý souboj s vlastní psychikou i tělem, které se rozhodlo neposlouchat naše příkazy a vypovědělo službu. Nezbývalo než to prostě donekonečna zkoušet, dokud se to nepovedlo. Pohnout nohou, pak druhou, a tak pořád dokola. Zůstat příkrčený a neustále se ukrývat.

Za půl hodiny jsme byli tak v polovině cesty k průlezu v houští. Čím více jsme se k němu však blížili, tím více nás tělo poslouchalo. Pomalu, ale jistě, jsme odhazovali neviditelné okovy, které nás přikovaly na místě a nechtěly pustit ze svého zajetí.

Za další čtvrt hodinu už jsme se opatrně prodírali ven k rozcestí a okamžitě se rozeběhli směrem ke Smrčinám, i když rozeběhli je možná poněkud silné slovo. Nohy se mi po děsivém zážitku stále ještě klepaly a téměř hned se zalily kyselinou mléčnou. Díky křečím ve stehenních svalech se mi na tváři usadil výraz svědčící o bolesti a utrpení, kterým mé tělo v danou chvíli procházelo. A dle grimasy vepsané ve tváři mého tchána bylo jasné, že s ním to nevypadalo o nic lépe. Každou chvíli se jeden z nás nervózně ohlédl přes rameno, ale naštěstí nás žádný šedý stín nepronásledoval, a tak jsme si po několika minutách “běhu” mohli dopřát krátkého odpočinku.

Les byl pořád stejně tichý, ale něco se přeci jen změnilo. Možná to byl jen pocit, ale přišlo mi, jako by nás odevšad pozorovaly stovky párů očí. Mlčky přihlížely našim bolestným výrazům a naši zoufalé snaze dostat se co nejdále od Jeleního vrchu.

Neobjevili jsme žádný ukrytý poklad ani pozůstatky zaniklé civilizace, ale něco, co daleko překračovalo hranice naší fantazie. Realita totiž často bývá mnohem neuvěřitelnější než ty nejdivočejší představy.

Po pauze jsme znovu vyrazili, tentokrát už v mírnějším tempu a bez pokusů o běh. Ticho a nervózní ohlížení se přes rameno nás však provázelo až do Smrčin. Jakmile jsme měli vesnici na dohled, všechno z nás spadlo. Zjistil jsem od tchána, kde bydlí Branič, abych se za ním mohl zastavit a navázat na ranní rozhovor. Na návsi jsme se rozdělili, a ještě se v rychlosti domluvili, že pokud po cestě potká jeden z nás Amélii, vezme ji s sebou domů.

Jožko Branič bydlel jen pár minut chůze od hospody na návsi. Zabušil jsem mu na dveře a během čekání, než je otevře, se ve mně hromadilo stále více a více zlosti.

„Vy jste to věděl a přesto jste ho tam poslal! Jak jste mohl,“ zařval jsem, jakmile se objevila jeho tvář. Stařec se však jen nevzrušeně rozhlédl po okolí, a pak mě zdvořile pozval dovnitř, čímž mě dokonale odzbrojil. Najednou jsem neměl sílu na něj dál rvát, a tak jsem pozvání přijal.

Jeho přízemní dům vypadal zvenku spíš jako neobydlená ruina. A stejný dojem vlastně vyvolával i zevnitř. Všude to smrdělo plísní a v každé místnosti byly hromady již dávno nepoužívaných věcí. Stařec mě labyrintem harampádí dovedl až k sedačce, na kterou mě usadil. Sám si sedl do bytelného, leč značně sešlého koženého křesla a vytáhl dýmku s tabákem.

„Ten lovec tu byl dnes ráno po našem střetnutí na návsi,“ pronesl přes náustek dýmky.

„A to jste ho sakra nevaroval a nechal ho tam jít?“ zeptal jsem se nechápavě.

„To víš, že jsem ho varoval, chlapče, ale on si to nechtěl nechat rozmluvit. Musel se jít pomstít za každou cenu.“

„Takže ten první lovec...”

„Ano, to byli také oni.”

„Ale proč, nechápu to,” hlas se mi zlomil a na chvíli jsem se odmlčel. „Co jsou ty věci zač?” ztišil jsem nervózně hlas.

„Áááale, nemusíš se bát, tady nás nikdo neslyší. Mému domu se všichni raději vyhýbají obloukem a navíc, kdo by věřil historkám starého blázna, o kterém si myslí, že pozabíjel svoji rodinu?” ujistil mě klidným hlasem. „Nevím, co jsou skutečně zač, ale můžu ti říct, co o nich vím a jak to tenkrát skutečně bylo.”

Přikývl jsem na znamení souhlasu. Starý pán mi zdvořile nabídl něco k pití a snědku, a poté co jsem odmítl, začal se zasněným výrazem své vyprávění.

„Víš moje rodina, to byli odjakživa chudí lovci. Co jsme si neulovili a nepřinesli, to jsme neměli. Nejčastěji jsme chodili dolů na pole střilet zajíce a bažanty, a když jsme měli opravdu štěstí, podařilo se nám skolit i nějakého toho divočáka. Ale ten rok byl opravdu slabý a skoro to vypadalo, jako by se všechna zvířata vyhýbala nastraženým pastím i hledáčkům našich pušek. Proto se můj otec rozhodl, že jeden den místo na okraj pole zamíříme hlouběji do lesa a ulovíme jednoho z místních jelenů,” poté se chvíli odmlčel a musel se napít vody, než mohl dále pokračovat.

„A to se nám také podařilo. V podvečer jsme se domů vrátili s pořádnými kusy masa a konečně se dosyta najedli. Zaplatili jsme za to však až příliš vysokou cenu.”

„Jak to, někdo vás udal?” zeptal jsem se nechápavě.

„Ale kdepak. Přišli se nám pomstít. V noci nás vzbudil hluk a velmi rychle jsme pochopili, že nám někdo pronikl do domu. Než jsem se ale stačil naplno probrat ze spánku, tak mě omráčila rána do hlavy a já ztratil vědomí. Probral jsem se až v momentě, kdy mě jedno z těch šedých stvoření táhlo za nohy lesem. Začal jsem se zběsile zmítat a kopat nohama. Jakmile se mi podařilo vyprostit ze sevření, dal jsem se na útěk. Ze všech stran ke mně doléhaly vyděšené výkřiky, ale já ani na chvíli nezaváhal a utíkal jsem, dokud mi síly stačily, ale i to bylo

málo. Poslední, co si pamatuji je prudká bolest na levé straně zad, kam se mi zabořily mohutné drápy jedné z těch bytostí.”

Branič se zvedl z křesla, sundal si košili a ukázal mi jizvy táhnoucí se od levého ramene až k bederní oblasti. Poté se zase posadil a klidně pokračoval.

„Nevím, proč zrovna mě nechali žít a ostatní zabili. Možná to udělali jako výstrahu nebo si jen mysleli, že jsem mrtvý a nechali mě pohozeného v lese. Možný je asi všechno.”

Zůstal jsem zaraženě sedět a vstřebával starcův příběh. Byl neuvěřitelný a naprosto jsem chápal, že jej všichni považovali za úplného blázna. Dva dny zpět bych jej za něj považoval také.

„Takže vy si myslíte, že ty šedé bytosti jsou něco jako jejich ochránci?”

„Asi ano a možná se to netýká jen jelenů. Možná se to týká i ostatních zvířat v lese. Nevím, těžko říct,” pronesl zamyšleně. „Každopádně vím jistě, že se pomstí každému, kdo zabije byť jediného jelena z tohoto lesa.”

Celým tělem mi projel nával strachu při vzpomínce na včerejší večer a slova mého tchána. „Gratuluju hrdino, složil jsi koloucha.“

„Doprdele,” vypadlo ze mě a okamžitě jsem se zvedl z křesla. Urychleně jsem se rozloučil a vyběhl ze starcova domu zpět ke tchánovi. Doufal jsem, že po cestě potkal Amélii a naštěstí se tak skutečně stalo.

Vtrhl jsem dovnitř a snažil se na sobě nedat znát rozrušení. Pomalu jsem vyšel do patra a oběma sbalil kufry. Pak jsem seběhl dolů a oznámil, že já i Amélie okamžitě odjíždíme. Tchán i jeho žena na mě zaraženě koukali, zatímco se má dcera rozbřečela, že nikam jet nechce a prosila mě, abych si to rozmyslel.

Nebyl však čas si nic rozmýšlet, a tak jsem naložil zavazadla do auta a došel pro ni zpátky do domu. Od tchýně jsem ji musel násilím odtrhnout a do auta dotáhnout. Bylo mi jasné, že na mě bude strašně naštvaná, ale museli jsme se okamžitě dostat někam do bezpečí.

S tchánem jsem se domluvil, že pokud jsme u nich něco nechali, přivezou nám to později a vyrazili jsme na cestu zpátky do Prahy. Sešlápl jsem pedál k podlaze a uháněl pryč ze Smrčin. Na rovném úseku, kde jsem se při minulé cestě

málem vyboural, mě však čekalo nepříjemné překvapení. Cesta byla v dálce něčím přehrazená a až když jsem se dostatečně přiblížil, všiml jsem si, že to „něco“ je stádo jelenů. Amélie na mě začala rvát, ať zastavím, ale já se hnal stále kupředu. Nehodlal jsem zastavovat. Ovšem příliš pozdě jsem periferním viděním postřehl jedno ze zvířat, které se nám vrhlo pod kola.

Skřípění pneumatik, výstřel airbagů, tvrdý náraz a tříštění skla. Pak už jen tma a ticho.

Když jsem se probal, Amélie byla stále ještě v bezvědomí. Pokusil jsem se pohnout, ale celé tělo jsem měl nehybné a každý pokus o pohyb vyslal do mého mozku ostent bolesti.

Skupina jelenů mířila k našemu vozu. Mohutný, statný samec kráčel v jeho čele a jako jediný došel až k autu, zatímco stádo se zastavilo asi o tři metry dříve. Zvědavě si nás prohlížel a nervózně vyfukoval vzduch z nozder.

Pohlédl jsem mu přímo do očí, když vtom se stalo něco zvláštního a zároveň děsivého. Během setiny vteřiny se před naším automobilem místo jelena krčila odporná, popelavě šedá bytost se špičatými tesáky, ze kterých odkapávaly provazce slin.

„Žádní ochránci jelenů, ale přímo oni byli těmi nelítostnými bytostmi, mstící se každému, kdo zabije některého z příslušníků jejich rodu,“ prolétlo mi hlavou. Znovu jsem se pokusil pohnout, ale tělem mi projel další nával bolesti, který mě poslal zpět do říše bezvědomí.

Když jsem procitl, byl jsem v autě sám. Po Amélii nebyla nikde ani stopa, stejně jako po stádu jelenů. Do očí mi vyhrkly slzy a žaludek mi sevřela nepopsatelná úzkost.

Projíždějící auto zastavilo a žena s mužem, kteří z něj vystoupili, mi hned běželi na pomoc. Mně už však nebylo pomoci, cítil jsem to. A pokud se jim náhodou podaří mě zachránit, vydám se zpátky k Jelenímu vrchu, abych se pokusil pomstít.

„Všiml jste si, že místní jeleni jsou opravdu podivná a nebezpečná zvířata?“

S touto poslední myšlenkou jsem opět upadl do bezvědomí.

Víla

Ze spánku ji vytrhl tlumený smích vycházející z dětského pokoje. Rozespale zamžourala na budík, na kterém do tmy zářily červené číslice oznamující 2 hodiny a 31 minut ráno. Kate si promnula oči, posadila se na posteli a chvíli čekala, než si přivykne na okolní tmu.

Nechtěla rozsvěcet lampičku na stolku, aby nevzbudila Petera. Měl včera hodně náročný den a vrátil se z dílny až pozdě večer, což nebývá obvyklé. Většinou se vracel domů okolo čtvrté, maximálně páté odpoledne, ale minulý měsíc dostal zakázku na ručně vyřezávanou skříň od nějakého zbohatlíka a od té doby býval v dílně často až do noci. Musel dělat celý den, aby stihl termín, protože pán na dodání zakázky pospíchal. Alespoň, že byl ochoten si i patřičně připlatit.

„Pššššt. Musíme být potichu, ať nevzbudíme rodiče. Maminka i tatínek by se zlobili, že tu jsi,“ ozvalo se z dětského pokoje.

Vzhledem k tomu, že Rose měla teprve 5 let, tak bylo ještě brzy na to, aby se za ní v noci plížili nápadníci a musela je schovávat pod postelí před rodiči. Určitě zase nemohla spát a povídala si s jednou ze svých imaginárních kamarádek, pomyslela si.

Oči už přivykly tmě, a tak si pomalu nazula domácí bačkory a rozhodla se, že půjde dceru zkontrolovat a pokusí se ji uspat. Pomalými kroky se došourala ke dveřím ložnice, když v tom zaslechla tlumený dámský hlas. Nebyla si jistá, hlas byl hodně tlumený a klidně mohlo jít o Rose, která při hraní ráda měnila hlasy. Chtěla být herečkou, a tak ráda při hře ztvárňovala různé postavy. Kate otevřela dveře na chodbu a plížila se k Rosině pokoji. V místnosti se svítilo a dveře byly lehce pootevřené, nicméně z chodby viděla škvírou pouze zeď a roh nočního stolku. Opatrně pokračovala chodbou, obezřetně našlapovala, aby o něco nezakopla a raději se ještě jednou rukou lehce opírala o stěnu. Zastavila, aby si mohla pořádně zívnout, když v tom uslyšela opět ten hlas. Celá strnula hrůzou,

po zádech jí přeběhl mráz a ucítila nevolnost, jak se jí žaludek strachy stáhl. Rose zase legračně měnila hlasy, ale ten, který předtím zaslechla, určitě nebyl její, o tom byla pevně přesvědčena. Pomalu udělala další krok a pak další. Stará dřevěná podlaha pod její nohou hlasitě zapraskala a veškerý hovor dětského pokoje utichl. Ticho bylo tak tísnivé, že se Kate lehce zatočila hlava a musela se oběma rukama opřít o stěnu. Každý chloupek na jejím těle byl zježený napětím, strachem a očekáváním, co se bude dít.

„Mami, jsi to ty?“ zašeptala Rose. „Ano miláčku, jsem to já nemusíš se ničeho bát“ odpověděla Kate a dala se opět do pohybu. Teď už se nesnažila jít pomalu a potichu, šla co nejrychleji jak jen jí to roztřesené nohy dovolovaly, hlavně, aby už byla u Rose. Pootevřela dveře do pokoje a spatřila Rose, jak sedí na své posteli, má rozsvícenou lampičku na nočním stolku a v každé ruce jednu panenku Barbie.

„Pročpak nespíš broučku?“

„Mám představení.“

Ledový noční vítr se dotkl její pokožky a ihned jí naskočila husí kůže. Všimla si, že je pootevřené okno a záclona povlává ven do tmy.

„Představení? A pro koho takhle pozdě v noci?“

Přistoupila k oknu a vtáhla záclonu zpět do pokoje. Venku se v dálce za jejich zahradou rýsoval hustý les a celou krajinu osvětloval měsíc, který poslední noc těsně před dosažením úplňku. Nikde se nic nepohnulo, jen větve stromů se chvěly a tancovaly pomalý tanec v rytmu nočního mrazivého větru. Zatlačila na okno, které sjelo zpět dolů, zajistila ho otočnou kličkou a roztáhla záclonu přes celou šíři okna.

„Pro zoubkovou vílu. Byla smutná, že si s ní prý nikdo nechce hrát. Všichni od ní chtějí jen penízky za své zoubky a mně jí bylo líto, a tak jsem si s ní hrála a ona měla moc velkou radost,“ usmívala se Rose a celá zářila.

Děti mají bujnou fantazii, ale Rose ji měla někdy až moc přebujelou. Hrála si s imaginárními kamarádkami, chodila na zahradu za skřítky a vílami nebo

jinými bytostmi, a teď už několik dní nemluvila o ničem jiném, než o víle Zuběnce. Určitě o ní slyšela od některého z dětí ve školce.

„To jsi moc hodná broučku.“

Kate se pousmála a vlezla k dceři pod peřinu, odejmula ji a políbila ji na čelo.

„Ale teď už půjdeme spinkat, ano?“

Rose přikývla a vlepila mámě mlaskavou pusou na tvář. Kate zhasnula lampičku na nočním stolku a cítila, jak objetí pomalu uvadá spolu s tím, jak se Rose propadá hlouběji do spánku.

Kate se nedařilo usnout a stále měla pocit jako by ji někdo oknem sledoval. Skrz něj viděla pouze zářící měsíc a temnou oblohu posetou stovkami hvězd. Brzy jí však vzpomínky na dnešní noc začaly nahrazovat starosti nadcházejícího dne a její pohled se pomalu přesunul z okna na strop. Práce, spousta práce, neboť se blíží účetní uzávěrka a zítra bude muset celý den shánět zbytky podkladů, které se k ní ještě nedostaly nebo se někde založily.

Koutkem oka zachytila stín, který se mihnul za oknem. Polil jí ledový pot a celá zkoprněla hrůzou. Snažila se dýchat co nejtišeji a naslouchala okolním zvukům. Slabé zaškrábání na střeše. Znovu a znovu. Škrábání se po střeše přiblížilo do středu pokoje a zamířilo přímo nad ní. Zírala do stropu neschopná pohybu a celá se opět roztřásla strachem. Pravou rukou křečovitě svírala cíp peřiny v pěsti a snažila se převzít kontrolu nad svým tělem. Hlasité zahoukání sovy jí téměř způsobilo infarkt a jen taktak, že nevykřikla a neprobudila Rose.

Musela se přemáhat, aby se nezačala nahlas smát sama sobě, protože se nechala k smrti vyděsit blbou sovou. Otočila se na bok, zády k oknu a pevně si k sobě přitáhla Rose. S úsměvem na rtech se konečně ponořila do spánku.

Peter si na sedačce vychutnával snídani s Rose po boku a společně sledovali ranní animák. Jako v každém díle, i tentokrát se kocour Tom snažil dostat malého myšáka Jerryho, který utíkal, kličkoval a dělal vše pro to, aby ho kocour nechytil a ještě si jako bonus mohl přivlastnit kousek lahodného sýra. Tom právě

čekal u stěny před východem z myšího doupěte a nad hlavou držel zvednutou palici. Jerry se mezitím vyplížil východem na protější stěně a tlačil před sebou pastičku na myši, kterou zde předtím kocour nastražil. Opatrně ji umístil za lovce, který v očekávání mrskal ocasem ze strany na stranu, když vtom zaznělo klapnutí a kocour vyjekl bolestí. Zlostně se ohlédl přes rameno a zahlédl myšáka, jak se pobaveně válí po zemi a smíchy se popadá za břicho. Už už se chystal na Jerryho vrhnout, když vtom mu na hlavu dopadla palice, kterou při úleku vyhodil do vzduchu a poslala ho tvrdě k zemi.

Rose s tatínkem se pobaveně zasmáli, ale následné honičce už Peter nevěnoval pozornost, protože jeho zrak čím dál více přitahovali hodiny na stěně. Popoháněl Rose, která se neustále vesele hihňala, aby také dojedla a mohl ji odvézt do školky.

Kate se k nim připojila, polibkem se pozdravila s manželem a posadila se vedle Rose, kterou pohládila po vlasech. O nočním dobrodružství Peterovi neřekla, myslel by si o ní, že je blázen a strašpytel. Navíc se cítila lehce trapně, že ji k smrti vyděsila obyčejná sova.

Závěrečná znělka oznámila konec pohádky a na obrazovce se objevil zpravodajský pár, který každé ráno přinášel nejaktuálnější zprávy ohledně dění v zemi.

„Jsou to již dva týdny co z...“ Kate vypnula televizi, protože Peter s Rose se chystali k odchodu a ona na zprávy neměla ani pomyslení, potřebovala se rychle zkoncentrovat a také vyrazit do práce. Zpravodajství by ji jen rozptylovalo a pokud bude chtít, tak si ho pustí po cestě autem v rádiu.

Mezi dveřmi se rozloučila s manželem i dcerkou a vrátila se do kuchyně. Dosnídala jogurt, umyla nádobí po Peterovi s Rose a odebrala se do ložnice vybrat si nějaké vhodné a zároveň pohodlné oblečení. Ze skříně vytáhla džíny a bílou halenku a poté si v zrcadle prohlížela svůj odraz. Pohládila si břicho a přemýšlela, jestli řekne tu skvělou novinu Peterovi už dnes večer, nebo počká na nějakou vhodnější příležitost. Ale nemohla zase tak dlouho vyčkávat, byla sice

teprve ve druhém měsíci, ale za chvíli už by to na ní mohlo začít být trochu vidět.

Vtom její pozornost upoutalo zapraskání z chodby. Rychle se převlékla a vykoukla z ložnice. Nikde nikdo. Bydleli zde už 3 měsíce, ale stejně si na nejrůznější zvuky ozývající se z nitra domu ještě nezvykla a pokaždé ji vyděsily. Všimla si, že si Rose opět nezavřela dveře do svého pokojíčku. Pohlédla na hodinky, aby se ujistila, že vše stíhá a vyrazila chodbou kolem dětského pokoje. Když chtěla dveře zavřít, zacítila lehký průvan, a tak nakoukla do pokoje. Okno bylo dokořán otevřené a bílá záclona poletovala před oknem, stejně jako v noci. Zakroutila podrážděně hlavou, zavřela okno a urovnala záclonu. Bude si s ní večer muset promluvit. Nejen, že za sebou téměř nikdy a nikde nezavírala dveře, ale teď už přestala zavírat i okna.

Letmým pohledem zkontrolovala pokoj, zavřela dveře a vyrazila do přízemí, kde si oblékla teplý kabátek. Přes rameno si přehodila tašku s laptopem a do ruky vzala svou černou lakovanou kabelku značky Burberry, kterou dostala od Petera k osmému výročí jejich svazku. Zaklapla za sebou vchodové dveře, zamknula a nasedla do auta s myšlenkami upřenými k pracovním povinnostem.

Kate zaparkovala před domem a Rose z něj hned vesele vyskočila a začala si broukat a prozpěvovat. Vystoupila z auta a odemkla dům a pustila do něj dcerku. Pak se vrátila k autu a z kufru vyndala dvě igelitky s nákupem, pro který se po cestě ze školky zastavily, protože ji Rose prosila, aby udělala k večeři špagety. Peter špagety nesnášel, ale vzhledem k tomu, že jí po obědě volal, že bude v dílně možná až do nočních hodin, protože dnes chtěl celou skříň dodělat, aby ji zítra mohl hrdě předat jejímu novému majiteli, vyhověla jí.

Pomalou se stmívalo, hustě mrholilo a k zemi se snášela bílá mlha, která příkrývala okolní krajinu. Tašky s nákupem odložila v kuchyni a začala jej pečlivě vybalovat a rovnat do lednice. Rose mezitím pobíhala v obýváku, měla puštěné vysílání pěvecké soutěže a prozpěvovala si spolu se soutěžícími. Kate

nalila vodu do hrnce, postavila ho na plotnu a vzala do ruky mobilní telefon. Bylo chvilku po šesté hodině večerní a tak si řekla, že zkusí zavolat Peterovi a trochu ho rozptýlit od namáhavé práce v dílně. Telefon vyzváněl, ale Peter ne a ne ho zvednout a tak se vrátila ke kuchyňské lince.

O 20 minut později už obě seděly u jídelního stolu a cpaly se špagetami s boloňskou omáčkou. Rose spokojeně mlaskala a smála se od ucha k uchu.

Poté se spolu v obývacím díle dívaly na televizi a pak vzala Kate malou vykoupat, aby ji mohla uložit do postele. Sice byl pátek večer a Rose zítra nemusela nikam vstávat, ale přeci jen už se připozdívalo a navíc včera v noci „hrála představení pro zoubkovou vílu“, tudíž měla co dohánět a rozhodně ji nechtěla nechat ponocovat. Rose sice celé odpoledne nadšeně povídala o tom, že dnes za ní opět víla přijde, ale vzhledem k tomu, že hned po večeři začala zívat, bylo více než zřejmé, že bude spát jako špalek dřív, než přečte pohádku na dobrou noc. A také se tak stalo. Políbila dceru na tvář a ztlumila lampičku, aby měla na usínání ještě trochu světla. Během večera ji pak přijde vypnout úplně. Zavřela za sebou dveře od jejího pokoje a šla se posadit dolů k televizi s tím, že zkusí ještě jednou zavolat Peterovi.

Už po dvou zazvoněních se ozval Peterův hlas.

„Ahoj miláčku.“

„Ahoj, tak jak to s tebou dnes vypadá, vrátíš se nám taky někdy domů?“
zažertovala.

„Hahaha“ oplatil jí uštěpačně.

„Myslím, že tak za dvě hodiny bych mohl být na cestě domů.“

Podívala se na hodinky, bylo chvíli po deváté večerní.

„Dobře, ale slib mi, že pojedíš domů opatrně, venku je pěkná tma a mlha, těch pár minut, co bys rychlou jízdou nahnal, za ten risk nestojí. Slibuješ?“

„Ano slibuju, neboj. Jak jste se měly s Rose?“ změnil téma hovoru. Dobře věděl, že domů pojedou rychle. Miloval rychlou jízdou a jedině kdy si ji mohl dopřát, bylo, když jel v autě sám.

„Jo dobře, Rose chtěla k večeři špagety, tak jsme spolu skočily na nákup. A teď už spí, sice celý odpoledne mluvila o tom, že si s ní v noci zase přijde hrát ta její víla, ale hned jak jsem ji uložila do postele, tak usnula.“

Peter se hlasitě zasmál.

„Ta naše holčička má opravdu moc bujnou fantazii.“

„Někdy až moc. No já už tě nebudu vyrušovat od práce, ať se mi vrátíš co nejdříve. Ale ráda jsem tě slyšela. Miluju tě.“

„Já tě taky miluju.“

Kate odložila telefon na stůl, z křesla stáhla přehozenou deku a zachumlala se do ní, aby se trochu zahřála. V televizi dnes nic moc nedávali, nejzajímavější volbou byla nová adaptace Sherlocka Holmese s Robertem Downey jr. v hlavní roli. Inu což, stejně u televize usne a alespoň jí rychleji uteče čekání na Petera.

....

Ze spánku ji probudil chlad a třes celého těla, které se snažilo svalovými stahy alespoň trochu zvýšit svou teplotu. Rozlepila ospalé oči a podívala se na mobil. 22:45, každou chvíli by měl přijet Peter.

Po zádech jí přeběhl mráz až se oklepala a ještě více se zabalila do deky. Zuby jí začaly drkotat o sebe a při každém výdechu jí z pusy vyšla viditelná pára jako kdyby vydechovala cigaretový kouř.

Zvedla se ze sedačky, zabalená do deky a vydala se do kuchyně. Chvíli trvalo než jí došlo, proč je taková zima.

Musela nechat pootevřené okno problesklo jí hlavou. Vešla do kuchyně, když vtom jednou nohou uklouzla a jen taktak se stihla zachytit kuchyňské linky, aby neupadla. Po podlaze se táhla louže vody vedoucí ke dveřím na zahradu. Ke dveřím otevřeným dokořán. Bílá krajková záclona vlála ven a občas její roh s čvachtnutím spadl do bahna, neboť díky vytrvalému dešti byla celá zahrada kompletně promáčená.

Tělem jí projel závan strachu. Vydala se zavřít dveře, když vtom se oblohou prohnal blesk doprovázený dunivým zahřměním a uhodil do stromu nedaleko

jejich domu. Leknutím vyjekla a srdce ji téměř vyskočilo z hrudi. Z horního patra zaslechla ránu o podlahu. Rose se taky musela leknout a něco omylem shodila z nočního stolku, to by se nestalo poprvé. Jestli se opravdu něčeho bála, tak to byla právě bouřka. Věděla, že se musí vzchopit a jít nahoru za svou holčičkou, která se určitě vyděšeně choulí v posteli a čeká, až za ní přijde. Opatrně došla zavřít dveře na zahradu a poté vyběhla po schodech do patra za dcerou, která měla pootevřené dveře do pokoje a na chodbu pronikal slabý pruh světla z její lampičky.

„Neboj broučku, už jdu za tebou, nemusíš se ničeho bát“ pronesla konejšivě jemným hlasem.

Skrz okno v mezipatře pronikalo do chodby měsíční světlo a částečně ji osvětlovalo.

Ozvala se další rána, jak další blesk udeřil poblíž domu.

Blížila se ke dveřím od pokoje, když vtom pruh světla na podlaze zmizel. Buď Rose zhasnula, o čemž silně pochybovala, nebo jí jde naproti a svým tělem paprsek zakryla.

Dveře se prudce zabouchly. Rychle k nim přiskočila a snažila se stlačit kliku a otevřít dveře, ale ta se ani nepohnula. Několikrát zabušila na dveře.

„Zlato okamžitě otevři!“

Znovu zkusila kliku oběma rukama. Snažila se přenést na ni celou svou váhu, ale nepovolila. Přemýšlela, čím mohla Rose kliku podepřít, vždyť přece nemá tolik síly, aby kliku udržela. Ano Rose nemá tolik síly. Určitě jen šikovně zapřela něčím kliku nebo...

„Panebože.“

Pustila kliku a zůstala stát jako opařená. Mysl zachvátila panika a celé tělo se jí třásl. Je možné, že by byl v domě někdo cizí? A proč by se vybral zrovna pokoj její dcery? Pokud by chtěl něco ukrást, cokoliv cenného by našel buď dole v obýváku nebo v jejich ložnici.

Přiložila ucho na dveře v naději, že něco zaslechne. Doufala v tlumené chichotání Rose, která si snaží rukou zakrýt ústa a potichu se smát svému ne

příliš vydařenému žertu. Zadržela dech a veškerou svou pozornost a soustředění věnovala svému sluchu.

Nic, naprosté ticho. Minula vteřina, dvě, pět a nezaslechla jediný zvuk.

Potichu vydechla, znovu se nadechla a opět zadržela dech.

Zaslechla slabé škrábání, jako by někdo jezdil nehty po druhé straně dveří.

Škrábání bylo přerušované a každé další bylo o něco hlasitější než to předchozí.

A najednou se opět rozhostilo ticho.

Výdech, nádech, úplné ticho. Jediné, co slyšela, bylo nervózní poskakování svého srdce, které bušilo jako o závod.

Výdech, nádech. Stále nic.

Prudké zabušení na dveře ji tak vylekalo, až odskočila k protější zdi, jako kdyby ji neviditelná noha kopnula přímo do hrudníku. Byla k smrti vyděšená a kdyby jí teď někdo měřil tepovou frekvenci, určitě by se pohybovala v červených číslech hraničního maxima.

Škvírou pod dveřmi bylo vidět, že za nimi někdo stojí. Někdo, kdo rozhodně neměl tak drobné nožky jako jejich dcera.

Klika se začala pohybovat směrem dolů. Kate se snažila zvednout, ale její tělo protestovalo. Ruce i nohy měla rozklepané, přesto se jí však po chvílce podařilo postavit. Do chodby pronikl tenký paprsek světla z pokoje a pomalu se začal rozlévat po podlaze. V rozšiřující se mezeře mezi futry a dveřmi se objevil obličej. Nestačila si jej ani pořádně prohlédnout a už zase zmizel. Jediné, co stihla postřehnout, bylo, že patřil ženě. Dveře se opět zabouchly a z pokoje se ozval smích. Ale nezněl vesele nebo radostně, ale spíš tak prázdňe a nepřičetně.

Na nic nečekala, přiskočila ke dveřím, začala na ně zuřivě bušit a snažila se zmáchnout kliku směrem dolů. Nic, klika se opět ne a ne pohnout.

Problesklo jí hlavou, že Peter by se měl každou chvíli vrátit domů, možná už je na cestě. Rychle seběhla dolů do obývacího pokoje pro mobilní telefon a rychlou volbou vytočila Peterovo číslo. Tři zazvonění, čtyři zazvonění. Nic, nezvedal.

Začala tedy zadávat číslo na policii, když vtom zaslechla zavržení pantů z horního patra. Všimla si, že na kuchyňské lince leží velký nůž, kterým by se v případě útoku mohla bránit. Zvolila vytáčení a rozeběhla se do kuchyně.

Jedno zazvonění.

Právě probíhala kolem schodů a periferním zrakem zahlédla, jak se někdo vynořil zpoza rohu v mezipatře.

Druhé zazvonění.

Noha jí uklouzla po mokré podlaze a ona ztratila rovnováhu. Všechno se odehrávalo jako ve zpomaleném filmu. Cítila, že letí vzduchem a naráží hlavou o podlahu. Svět kolem ní se pomalu ponořil do mlhy a temeno vzplanulo bolestí, jak si o dlažbu rozbila hlavu.

Třetí zazvonění.

„Dobrý den policie...“

Chtěla se natáhnout pro telefon nebo alespoň zařvat o pomoc, ale v návalu bolesti celé tělo rezignovalo. Zahlédla ženu stojící přímo nad ní. Byla ošklivá a špinavá, oblečená pouze do kdysi bílého spodního prádla. Celé tělo od hlavy až k patě jí pokrývaly zbytky bahna, jako by byla prase rochnící se v něm celý den.

„Haló slyšíte mě? Můžeme vám nějak pomoci?“

Sledovala, jak se návštěvnice sehnula pro telefon a jemným, skoro medovým hlasem odpověděla policejní úřednici.

„Dobrý den, strašně se Vám omlouvám, odskočila jsem si na chvíli do kuchyně a moje dcera si začala hrát s telefonem. Omylem musela stisknout příkaz pro rychlou volbu s číslem na policii. Moc se Vám omlouvám.“

„V pořádku nic se nestalo. Hezký večer.“

„Vám také hezký večer.“

Žena upustila telefon na zem a překročila Kate, které se pod hlavou pomalu rozlévala krvavá kaluž. S úšklebkem připomínající úsměv popadla nůž ležící na kuchyňské lince. Nůž, který mohl být její záchranou. Nůž, který bude její zhoubou.

Claire se zabalila do čerstvě vyprané, voňavé osušky a menším ručníkem si nejprve vysušila vlasy a poté si jej kolem hlavy omotala jako turban.

Peter byl tak zabraný do sledování zpráv, že si ani nevšiml vibrujícího telefonu na stole, když šla z koupelny. Zato ona si ho všimla dobře a neváhala se podívat na displej, kdo že mu to volá. Samozřejmě to byla jeho žena, kdo jiný. Nehodlala ho na to upozorňovat, jen ať se ženuška nervuje, kde se její muž toulá.

Natáhla se na sedačku a položila si hlavu do jeho klína. Zprávám v televizi nevěnovala moc pozornosti, protože věděla, že za chvíli její společnost odjede domů a ona opět zůstane sama.

Zavřela oči a představovala si jejich společnou budoucnost. Ano, začalo to sice jako neškodný flirt a sexuální rozptýlení, ale velmi rychle to z její strany přerostlo v mnohem více. Neví, jestli to lze nazývat láskou, spíše by to popsala jako zvířecí touhu spojenou s lidskou potřebou vlastnit. Jenže on ji sdělil, že rodinu nehodlá opustit.

„... je to již 14 dní a policie stále nemá žádné stopy po uprchlé vražedkyni Nině Williamsově, která utekla z přísně střeženého oddělení psychiatrické léčebny v Hillsborow. Spolu s jejím útekem policisté také pátrají po neznámé ženě podezřelé z napomáhání při jejím útěku. Více informací o okolnostech útěku pro vás zjišťují naši reportéři. Nina Williamsová byla před 20 lety obviněna a odsouzena v případě dvanácti unesených a zavražděných dětí.

Během vyšetřování si vysloužila přezdívku Víla, neboť oběti často v obdobích před únosem uváděly svým rodičům, že je navštěvuje víla či podobné pohádkové stvoření. Během procesu však byla její přezdívka změněna na Zubní vílu či Vílu Zuběнку, protože všechny oběti jejího vraždění byly nalezeny s vytrhanými zuby, které se nikdy nenašly. Ani samotná Williamsová u soudu nevysvětlila, co se zuby dělala, či kam je ukryla.

Vzhledem k faktu, že uprchla před čtrnácti dny, policie žádá rodiny v celé zemi, aby byly obezřetné a pokud jejich dítě začne mluvit o návštěvách

tajemných, zejména pohádkových bytostí, neprodleně vše nahlásili na policii k prověření. Jakákoliv stopa nyní může pomoci při dopadení Niny Williamsové.“

Cítila, jak ztuhl. Vskočil ze sedačky, div že ji neshodil, popadl své džíny a začal se oblékat. Ve tváři měl vyděšený a lehce nepřítomný výraz.

„Stalo se něco?“

„Kde mám telefon? Musím okamžitě domů.“

„Telefon máš na stole. Počkej přece, řekni mi, co se děje.“

„Promiň, nemám teď čas na vysvětlování, musím jet.“

Rychle si oblékl tričko a bundu, políbil ji na tvář, nazul si boty a s telefonem u ucha vyběhl na chodbu.

„Petere počkej...“ zůstala stát s nechápavým výrazem mezi dveřmi. Dolehlo k ní akorát Peterovo nadávání a prásknutí vchodových dveří. Byl pryč.

Natáhla se zpátky na sedačku. Zaskočený výraz se jí pomalu změnil v široký úsměv. Však on se rád vrátí.

Jak řekl, rodinu neopustí, ale co když opustí rodina jeho? Víla se o to určitě postará.

Na tachometru měl mnohem víc, než byla povolená rychlost mimo město. Světlo z předních světlometů rozhánělo tmu, do které byla celá krajina zahalena. Srdce mu divoce bušilo, ve spáncích mu tepalo a všechnu svoji energii soustředil pouze na pruh světla před sebou. Věděl, že riskuje a měl by ubrat plyn, kolem cesty byl les a v této rychlosti by jakékoliv selhání jeho řidičských dovedností mělo fatální následky. Ale nemohl si pomoci, sice stihl zavolat na policii s podezřením, že jeho dceru kontaktovala nebo se pokusila kontaktovat uprchlá vražedkyně a byl ujistěn o vyslání policejních hlídek k prozkoumání celé situace, ale i tak nemohl zpomalit.

Stromy konečně prořídly, odbočil na krátkou příjezdovou cestu a zaparkoval před domem. Vyběhl z auta a hledal v kapse klíče od domu. V celém domě bylo zhasnuto, pouze v obýváku viděl skrz okno problikávat obrazovku televize.

Strčil klíče do zámku, proběhl předsíní a rozsvítil světla v hale. Z toho, co viděl, se mu ihned obrátil žaludek a vyzvracel celý jeho obsah na podlahu.

Kate ležela v kuchyni a celé její tělo bylo obklopeno velkou kaluží krve. V obličejí i na ruce měla snad stovkou bodných a řezných ran od velkého kuchyňského nože, který měla zabodnutý v hrudníku.

Byl to děsný pohled a Peterův žaludek se nepřestával stahovat v prudkých křečích. Z venku slyšel příjíždějící policejní auta i křik policistů, ale nebyl schopen se ani pohnout. Věděl, že je pozdě.

Tři strážníci vběhli do domu, jeden se ujal Petera a odvedl ho z domu, zatímco zbylí dva se vydali prohledat zbytek domu. Nikoho dalšího už však nenašli.

Posily, které dorazily o chvíli později, poté prošly celou zahradu a vydaly se prohledat i část lesa za pozemkem. Bezúspěšně.

Bylo časně nad ránem a krajinu začal skrápět studený déšť. Zubní víla kdesi v hlubokém lese získala další dětské zoubky, které budou ozdobou její sbírky.

Poslední den na Zemi

Venku ještě panovala tma, ale já vzrušením nemohl dospat. Dnes byl den D a já se po týdnech plánování konečně chystal vyrazit za dobrodružstvím, díky kterému bych svému upadajícímu Youtubovému kanálu mohl zajistit alespoň trochu slušný počet zhlédnutí a nových odběratelů. Nehledě na skutečnost, že jsem potřeboval vytvořit nějaký cool obsah pro Instagramový profil.

Jasně, chápu, co si teď myslíte. Taky jsem si myslel, že mladí tráví na sociálních sítích zbytečně moc času ve snaze nahnat internetovou pseudopopularitu. Jenže jakmile si na ni člověk sáhne, změní to jeho pohled na věc, to mi věřte.

Sbalil jsem si vše potřebné do batohu a sám se podivil nad tím, kolik toho s sebou na jeden výlet tahám a slíbil jsem si, že na příště musím udělat alespoň nějakou redukci vybavení. Vyjma nutných věcí, jako bylo teplé oblečení, jídlo a pití, samonafukovací karimatka nebo třeba spacák, jsem vždy nosil na zádech ještě spoustu techniky a powerbank, popřípadě náhradních baterií do jednotlivých přístrojů. Nutností byl i stativ, výkonná čelovka a pro všechny případy také satelitní telefon a plynová pistole.

S rozedněním už jsem seděl za volantem automobilu a řítil se ven z města. Čekala mě dlouhá cesta do dávno opuštěných míst, která se nacházela uprostřed rozlehlých lesů. Taková místa jsem miloval a za ty roky natáčení videí se z nich stala má posedlost. Bavil mě celý proces od pátrání, zjišťování historie až po mou nejoblíbenější část a tou byl samotný průzkum. Rozdílný pohled na tuto volnočasovou aktivitu však měla moje přítelkyně, které se samozřejmě tahle touha po dobrodružství nelíbila, ale ve výsledku mi to nehodlala jakkoliv zakazovat. Jen s tím prostě nesouhlasila, a to někdy opravdu nahlas.

Po pár hodinách jízdy a několika zastávkách u čerpacích stanic jsem opustil civilizaci nadobro a čekal mě poslední úsek cesty. Zhruba třicet kilometrů po starých a neudržovaných lesních cestách. Krajina byla až na drobná zvlnění

víceméně placatá, a tak jsem cíl své cesty spatřil už ze vzdálenosti několika kilometrů.

Ďáblův vršek vyčníval nad okolní krajinou jako jediná dominanta široko daleko. Všude kolem něj se táhl pouze hustý a neprostupný les. A čím hlouběji jsem do něj pronikal, tím více jsem pocíťoval izolaci od okolního světa. Za celou dobu jízdy jsem nepotkal jediné lidské obydlí ani nezahlédl stopu po tom, že by byla oblast navštěvovaná.

Před samotnou cestou jsem přečetl hned několik článků, ve kterých autoři shodně psali, že do lesa, který vršek obklopuje, se místní bojí chodit. Zmiňovali se o podivných světlech prohánějících se mezi stromy a po obloze, o mizejících lidech a bůhví čem ještě.

Víte, za tu dobu, co jsem podobná místa objížděl, jsem se přesvědčil, že většina podobných příběhů jsou jen báchorky starousedlíků sloužící ke strašení dětí a teenagerů. Dlouho opuštěná a chátrající místa prostě dokázala rozprout lidskou fantazii na plné obrátky.

Když jsem dorazil k začátku svahu Ďáblova vršku, cesta z ničeho nic skončila hradbou stromů. Dál jsem musel po svých, a tak jsem auto zaparkoval přímo na cestě, ale ještě před tím jsem ho pro jistotu otočil opačným směrem, abych v případě potřeby mohl jen nastoupit a vyrazit zpět do města. Dělal jsem to tak vždy, protože člověk nikdy dopředu nevěděl, zda nebude muset místo urychleně opustit.

Hodil jsem si batoh na záda a vyrazil mezi stromy směrem k vrcholu. Žádná pěšina tudy nevedla, a proto byl můj postup žalostně pomalý. Neustále jsem klouzal po nánosech spadaneho listí a bahna. Nepomohl mi ani fakt, že se začalo poměrně brzy stmívat, a tak jsem byl odkázán pouze na světlo z čelovky.

Po zdolání nejstrmější části kopce jsem si všiml něčeho zvláštního. Celý okolní les byl totiž podivně tichý. Žádné zvuky hmyzu nebo zvířat, ba dokonce ani hvízdání větru nedoléhalo k mým uším. Miloval jsem ten pocit, když jsem byl mimo civilizaci, ale na tomhle místě jsem si jej najednou vůbec neužíval.

Pocit izolace byl zde tak silný, že na mě začal doléhat nával deprese a chuti po návratu do města. Kéž bych ten vnitřní instinkt tenkrát poslechl.

Sotva jsem dosáhl vrcholu, hradba stromů se rozestoupila a já se ocitl na kruhovém prostranství, v jehož středu se nacházel můj cíl, jímž byl opuštěný lovecký srub. Mé srdce poskočilo radostí a tíživý pocit se v tu ránu vytratil. Konečně jsem byl zase ve svém živlu a hlavou se mi začaly honit všechny různé záběry a fotografie, které musím v noci a ráno za světla pořídit.

Dostat se dovnitř srubu nebyl vůbec žádný problém, protože vchodové dveře nebyly nijak zabezpečené. Po velmi dlouhé době jsem se tak někam dostal hlavním vchodem a nemusel hledat cestu rozbitým oknem v patře, či se jím naopak spouštět do suterénu. Ihned jsem vybalil dvě přenosné halogenové lampy a postavil je do protilehlých rohů jediné místnosti, což mi zajistilo dostatek světla pro veškerou následnou činnost.

Vybavení a celkový stav vnitřku srubu mě mile překvapil. Byl sice dlouhá léta opuštěný, ale díky své odlehlosti byl evidentně naprosto nezajímavý pro vandaly a jim podobnou havěť. Nebýt zatuchlého vzduchu a pavučin, které pokrývaly každý roh, nabyl bych dojmu, že jsem vstoupil k někomu domů nebo alespoň do pravidelně navštěvovaného víkendového sídla.

Poté, co jsem si prohlédl místnost a vybral si to nejvhodnější místo ke spánku, přišel konečně čas uspokojit žaludek, který se hlasitě dožadoval potravy, jídlem z konzervy.

Po jídle jsem se přioblékl, neboť teplota začala klesat k deseti stupňům celsia, a s nadšením vyndal všechno potřebné vybavení k natočení prvního videa. Provedl jsem několik zkoušek obrazu i zvuku, a poté se konečně vrhl na vyprávění historie tohoto podivného místa. Nezapomněl jsem samozřejmě zmínit pohnutý osud jeho posledního majitele, který se jednoho dne beze stopy vypařil, stejně tak jako další příběhy údajně zmizelých lidí z této oblasti, které ovšem nebyly nijak ověřitelné. Celé video jsem zakončil ochutnávkou toho, co mohou diváci očekávat, a tím byla noční výprava do okolí srubu. Bohužel zde nebyl žádný mobilní signál a nemohl jsem celé dílo ihned uploadovat na svůj

kanál, ale s tím jsem tak nějak počítal. Na co jsem však úplně zapomněl, bylo zavolat domů přítelkyni, že jsem v pořádku dorazil, a tak jsem vše ihned díky satelitnímu telefonu napravil. Dostal jsem od ní samozřejmě vyhubováno, ale kdo by se jí divil. Měla plné právo být naštvaná a já jsem musel slíbit, že jí to patřičně vynahradím, abych si ji opět trochu udobřil.

Po telefonátu jsem se ještě na chvíli posadil k oknu, jen tak zíral skrze něj a v duchu si procházel, co vše nesmím zapomenout natočit a nafotit. Všude panovalo dokonalé, skoro až znepokojující ticho a neprostupná tma, kterou po chvíli narušilo několik oslnivých záblesků, které jsem považoval za blesky blížící se bouře. Ta však ani po patnácti minutách nepřišla, a tak jsem se rozhodl jít si lehnout a trochu se prospat.

Zrovna jsem se chystal zabalit se do spacáku, ale cosi mě donutilo jít zatarasit dveře stolem. Přespával jsem na takových místech běžně a nikdy jsem neměl potřebu nějakých přehnaných bezpečnostních opatření, ale tentokrát mi něco našeptávalo, že bych měl. Pociťoval jsem vnitřní neklid a sám sebe jsem musel přesvědčovat, že je to jen další opuštěné místo. Trvalo mi dobrou hodinu, než se mi podařilo usnout.

Ze spánku mě vytrhlo bušení na dveře. Nejdřív jsem si myslel, že pořád spím, a tak jsem se pro jistotu několikrát štípl do tváře. Zabušení se ozvalo znovu a mé tělo ztuhlo strachem, neschopno pohybu. Následovalo několik nárazů, které o kousek posunuly stůl, kterým byly dveře zataraseny, a zvenku pronikl paprsek prudkého bílého světla. V tu chvíli jsem konečně získal zpět kontrolu nad vlastním tělem a rozhodl se jednat. Stolem jsem přirazil dveře a přemýšlel, čím je ještě zablokovat, abych je nemusel držet. Do očí mi okamžitě padl gauč, na kterém jsem nocoval. Shodil jsem z něj svoje věci a dotáhl ho ke stolu těsně před tím, než se dveře znovu otřásly nárazem. Poté se rozhostilo ticho. Seděl jsem na gauči, natahoval uši a zadržoval dech, ale nezaslechl jsem vůbec nic. Dlouhou dobu jsem se bál pohnout a jen tak tam seděl ve tmě, až mě nakonec přemohl spánek a klesly mi víčka. Nevím, zda se jednalo jen o pár vteřin nebo jsem usnul na delší dobu, neboť jsem se ve všem tom zmatku ani jednou

nepodíval na hodinky. Když jsem opět otevřel oči, nebyl jsem si jistý, zda se mi vše jen nezdálo a nejednalo se o děsivou halucinační noční můru. Lehce jsem se profackoval, abych se pořádně probral a opatrně se plížil k oknu. Venku panovala tma a klid, nikde se nic nepohnulo. Se zatajeným dechem jsem pozoroval okolí, když vtom mi zazvonil budík nastavený na telefonu. Nebudu vám lhát, málem jsem si v tu chvíli nadělal do kalhot. Skočil jsem k přístroji položenému na zemi a přejetím prstu po displeji budík vypnul. Zaslechl jsem slabé zaťukání na okno, s trhnutím se otočil a periferním viděním postřehl rychlé probliknutí světla za oknem, které vykreslilo siluetu osoby stojící venku. Ta ovšem během setiny vteřiny zase zmizela. Napadlo mě, že si se mnou jenom pohrávají vlastní smysly, ale přísahal bych, že jsem tam někoho zahlédl stát. Zůstal jsem sedět na zemi a nespustil oči z okna, ale během zhruba deseti minut se nic nestalo. Teprve v tu chvíli jsem si vzpomněl na plynovou pistoli, kterou jsem měl zabalenou v batohu. Nikdy jsem ji totiž nemusel ani vytáhnout z batohu, a tak mi jednoduše během celé situace nedošlo, že ji mám s sebou. Vyštrachal jsem zbraň, pevně ji sevřel v ruce a konečně pocítil alespoň náznak bezpečí, následovaný nově nabitým sebevědomím a odhodláním zjistit, co se to venku děje. Byl jsem přesvědčen o tom, že si ze mě dělá srandu nějaká nebojácná parta místních výrostků, kteří, stejně jako já, nevěří na strašidelné historky. Nasadil jsem si proto čelovku, odsunul barikádu přede dveřmi a s pistolí v ruce vyšel ven.

Díky Měsíci v úplňku jsem čelovku vůbec nepotřeboval, a tak jsem ji zase vypnul. Naskytl se mi překrásný pohled na krajinu zahalenou do mlžného oparu a nebe poseté stovkami hvězd. V dálce jsem spatřil světla civilizace a mně se zastesklo po domově. Poprvé za celou tu dobu, kdy jsem objížděl podobná místa, jsem si pobyt na něm neužíval. Vzpomněl jsem si na záměr natáčet noční video, a díky tomu se mi alespoň trochu podařilo rozptýlit myšlenky po domově.

Procházel jsem se s kamerou po prostranství před srubem a natáčel si jeho okolí. Všude panoval klid, takže jsem na nepříjemný zážitek po chvílce přestal myslet a plně se ponořil do tvorby videa. Několik záběrů na tichý temný les, pak

několik záběrů krajiny utopené v mlze a na závěr pár videí z tripodu, jejichž hlavním aktérem jsem byl já sám se srubem v pozadí. Po skončení jsem se pohodlně usadil na nejbližší kámen a všechna videa si pro jistotu přehrál, abych mohl případnou chybu přetočit. Při kontrole posledního videa jsem v jeden okamžik zahlédl něco, co mě donutilo si jej několikrát znovu pustit ve zpomaleném režimu. Na záběru se objevil sotva znatelný stín, který se mihnul kolem stěny srubu a zmizel ve dveřích. Ztuhl jsem strachy s pohledem upřeným směrem k domu a pistolí křečovitě sevřenou v ruce. Trvalo několik minut, než jsem se odhodlal k prvnímu pohybu a postavil jsem se. Nevěděl jsem co dělat, ale díky sebedůvěře, kterou mi dávala zbraň, jsem se rozhodl postavit se tváří v tvář komukoliv, kdo na mě uvnitř čekal. Zapnul jsem si čelovku na maximální výkon a pomalým krokem zkracoval vzdálenost mezi mnou a otevřenými dveřmi. V okamžiku, kdy světlo proniklo temnotou mezi futry otevřených dveří, jsem sotva dýchal a srdce mi bušilo jako kdybych právě uběhl maraton. Celé tělo jsem měl napjaté očekáváním, ale uvnitř se nic nepohnulo ani o milimetr. Stačilo několik kroků kupředu a prošel jsem dveřmi. Cítil jsem, jak se mi obě nohy i ruka s pistolí rozklepaly strachem.

„Haló, je tu někdo,“ zařval jsem do temné místnosti. Víím, že to bylo asi to nejbližší, co jsem mohl v danou chvíli udělat, ale prostě mi ujely nervy a nevydržel jsem to. Musel jsem prolomit to neustálé ticho. Nevím, co by bylo v tu chvíli horší, zda to, kdyby mi někdo zevnitř odpověděl, nebo ne. Každopádně nastala druhá varianta a jakmile utichla ozvěna mého hlasu, ponořilo se vše opět do ticha. Opatrně jsem udělal dva kroky dopředu a přešel kuželem světla po celé místnosti. Můj pohled se zastavil na spacáku ležícím na zemi, pod který se evidentně někdo nebo něco schovalo. V jedné ruce jsem stále svíral plynovou pistolí, ale nechtěl jsem hned bezhlavě střílet a proděravět si spacák. Proto jsem druhou rukou popadl násadu od koštěte, která byla opřená o stěnu. Obezřetně jsem se přiblížil až do vzdálenosti, ze které jsem mohl do spacáku násadou lehce šťouchnout, a nervózně sledoval, co se bude dít. Nic se však nestalo. Nenapadlo mě v tu chvíli nic jiného, než si zahrát na hrdinu a přiblížit se ještě o kousek,

abych mohl spacák stáhnout. To, co jsem pod ním spatřil, mi vyrazilo dech. Na zemi ležel polonahý muž schoulený v embryonální poloze a jeho záda zdobilo množství dlouhých hojících se ran spolu s čerstvými krvavými škrábanci stejného tvaru.

Neznámý se klepal strachy a neodvážil se ani pohnout, stejně tak jako já. Několik desítek vteřin jsem na něj jen zíral, než mi došlo, že není nebezpečný. Schoval jsem zbraň za opasek kalhot, ale násadu od koštěte jsem si pro jistotu ponechal v ruce. Opatrně jsem mu zkusil sáhnout na rameno, abych ho otočil, ale lekl se tak, že skoro nadskočil. Překulil se na bok a jakmile mě spatřil, vypadalo to, že se trochu uklidnil. Posadil se, kolena si objal rukama a já si všiml, že má stejné jizvy a škrábance i na prsou. Opatrně jsem na něj promluvil, ale buď mě nevnímal, nebo mi nerozuměl, protože nijak nereagoval. Vlastně mi ani moc nevěnoval pozornost.

Zvedl jsem se z podřepu, nechal jej tam sedět a došel zavřít dveře, protože mi začalo táhnout na záda. Tentokrát jsem se ani neobtěžoval s vytvořením barikády. Chtěl jsem rozsvítit světla v rozích místnosti, abych mohl vytáhnout z batohu nějaké náhradní oblečení. Nechtěl jsem tam přes noc nechat muže umrznout, ještě bych musel řešit policajty a bůhví co ještě. Jakmile jsem však zapnul první halogenovou lampu a vydal se do protilehlého rohu k lampě druhé, vymrštil se ze země, rozsvícenou lampu popadl za stojan a několikrát s ní praštil o zem. Nestihl jsem jakkoliv zareagovat a jen jsem na něj nevěřícně zíral. Rychle jsem zapnul druhou lampu ještě před tím, než se místnost opět ponořila do tmy, což jej evidentně popudilo a vrhl se mým směrem. Odstrčil jsem jej a když jsem si všiml čerstvých vpichů na jeho předloktí, došlo mi, že po dobrém to nejspíš nepůjde. A tak jsem se napřáhl a násadou od smetáku jej udeřil přes obě ruce, což jej konečně donutilo se stáhnout.

„Do prdele,” proběhlo mi hlavou. „Táhnu se několik desítek kilometrů mimo civilizaci, abych tady narazil na blbýho feťáka.”

Muž na mě ublíženě pohlédl a pochroumanou rukou ukazoval směrem k lampě. V očích měl vyděšený výraz, ale nebál se mě. Vypadalo to, že má strach

z toho světla. Nervózně se ohlížel přes rameno směrem ke dveřím, jako by se bál, že někoho, nebo něco přiláká. Měl jsem ho poslechnout.

Když pochopil, že zhasnout světlo nehodlám za žádnou cenu, otočil se a vyběhl dveřmi ven do noci. Následoval jsem jej, ale na prostranství před srubem jsem se zastavil a pozoroval, jak zmizel mezi stromy a nechal se pohltit temnotou. Vůbec jsem nechápal, co to všechno mělo znamenat. Zalezl jsem zpět do domu a zabarikádoval dveře pro případ, že by se ten magor vrátil. Je to zvláštní, ale jediné, na co jsem v tu chvíli myslel, nebylo to, že by se mohl přihnat zpět, ale to, že jsem celou situaci nezaznamenal na kameru. Takové video mohlo získat opravdu vysokou sledovanost. Byl to doslova zlatý grál a proklouzl mi mezi prsty.

Na chvíli jsem se posadil a pak mě napadlo, že zkusím o předchozím zážitku alespoň natočit krátké video, kde ho odvyprávím. Jasně, uvěřitelnost takového snímku bývá malá, ale pokud byla šance, že by mohlo mé fanoušky zaujmout, proč se jí nechopit. Zapnul jsem tedy kameru a začal s natáčením, když vtom jsem za oknem zahlédl několik prudkých záblesků světla natolik intenzivního, že mě z něj bolely oči.

„Co to sakra,“ zaklel jsem pro sebe, ale má slova přerušil příšerný vysoký tón, který mi málem roztrhl ušní bubínky. Rukama jsem si pokusil zakrýt uši, ale vůbec to nepomohlo, jako by zvuk zněl uvnitř mé hlavy. O opaku mě však přesvědčila exploze okenní tabule a žárovky halogenové lampy, které nápor vysoké frekvence nevydržely a rozletěly se na tisíce drobných kousků. Poté zvuk utichl, ovšem tím to neskončilo. Dveře se začaly prohýbat pod náporem mohutných nárazů, které jsem sice neslyšel, ale o jejich síle svědčilo to, jak se po každém nárazu o kousek posunula barikáda, která je držela.

Nebyl čas na přemýšlení, musel jsem se během zlomku vteřiny rozhodnout co dál, a tak jsem rychle popadl ty nejdůležitější věci, hodil je do batohu a ten vyhodil rozbitým oknem ven. Poté jsem batoh skrze okno následoval já sám. Když jsem se ohlédl, rozletěly se dveře dokořán a já v nich zahlédl obrovitý nelidský stín. Okamžitě jsem se dal na útěk směrem k lesu, aniž bych se ohlédl

zpět. Kličkoval jsem mezi kmeny stromů, ale bez čelovky, kterou jsem zapomněl ve srubu, bylo jen otázkou času, než do některého narazím nebo zakopnu o kořen či kámen. A tak se taky stalo. Těsně před koncem svahu jsem zakopl o kořen a poslední jeho část tak zdolal v kotrmelcích. Vyvrknul jsem si kotník, vyrazil dech, ale nic vážnějšího se mi naštěstí nestalo. Opatrně jsem vstal a musel se přidržet jednoho ze stromů, protože se mi pořádně zatočila hlava. Ve tmě před sebou jsem zaslechl praskání větví, a tak jsem se rozhlédl kolem sebe, kam bych se mohl schovat. Naštěstí se asi 2 metry ode mě nacházela skupina malých stromků, do kterých se dalo dobře ukrýt a vyčkávat, co se bude dít. Strachy jsem skoro ani nedýchal. Zvuk se neustále přibližoval a já se bál pohnout, abych neprozradil svůj úkryt. Zároveň jsem však musel mezi větvemi pozorovat okolí a občas s nimi lehce pohnout, abych si uvolnil výhled. Po několika minutách v úkrytu jsem konečně spatřil zdroj hluku. Byl jím ten muž, který se vkradl do srubu. Zmateně pobíhal mezi stromy sem a tam a neustále se ohlížel přes rameno. Málem už jsem vylezl ze svého úkrytu, protože jsem věděl, že od něj mi nebezpečí nehrozí, ale těsně před tím, než jsem k tomu odhodlal, se na zemi asi 2 metry za ním objevil bílý kruh světla podobný reflektoru helikoptéry, kterým svítí na zem při policejních honičkách. Muž si jej nevšiml a kruh jej během chvíle dohnal. Vyděšeně pohlédl nahoru k obloze a v tu chvíli se ze tmy za ním vynořily dva pařáty s ostrými drápy, které se mu zaryly do hrudi a začaly jej táhnou pryč. Světlo jej však následovalo a drželo muže ve svém středu a já měl tak stále přehled, kde se nachází. Co jej však táhlo pryč, vidět nebylo.

Mohl jsem se v klidu propížit ke svému automobilu a ujíždět rychle domů, ale v tu chvíli mi v hlavě blikla kontrolka, která mi říkala, že bych měl zjistit více a pokud bude možnost, tak natočit video. Mohl bych si tak vynahradiť své předchozí selhání, kdy jsem nenatočil setkání ve srubu.

Moje rozhodování trvalo zhruba půl sekundy. Vždycky jsem toužil po slávě, a takové video mi ji mohlo zaručeně poskytnout. Opatrně jsem tedy vyndal mobilní telefon, abych nemusel štrachat v batohu, a započal během tichého plížení i své natáčení. Rukou jsem zastiňoval displej, aby moc nezářil do tmy a

sledoval jsem, kam je tažen muž, kterého jsem ještě před hodinou považoval za nějakého blázna. Evidentně měl důvod, proč se tolik bál.

Sledování mě dovedlo až na okraj nedaleké mýtiny, kde se světlo rozšířilo do většího kruhu a já konečně spatřil, co že tam muže odtáhlo. Odporné stvoření se šesti nohama, jehož spodní část připomínala štíra. Na ni navazovalo mohutné tělo se dvěma pařáty, které jsem spatřil už předtím, a hlava se čtyřmi kusadly.

„Kurva, právě jsem spatřil zelené mužíčky, až na to, že nejsou vůbec zelení,“ problesklo mi hlavou, až jsem se musel pousmát. Jediné, co mi běželo hlavou, bylo to, kolik asi bude mít tohle video zhlédnutí a sdílení. Bohužel to, čeho jsem si nevšiml, bylo, že jsem se dostal do oblasti, kde mi naskočil zpět mobilní signál. Jedna jediná čárka. A tak mi telefon začal zběsile pípat, jak přijímal nové sms zprávy a notifikace ze sociálních sítí.

Stvoření trhlo hlavou a otočilo se přímo mým směrem.

„Do prdele,“ vypadlo ze mě a okamžitě jsem se dal na útěk. Nestačil jsem však uběhnout ani deset metrů a ucítil jsem, jak se mi do hrudi zabořily drápy a strhly mě na zem, po které mě stvoření odtáhlo zpět na mýtinu a pohodilo vedle své druhé oběti.

Ležel jsem na zádech a mé oči oslepovalo prudké světlo, které vycházelo z nějakého objektu přímo nad našimi hlavami. Otočil jsem hlavu do strany a pohlédl na muže, který ležel těsně vedle mě a pomalu ztrácel vědomí. Chvilí předtím, než jsem omdlel i já, jsem ucítil, jak se mé tělo vzneslo do vzduchu a začalo stoupat výš a výš. Byl to zvláště příjemný a omamný pocit. Pak přišla tma.

Když jsem opět nabyl vědomí, ocítil jsem se spoutaný v kleci a do obou mých paží vedly skrze zavedenou kanylu do žíly hadičky. Cítil jsem zvláštní lehkost a když jsem pohlédl z okna po své levici, pochopil jsem proč. Spatřil jsem vzdalující se planetu Zemi v celé své kráse. Už jsem nebyl spoután gravitací a plul jsem vesmírem, neznámo kam.